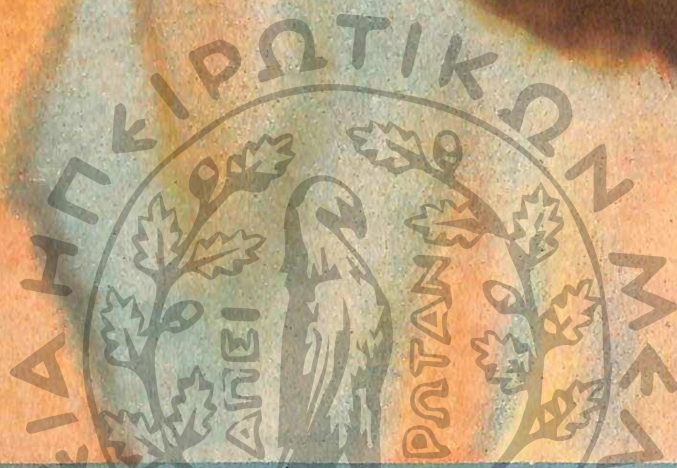

34

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΑΛΜΠΙΝΑΚΟΥ

40

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ Γραῖτα Γκόντ,
ἀπὸ τὰ διχοπρεπεῖα ἰ-
στορία τῆς "Ηγυλ-
Δάϊον.

ΔΥΟ ημέρες μετά την 20ην Μαΐου, έχουν περάσει: Αίματ'απ'αυτὸς εἶναι ὁ ἀγὼν. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἐπιδρομῶν ἀσύγκριτη. ἔχουν πέσει σὲ χερσὶα οἱ πολίταιες καὶ τὰ χωριά. ἔχουν σκοτωθῇ πολλοὶ δικοὶ μας καὶ Βρετανοί. Μία ὁ ὑπερασπιστὰς δὲν ἀποκάνει. Ἀγωνίζονται θαρραλέα. Κι' ὁ ἐχθρὸς παρὰ τὸ πλῆθος του, τὰ τεχνικὰ μέσα πού ἔχει, τὴν ἀπὸ αὐτο κυριαχίαν τοῦ αἵετος, τρέμει ἡ καρδιά του!...

Μα οι Κορνητικοί και οι σου
πολεμιστάι των Παλαιοελλα-
δίταις και Βρεταννοί, δεν παί-
νουν από λόγια, Έχουν ξεκά-
μαι πολλές χιλιάδες άλεσιπτω-
τιστάς. Έξη χιλιάδες από τὸ
πολύτιμο τούτο Σώμα! Καί ὁ
Χίτλερ βγάξει δεύτερη πρυκή
ρυζι και τὴ οίχνει με τὰ ἀέρο-
πλανά του σὸ νησί:

Θά κἀφη τὰ χωριά μας ὁ
 θεοπατὴρ! Μ' αὐτοὺς ἐγκρέ-
 μισε τίς πολίτες. Τὰ λιμ-
 νιά, τὰ ἐξοχικά σπιτάκια.
 Σκότωσε τοὺς ἀνθρώπους
 μας, τὰ ζωντανὰ μας, με τίς
 διαβολικὰς τοῖ, μηχανές. Τί
 περισσότερο μπορεῖ νὰ μᾶς
 κἀφη, τὸ μαύρης ὥρας γέν-
 ημα :

οὖν 700 νεκρούς καὶ διασώ-
σεται νῦν ἀποσυρθῇ. Τὼς οἱ
ἐπισκοπεῖς ἐπισκευάζουσιν τὸ
θεοδωρήσιον. Τὸ μεσημέρι τῆς
22ας Μαΐου, σιμὴν μεταφορῇ

Μὲ τὰς ἀποβιβάσθεις
δυνάμεις, ἐπιτίθενται πρὸς
Γαλατᾶ, μὲ ἀντικειμενικὸ σκο-
πὸ τῷ Χανιά, ἀλλ' ἡ ἐπιχείρη-
σις των ἀποτυγχάνει μὲ ἀπώ-
λειες.

Οι ἀγώνες εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν, ἔχει πιά ὁλοσπαικτικῶς κερθεῖ. Οἱ Βρεταννοὶ συμπετυσσονται πρὸς Γαλιὰ - Σούδα. Οἱ Βρεταννοὶ τοῦ Γαλιὰ κρατοῦν νενναῖα τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Οἱ Κοκτικὸν τὴν περὶ χωρίων, συνεχίζουν τὰ ἐξορμήσεις των· αἱ παρέμ ποδίζουσιν τὸν κατακτητὴν στὸ γλήγορον ἐξπλωμαῖ του.

Οι κάτοικοι του Ἀλικιανού, των Λάκκων, του Φουρνέ, του Σκοινέ, κάνουν θραύσι στους κατακτητές. (Οι Γερμανοί επιτέφκισαν από 100 κατοίκους κάθε χωριού, άφου πρώτα τους έβαλαν καί βρεξαν τους τάφους των. Τό Ἀλικιανού καί ὁ Φουρνές ημι-κατεστράφησαν ὑπό τῶν βερ-βάρων καί τό χωριό Σκοινέ τό ξεθεμελίωσαν...

Στις 28 ἡ Σούδα πᾶντε
στὰ χεῖρα τὸν Γερμανόν.
Τώρα εἶναι ἡ σειρά τῆς ὑπό-
λοιπης Κρήτης : Τοῦ Ρεθύμ-
νου, Τοῦ Ἡρακλείου. Ἐκεῖ
οἱ ἀλλεῖπτωτισταὶ ἐκὼν ἔκ-
ουθενισθῃ. Ἄλλοι σκοτώθη-
καν. Ἄλλοι παροδύθηκαν.
Ἄλλοι, ὅλιντοι, συνεχίζουν
τὸν ἀγῶνα. Αἱ δυνάμεις μας
ἐκεῖ, δὲν ἐκίψθησαν. Μὰ τὸ
κίττα τοῦ ἐισβολῆως, ὅμα ἀ-
πὸ τὰ Χανιά. Σὲ λίγο διέ-
σπῃσιν στὶς ἀνατολικὰς ἐπαρ-
χεις τῆς Κρήτης ποὺ ἀντιρ-
κία συνεχίζουν τὸν νικηφόρο ἀ-
γῶνα. Σὲ λίγο διὰ τελεῶσιν ἡ
μάχη τῆς Κρήτης...

Μά, τὰ νεκροταφείη που
ἀκομῶσι τευτονικοὶ σταυροὶ
δείχνουν τοὺς σκοτωμένους
κατακτητῆς, ὁ βόμβος τῶν
πνιγμένων ἀπὸ τοὺς ἐλθόντων τῶν

ΟΙ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ἦσαν, βλέπετε, οἱ πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ Σαββάτου τοῦ ὁποῖου ἡ ἐρώτησις παρεβιάζετο διὰ τῆς ἰσώσεως τοῦ τυφλοῦ! Ἦσαν οἱ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ οἶγμα, τῶν ὁποίων ἠνωρθύοντο αἱ τριχῆς τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην αὐτοῦ τυπικὴν παράβασιν! Ἄλλ' ἦσαν συνάμα καὶ ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηυθύνθη ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ ὀκτάκις καὶ μετὰ θείας Φαρισαίου, ὑποκριταί!·

Θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ψευδοδιδασκάλων νέμονται αἱ Κοινωνίαι ἀνάκαθεν. Αἱ ψευδοδιδασκαλίαι ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς γλῶσσας καὶ τῶν διδασκόντων καὶ καταλήγουν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Καὶ οὕτως ἔχομεν ἀσ' ἐνὸς μὲν τὰς πολυποικίλους ἐκδόσεις τῶν ἀντιτιθεμένων πρὸς τὸ ἀρχαῖον δοθόντων πνευμάτων, τὰς ἐτεροδιδασκαλίας διὰ τὸν ὅποιον παγιδεύονται, δυστυχῶς πολλοί, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁρασηντὴ κοινωνικά συστήματα διαισινόμενα ὅτι περικλυθὲν ὥραϊς ἐπιδιώξεις πραγμάτων, ὥς ὅπως ἀπεργάζονται τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐξαθλίωσιν.

Παρίσταται λοιπόν απόλυτος ανάγκη όπως, κατά τους καιρούς αυτούς καιρούς, ό καθείς αναλάβει μία ιδιαιτερώς αμοφοροίαν, την σταυροφορίαν του διαφωτισμού της κοινωνίας, της νεολαίας ίδια, περί των ψευδοδιδασκάλων και των έτεροδιδασκαλίων, ίνα δυνήθι η Κοινωνία έν τα συνώβια να αντίταξή την όφειλομένην άμυναν και κατορθώση να τρωθή τέλος έξ αυτών.

πού ἀκούεται ἀπὸ τὸ Κρητικὸ
Πέλαγος, τὰ ἐρείπια πού ἀ-
κόμην κοίτονται σωρὸς στὸ
νησί, οἱ ἀθάνατοι νεκροὶ τῆς
μάχης τῆς Κρήτης, ὅλα εὐτὰ

φωανάζου, πῶς ἡμπορεῖ νὰ ἀ-
μυνθῇ ἕνας νέος λαὸς διὰ τὴν
πίστι του καὶ τὴν ἐλευθερί-
του. . .
1. Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΠοιητικόΘεραπεία

Ἄν ἀρχίσει νὰ ἐφαρμόζεται, καὶ στὸν τόπο μας, τὸ σύστημα Γκυγιέ, πιστεύω πῶς τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας τῶν ποιετικῶν συλλογῶν θὰ λυθῇ ὀριστικά. Οἱ ἀπάνοιχοι καὶ συνάεργοι τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Πανά δὲ θὰ ἔχουν πλέον ἀνάγκη νὰ καταφεύγουν στὸν Μαϊκήνεω ζητώντας ἀγχιεὲς λίρες γιὰ νὰ καλύψουν τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς συντηρήσεώς τους, οὔτε στοὺς διαγωνισμοὺς, οὔτε καὶ στὶς ὀργανώσεις, ὅπου ἀνέχουν. Θὰ στέλνουν ἀπλοῦστα ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο (δωρεάν φυσικά) στοὺς νευρολόγους καὶ τοὺς ψυχιάτρους μὲ τὴν παράκληση νὰ συμπεριλάβουν τὸ διδίδιο στὸ συνταγολόγιό τους. Καὶ οἱ παραγγελίες θὰ πέφτουνε δροχῇ.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθηναϊκὴ νύχτα

“Ένα χιόνι εύδιασμένο, άνοιξιάτικο πέφτει άργά, στροβιλιζέται άπάλυ στὴ νυχτερινή πνοή καὶ στρώνεται στου δρόμου τῶν δεντροστοιχιῶν — τὸ ἀνέχοιμον τῶν ἀκακίων πούχουν κρεμάσει τ’ ἀπειρα τασιμυτὰ τους ἀνάμεσα στὶς δροσερές φυλλωσιές. Καὶ τ’ ἄστρος ἔχουν σκαλῶσει κι’ αὐτὰ, στὰ ψηλὰ «λὰρ» καὶ λήμπουν, διαδίστατα υπερασπλιζόμενα, στὶς κόμεις πριγκιπισσῶν. Εἰς γὰρ νὰ ζῇ καὶ αἰεὶ σὲ τέτοια μέση τέτοιες ὥρες, ὀλομόναχοι, τυλιγμένοι μὲ τοὺς θαθεῖς καὶ δροσάτους ἤχους τῆς νύκτας. Ἡ ὠμορφίη εἶναι τὸ πρῶτο βέικο πράγμα. Κι’ ἡ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου πλημμυρίζει ἀγαλλίασι καὶ εὐγνωμοσύνη στὸν αἰώνιον ποιητὴ τῆς, ὅταν τὴν ἀντικρύξῃ.

Ἄπ' αὐτὴν εἶναι μαγευμένα καὶ τὴ ζευγαρώκρια πού περνούν μὲ τὴ νύκτι πλεγμένα κ' ἀνοιχτά, ὅλα τὴ λουλούδια τῆς ἀγάπης στὰ στήθη στῶν, σὺν τὰ ρῦθα στὸ φράχτι κ' οἱ ἀτελείωτοι ψιθυρισμοὶ τους εἶναι γλυκύτεροι κ' ἀπὸ τὸ φάισδο τῶν φυλλωμάτων πού ἀνταδελύονται, πελώρια ριπίδια μακρὰ γιὰ πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Ἄπ' αὐτὴν εἶναι σκλαδόμενες κ' οἱ ἀόριστες σκιές τὰ φυελλὰς σήματα, τ' ἀνθρώπινα περιγράμματα, σφιστάγκατασμένα σὺν στὸ σκοτάδι, κουλουριασμένα σ' ἕναν εἰσδυτικὸ παλμό, πού ἐκφράζει τὸ διάπνοο πῶθο γιὰ λῦτρωσι στὸ σῆμα τοῦ Ἑγώ, στὴν ἄνευ ὄρων παρῶσσι τοῦ στὴν ἄλλον.

Δὲν ἦταν σὲ κάποια χώρα μακρινή,
ἔξωτικὴ αὐτὰ ὅλα, Σ' αὐτὸ τὸ παλὸν...
Ζάππειο συνεδάγει τὸν χιλιοπατημένον
καὶ κατασκονιζόμενον, πινυμένο, ἔδω' αὖ
ἐκεῖ τὰ κρόσπεδά του, ἀπὸ τῆ μυρουρῆς
διὰ καὶ τοὺς καπνοὺς τοῦ δαδίου πο-
λεσταίναι τὰ πατροπαράδοτα τραγῳδία
καὶ τὰ πασατέμπο — στὸ Ζάππειο, τὸ
γεμάτο στὰ φωτεινὰ κέντρα του ἀπὸ
τὸν πάταγο τῶν τζαζ τῶν θεατρῶν Ἐπι-
θεορήσειν, ἀπὸ σαρκαστικὰ κακαροῦσια
τὰ σαφερῶν καὶ κορώνες τῶν ὑπό-
πιων ντιζέζ, ποὺ νομίζετ', περικέ-
ρες, διὰ μεταφορῶν τὸν ἀκρότητο ἐν-
θουσιασμοῦ πλυντηρίου γιὰ τὴν ἐπιτυχί-
αυτῆς μουγγόδας καὶ τοῦ λουλαξίσμα-
τος, «Ὅμως ἡ Ἀθηναϊκὴ νύχτα ἔχει χτυ-
πήσει μὲ τὴν ἐξέννηνη υπαγκέτα της
τὰ πάντα, τὰ ἑξῆς καίει παραθύρῳ»

Οι χίλιες και μία νύχτες, δλο τ' Καμαρίλ - Ζαυμ δέν κάνουν, σάν ούστια θρίλου καί όνειρου, μιά και μόνη της άνοήτατικε "Αθήνα", όταν προβάλλει, σκεπάζοντας τάχα τή μυωτική της κάλη με τήν έλαιοραστή άραχνόφαντη έσάσσα του Γαλαζία. Ποσο λεπτά και πόσο γλυκά θουβεί γίωω της ή άπέσυντη άκούσθις τών άστρων, μελίσσι όλό χρουσο, πού χυθίκε άπ' τήν άόρατη κυψέλη, γιά νά τήν προδοσίσι. Καί πάς τ' άπόδωσι τοί κήπου από τήνπαρασίσι τή σιστηραστημένα, ύψωνων από τή σκοτεινή σιδερώνα πού φωλιάζων, τ' άναβρυτήρια των κελαϊδιώμενι τους, μετρωσίωνοντας σε τρήλιες έκστατικές, τή λάμψι τής άστροφεγγιάς!

Ἄτελота εἶναι τὰ παρωμένα, πού
δραίνε, ὅπως διαβάνει, μέ τὰ μακρὰ
δάγλυτα τῆς μάγισσας : Καθεδρικεύς
νοσούς ἀπό συστάδας καί σκίες κυταρί-
σιών, ὅπου στεφάνται, μέ κορώνες ὅλη
σμεράγχι καί μαργαρίται, τὰ χλωμά
θασιλοπούλα τῶν θρύλων καί παιδιὰ
βελωτά, ὅπου μάταια προσμένουν ὁι
πεντάμορφες, πού ἤλιος δέν τίς ἔχει ἰ-
δεῖ ποτέ. Ἀπό τὸν ὕμνῳ τὰ κατασκευά-
ζει, ἐλέφαντα, πού ἐνορεύεται ἰνδιάν-
κες παγίδες καί ἱερές ποιμπές κι' ἀπὸ
τὸ Σαρκινὸ ἀετόρα κοπάδια παγώ-
νια, πού βόσκουν σὲ λειβάδια ὀνειρώ-

Ἐλαφρότατες ὀλκάδες εἶναι τὰ σπιτάκια, στόλοι αὐλοῖ, ποὺ ταξιδεύουν γιὰ φανταστικές ἀκτές, ὅπου καίνε βωμοὶ θεῶν ἀγνώστων, ποὺ ἴσως ἀκόμη δὲν ἔχουν γεννηθῇ. Κι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ πλάσμα, ποιεῖει σωριαστὴν κουρασμένον στὸ παγκόκκι, στὴν ἄλλη ἀκρὴ ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές, μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ στὸ στήθος, σὺν τῇ μὴν ἔχη πρὸς τὰς πραγματικὰς φαντάσεις γιὰ ὑπαρξί, ἐκτοπλαστικὴν, παραισθητικὴν, ποὺ πῆρε σὴν μα καὶ μορφὴ μέσῳ στὸ παραμυθὶ τῆς ἀνοιξιάτικης Ἀθηνᾶικης νύκτας. Ἀντὶ γι' ἄλλη κουβέντα γύρισα κάποια στιγμή καὶ τοῦ εἶπα:

— Κι' ἔτσι ζήσανε αὐτοὶ καλὰ...
Δὲν ἔπαυον οὕτως ἀπὸ τέτοια·
— Δὲν ξαίρω γιὰ ποιούς λέτε!...
μοῦ ἀπεκρίθη μὲ φωνὴ παράξενη ξερή.
Ἀσφαλῶς οὕτως αὐτοὶ θὰ ζήσανε καλὰ,
ἐνὺ γιὰ ὡς ἀμφιβάλλω. Ἐμεῖς ἄκουα
ὑποφύουμε.

Μὰ δὲν ἔκοψε, οὔτε μ' αὐτὸ, τὸ πα-
ραμῖθι. Ο τρίλλιε: τῶν ἀηδονιῶν τὸ
συνέχισαν.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ: — Τώρα που ἀπελύ-
θης ἀπ' τὸν στρατό, πρέπει νὰ εἴ-
σαι... πειθαρχικός!

ΑΣΥΟΧΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:— Μήπως
είδες να περάση κανένας αστυφύ-
λακας :

— "Ὁχι, κύριε.
— Τότε... κατέβαινε τὸ πορ-
τοφόλι σου!...

Τὰ 25 χρόνια του Λαύρα

Σπάνια τιμήθηκε μιά λογοτέχνη «έπαινος» με τη σεμνότητα που γιορταστήκανε την περασμένη Δευτέρα τα είκοσιπεντάχρονα του Νικόλα Πετιμεζά, του Λαύρα. Χωρίς μεγαλόστομες θριαμβολογίες και χωρίς κούφιας ρητορείας, — που πολλές φορές μίτη τη θέση τους έχουν, μήτε κι αντανακλώνονται στο έργο του πεζογράφου — η του ποιητή που θέλουμε να τιμήσουλ — με λίγα «άπια λόγια», — όπως πολύ θερμά και θυγαμέ' να απ' αληθινή νιά τον τεχνίτη αγάπη, παρουσιάστηκε απ' τους διηγητές στους διαλεκτικούς ακροατές που γιομίσανε την απλόχωρη σάα ο άνθρωπος και τ' έργο του. Μά πίο πολύ απ' τους ρήτορες μίλησε τ'ό ιδιο τ'ό έργο του Λαύρα : τὰ τέσσερα που απαγγελήκανε ποιήματά του, τ' άλλα τρία, τονισμένα απ' τον Ρόδιο, που τραγουδήθηκαν και τὰ λίγα που διαβάστηκαν απ' τον κ. 'Αχ. Κύρου άποσπάσματα από χρονογραφήματά του.

Και στ' αλήθεια δέ χρειάζον'νε τίποτα περισσότερο γιά να προβληθί ο πίνakas που είκοσιπέντε ολάκερα χρόνια άκούραστα κι άδούρβα σμιλεύει ο Λαύρας, ένας ποιητής που με τ' «Άπια Λόγια» του και τις «Σιγαλές Φωνές» του δημιουργεί μίαν άτμοσφαιρα καθαρά λυρική, όπου ύποβάλλονται παρὰ που λέγονται τὰ πίο πολλά.

Αντίθετα, ο Λαύρας είναι πίο παραστατικός, πίο ζωγραφικός στο καθημερινό του χρονογράφημα απ' τις στήλες της «Εστίας», που τ'ό χρησιμεύει γιά να 'ρχεται σ' άμση έπαση με τ' ευρύτερο κοινό. 'Ο έπιτίτλος του: «Άπια Λόγια» είναι ο ίδιος με τ'ό τίτλο της πρώτης του συλλογής, και δέν είχε καθόλου άδικο που τ'ό διάλεξε, γιά τ'ό χρονογράφημα του Λαύρα είναι πολλές φορές ένα αληθινό ποίημα, ένα πεζό γιομάτ'ό λυρισμό, που ξεχειλίζει από νοσταλγία γιά τὰ παλιά κ' εύχισμένα χρόνια, όπου ο άνθρωπος ήταν άπλο κ' άνεπιτήδευτος, όπου η πονηρία κ' η κακία δέν είχαν καμιά θέση στην καθημερινή μας ζωή, όπου τέλος κυριαρχούσαν οι άγνες κι άδολες έλληνικές παραδόσεις. Γιά τ'ό Λαύρας είναι πρώτα απ' όλα, και πάνω απ' όλα, ένας γνήσιος Έλληνας. 'Οπως είπε κι ο ένας απ' τους δύο της βραδείας διηγητές, ο Στράτης Μυρβήλης, που μίλησε από μέρος της «Εθνικής Έταιρίας των Λογοτεχνών της Ελλάδας», ο Λαύρας ολάφυχα συμμετέχει στη μάχη που άρχισε ο λαός μας και τ'ό έθνος μας τον Οκτώβρη του 40 και που ακόμα δέν τέλειωσε. Και δέν είναι απ' τις μικρότερες, μήτε κι απ' τις πίο άσημάντες, η συμβολή του Νικ. Πετιμεζά — Λαύρα στον αγώνα γιά τ'ό διάσωση της Ελλάδας απ' τους φοβερους που την περιζώνουν έχθρους και που ζήτηνε να πνίξουνε μίαν απ' τις λίγες λεύτερες φωνές που στον καιρό μας άκούγονται ακόμα σ' ολάκερο των πολιτισμένο κόσμο.

Γ. Γ. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

Γιά γέλια και γιά κλάματα 'Η κυρία δέλει να πάη στο δέατρο...

Και τώρα άκούστε μιά άλλη ιστορία του φίλου μου 'Ιωακείμ 'Αμπερσαντ του παρξένου γιά όλο τον κόσμο άνθρωπου, αλλά γιά μένα πολύ λογικού — τὰ είχε ο άνθρωπος... ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ!

«Τόν δεύτερο η τόν τρίτο χρόνο — δέν θυμάμαι και καλά — που πήρα την γυναίκα μου — που νά ζήση χίλια χρόνια τώρα που δέν τη βλέπω — άρχισε να μου λή ο 'Ιωακείμ 'Αμπερσαντ, μου είπε να την πάω στο θέατρο. 'Εώ έκανε ένα διαβολέμένο κρύο. 'Εβρεχε και χιονίζε μαζί. Κοντά στ' άλλα βάσανά μου — έννοα την γυναικούλα μου που άξιζε γιά όλους τους ίεροεξεταστές του Μεσαίωνα και που νά ζήση δυο χιλιάδες χρόνια τώρα που δρισκεται μακριά μου, — είχα κι ένα φοβερό πονοκέφαλο.

— Θα πάμε! μου είπε τονίζοντας ένα - ένα τὰ λόγια της σαν εισηγγελεύς.

— Φωτιές, φωτιές... είπα μέσα μου, γιά τ'ό αν τ'ό έλεγα φωναχτά η άγγελικής ψυχής γυναικούλα μου μπορούσε να με ρίξη στη σόμπα.

Μιά όμως που δέν είχα τ'ό δικαίωμα της έκλογής έτοιμάστηκα να πάω στο θέατρο.

«Φίλε μου, ο Θεός, ο Πανάγθος, ο Πολυεύσπλινος, δέν καταλαβαίνω γιά τ'ό έπλεσε την γυναίκα μου και μάλιστα παίρνοντας η αυτόν τον σκοπό και μιά μπριζόλα δική μου; 'Γιότσο δηλαδή στο δρόμο να πάμε στο θέατρο. Τ'ό κρύο ένω έκανε τ'ό στόμα μου να τουρτουρίζε σαν ψάρι, άφ' έτέρου έσπρωχνε τ'ό μυαλό να δουλεύη γρηγορώτερα. Μουρχόνταν ένα σωρό ιδέες ανακατωμένες.

— Έμπα, ζω! 'Αφρημένε!...

«Τὰ λόγια αυτά, όπως φαντάζεσθε βέβαια, δέν μου τὰ έλεγε κανένας χαμλής του δρόμου, αλλά η... γυναικούλα μου, που νά ζήση, προς τιμωρίαν των κακών, τρεις χιλιάδες χρόνια, μιά που δέν είναι κοντά μου! Μπήκα στο ταξί!

— Σας παρακαλώ, κύριε, να μάς πάτε στο ρεστοράν «Ατλας». Κι έπειτα θα μάς πάτε στην όπερα, αν έχετε την ευγενική καλωσύνη...

— Καλά, κυρία μου, μουπρήξε τ'ό σκότι! Θα σας πάω όπου διάλο θέλετε, αλλά λίγα λόγια...

— Τί χαριτωμένος κύριος, όχι σαν κι' εμένα, πεισματάρης κι άνάγωγος!

«Τὰ τελευταία αυτά λόγια της γυναίκας μου, της γυναικούλας μου, που νά ζήση τέσσερις χιλιάδες χρόνια, μιά κι έφυγε πολύ μακριά από μένα, άπηυθύνοντο προς έμένα. Τὰ πρώτα τάλεγε στον ασφάρο, κι αυτός πάλι της απήντησε όπως είδατε. 'Εγώ δέν είπα τίποτα, περιορίσθεις μόνο να γελάσω έπιδόκιμαστικά. 'Όταν κάταμε στο τραπέζι μ'ό ηρώ μιά φαεινή ιδέα : Χρειάζον'ται όμως θάρρος. 'Ερριξα μιά ματιά στη γυναίκα μου. Είχε μπροστά της μιά σουπιά. 'Όραίο σκεύος η σουπιά, φίλε μου! Τ'ό ευεργετικώτερο από τὰ συνεργα του τραπέζιου...

— Δέν θα πάς άπόψε στο θέατρο, κυρία μου! 'Αυτό τ'ό είπα εγώ. Πώς όμως τ'ό είπα : Μέσα στα κατάβαρα του μαύρου ταρταρού και του λαδούρινου της ψυχής μου. 'Εκανα πώς θα σηκωθώ και τράβηξα με όρμη τ'ό τραπέζιμάντηλο. 'Η σουπιέ-τραβήξα με όρμη τ'ό τραπέζιμάντηλο. 'Η σουπιέ-τραπέζιο σκεύος, άναποδογύρισε κι όλο τ'ό λιπαρό και πηχτό της περιεχόμενο από ντομάτες, ρύζι, αυγά και λεμόνια χύθηκε πάνω στην τουζλέττα της γυναίκας μου, που ο καλός Θεός να της δώση πέντε χιλιάδες χρόνια ζωής, μιά που τ'ό πήρε απόφαση κι έφυγε από κοντά μου.

«Τέτοιες σκηνές, άγαπητέ μου φίλε δέν περιγράφονται. 'Αρκει μόνο να σου πω ότι η κρουγή της γυναίκας μου, που νάνε καλά επί εξ χιλιάδες χρόνια, θα ήταν φαίνεται τόσο φοβερή, ώστε οι πελάτες του ρεστοράν έφυγαν πανικόβλητοι πατώντας ο ένας πάνω στον άλλον... Κατόπιν η γυναίκα μου λιποθύμησε. Αυτό βέβαια τ'ό κάνουν όλες οι γυναίκες, αλλά η δικιά μου, που ο 'Αγιος Παχούμιος νά της χαρίση ήλικία έπτά χιλιάδες χρόνια, άπαξ βρίσκεται μακριά, λιποθύμησε στ' αλήθεια. Τ'ό τ'ό έγινε κατόπιν, μόνο ο καλός Θεός, που νάχη γερή τη γυναίκα μου τ'ό ξέρει. Πέρασα τρεις βδομάδες στο νοσοκομείο με άλλεπάλληλα κατ'άπασματα σ' όλο μου τ'ό σώμα. Τί τὰ θέλεις, φίλε μου; 'Η ζωή χρειάζεται θάρρος.»

ΟΥΟΛΚΟΤ ΤΖΙΜΠΣ

Πολλά 'με λίγα λόγια

Ο ΑΝΤΡΑΣ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ
ΤΟ ΡΑΒΔΙ

Μέχρι τ'ό 1850 ο νόμος στην 'Αγγλία επέτρεπε στον άνδρα να κτυπά τη γυναίκα του γιά κάθε της πράξη που μπορούσε να επισύρη μιά τέτοια ποινή. Πρὸ τ'ό 1850 ο δικαστής Μπάλλερ, ένας προυδευτικός άνθρωπος, σ'ε μιά του άπόφαση διευτύωσε την άποψη ότι ο άνδρας δέν είχε τ'ό δικαίωμα να κτυπά τη γυναίκα του με ραβδί χονδρότερο από τ'ό μεγάλο του δάκτυλο. 'Ετσι άπέμεινε «τ'ό δάκτυλο του Μπάλλερ» που έννοεί τ'ό ξυλοκόπημα της γυναίκας.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΕΙΝΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Η παράδοση λέει πως βασιλεύς των πουλιών δέν είναι ο αετός, αλλά ο...σπουργίτης κι αυτό γιά τ'ό έν εξής λόγο : Κάποτε τὰ πουλιά συμφώνησαν ότι εκείνο που θα πετούσε πίο ψηλά θα άνεκηρύσσεται βασιλεύς των. Μόλις τ'ό άκουσε αυτό ο σπουργίτης πήγε και κρύφθηκε άναμεσα στα φτερά τ'ό αετού, ο όποιος πέταξε άμέσως στα ύψη. 'Όταν ο αετός ξεπέρασε όλα τ' άλλα πουλιά και κουράστηκε, ο σπουργίτης ξετρυπώσε από τὰ φτερά τ'ό αετού κι άρχισε να πετά πίο ψηλά απ' αυτόν. 'Ετσι άνακηρύχθηκε βασιλεύς.

ΤΑ ΜΠΑΧΑΡΙΚΑ
ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ

Ο Διονύσιος, ο τύραννος των Συρακουσών γευματίζοντας κάποτε με Σπαρτιάτας στορωτίτας παραπονιόταν ότι τὰ φαγητά των ήσαν άνοστα.

— Πραγματικά, είπε ο άρχηγός των Σπαρτιατών, τους λείπουν τὰ μπαχαρικά.

— Τί μπαχαρικά;

— Ο κόπος, η κούραση, η πείνα και η δίψα. Μ' αυτά άρωματίζουμε έμεις τὰ φαγητά μας και μάς φαίνονται πάντοτε νόστιμα. Είπεν υπερήφανα ο Σπαρτιάτης άρχηγός.

Ο Θεός έκανε τόν χρόνο, ο άνθρωπος την διασύν.

(Ιρλανδική παροιμία)

Μπορεί βέβαια να είναι άνάγωγη η έκφραση «'Εδωλες επί τέλους γνώση», έν τούτοις όμως είναι τ'ό άποκορύφωμα της ειλικρινούς φιλίας.

Μπέρναρ Σώου

«Όποιος γκρινιάζει όλη την ήμέρα, τ'ό βράδυ γαυγίζει σαν σκύλος.

Λαϊκή παροιμία

Τ'ό μόνο πράγμα που ύπάρχει άφθονο στον κόσμο και μπορούσε να τ'ό έχη ο καθένας έν πλήρη άφθονία είναι η κοινή λογική. Κι όμως οι άνθρωποι στο σημείο αυτό είναι πάρα πολύ όλιγοκείς.

Καρτέσιος

Γιά τὰ παιδιά : Φέρνε τη τροφή στο στόμα σου αντί να πηγαίγης τ'ό στόμα σου στη τροφή.

Μαρ. Κάς

Ποτέ δέν μπορείς να κάνης άκριβή προϋπολογισμό των οικονομικών σου αν προηγουμένως δέν ύπολόγισης τις άνάγκες σου.

Λαϊκή παροιμία

Η Ειρήνη των Κυνειών

Τ'ό μυστικό της έπιτυχίας

Εγινε τελευταίως μιά έρευνα σχετική, με τ'ό μυστικό της έπιτυχίας στη ζωή. Ρωτήθηκαν άνθρωποι κοινωνικοί με πολλές και μεγάλες γνώριμες, γνωστές πολιτικές προσωπικότητες και γενικά άνθρωποι που παίζουν ρόλο σημαντικό στη ζωή τ'ό τόπου των.

Ο Ντάλ Κάρνεζι άνελαβε αυτή τη δουλειά και σήμερα αυτή είναι σ'ε θέσι να μάς δώση ύπεύθυνες μερικές συνταγές... έπιτυχίας.

— Γιά να έπιτύχετε στις δουλειές σας στις σχέσεις σας τις κοινωνικές, τις φιλικές, τις συγγενικές και γενικά στη ζωή πρέπει να βάλετε καλά στο μυαλό σας μιά βασικήαλήθεια: «Όλοι οι άνθρωποι θέλουν να τους δίδετε σημασία». Μην τ'ό ξεχνάτε αυτό ποτέ και να είσθε βέβαιοι πως αυτό και μόνο άποτελεί τ'ό κλειδί της έπιτυχίας.

Ο Φρόυντ, όνομάζει την ανθρώπινη αυτή όρεξη: «'Επιθυμία να είσαι μεγάλος». Ο Λίνκολν τ'ό μεταφράζει με : «Όλος ο κόσμος αγαπά τις κολακείες». Ο Ντίκενς, ο Ροκφέλλερ, ο Ζήντλ, ο διοργανωτής των μεγαλυτέρων θεαμάτων του Μπροντγουάι δένεφεύγουν από τ'ό τήνάρχη αυτή και τ'ό κάνουν τόσο άριστοτεχνικά ώστε όλοι όσοι ζούνε κοντά τους και τους τιμούν δια τ'ό φιλίας τους να μένουν γοητευμένοι από τους ύψηλους φίλους τους.

Ο 'Αμερικανός φιλόσοφος 'Εμερσον είχε πη κάποτε : «Κάθε άνθρωπο που γνωρίζω, είναι κατά κάποιον τρόπο άνώτερός μου. 'Ετσι διδάσκομαι κοντά του».

Ο Ντάλ Κάρνεζι, ύστερα από σοβαρή και συστηματική δουλειά πάνω σ' αυτό τ'ό ζήτημα, έδωσε τ'ό συμπέρασμα, πως άν ήκολούθησετε ο μόνο κανόνες και τους εφαρμόσετε πιστά, είναι βέβαια πως θα κερδίσετε την συμπάθειαν των ανθρωπων σας.

1ον) 'Ενδιαφερθήτε ειλικρινά γιά τους άλλους. Με τόν τρόπο αυτό μπορείτε να κερδίσετε σ'ε δυο μήνες περισσότερους φίλους απ' όσους θα άποκτήσατε σ'ε 2 ολόκληρα χρόνια, αν θέλετε να ενδιαφερθούν εκείνοι γιά σας.

2ον) Χαμογελάτε!...

Μιά Κινέζικη παροιμία λέει «Όποιος δέν ξαίρει να χαμογελά, δέν πρέπει να άνοίγη μα κατσί».

3ον) 'Ενθουσιάστε τὰ ό όματά των ανθρώπων που γνωρίζετε.

4ον) 'Ακούτε και ένθαρρύνετε τους άλλους όταν σας λένε τὰ βάσανά τους.

5ον) Μιλάτε στο συνομιλητή σας γιά ό τ'ό άρέσει.

Όταν ο Θεόδωρος Ρουσσέλι περιέμενε έναν έπισκέπτη, τ'ό βράδυ της προηγουμένης σούντιζε να μάθη τις προτιμήσεις του και τ'ό ζήτη τα γιά τὰ όπρια ένδιεφέρετο περισσότερο.

6ον) Κάνετε τους Άρρώ-

πους να νιώσουν την άξία τους.

Ο κανών αυτός ισχύει και στον έρωτα όπως και στις δουλειές. Μιά 'Αμερικανική δημοσιογράφος, ειδική ψυχολόγος δι'νε, αυτή τη συμβουλή, στους νεοπαντρεμένους, και ο Ντισ-ραβλί, ο μεγάλος 'Αγγλος πολιτικός τ'ό ένδινε στους πολιτικούς.

Ας άρχίσουμε λοιπόν από σήμερα να εφαρμόζουμε τους 6 αυτούς κανόνες κι' άς διαπιστώσουμε μόνοι μας πιά τ'ό βάσιμο της έπιτυχίας τους.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΟΓΙΑ

Γιά την ύγεια σας: Κοιμάστε με άνοικτά παράθυρα. Την καλή αυτή συνήθεια άρχίσατε την άπό τ'ό καλοκαίρι και διατηρήστε την και τόν χειμώνα. Γιά την όμορφιά σας : Πετάνε την πούδρα στο πρόσωπο, σ'ε να τινάζετε τ'ό πομπόν. Μη τρίβετε ποτέ τ'ό πομπόν στο δέρμα γιά να στρώση η πούδρα. Την στρώνετε με μιά μαλακή βούρτσά η με άπαλό ύφασμα με τ'ό πομπόν τ'ό ίδιο.

Γιά τὰ παιδιά σας: Ζυγίζετε τα συχνά και γράφετε σ'ε ένα σημειωματάριο χρο.ολογία και βάρους. Παρακολουθήτε τ'ό ύψος τους επίσης.

Γιά τόν άντρα σας : Αποφεύγετε τις γκρινιές και τους καυγάδες όπως άποφεύγετε ένα σεισμό. Μην ξεχνάτε ποτέ πως ο καλλίτερος τρόπος γιά να βγύθε νικήτρια από έναν καυγά είναι «ΝΑ ΤΟΝ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ».

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ

Πώς μιά πρέα αλάτι προτ'ό κτυπήσετε τὰ άσπράδια φουσκώνει γρήγορα τ'ό μαρέγγα.

Γιά να ψήσετε ένα ροστίφι, πρέπει προηγουμένως να τ'ό βουτήξετε γιά ένα δευτερόλεπτο σ'ε βραστό νερό.

Γιά να καθαρίσετε ένα ζουμί, χτυπήστε ένα άσπράδι και ριζέτε τ'ό στο ζεστό ζουμί. Μετὰ περάσατε τ'ό από τ'ό σουρωτήρι.

Γιά να καθαρίσετε σταφίδες και να μη πάε κάτω στη φόρμα του γλυκίσματος τριψέτε τις καλά με λίγο αλεύρι και κοσκινιστέ τις από χοντρό κόσκινο.

Γιά να διορθώσετε τ'ό κακό ένός άλμυρου φαγητού βουθήστε ένα Βολσάκι ζάχαρι και αφήσατε τ'ό είκοσι δευτερόλεπτα. Στο διάστημα αυτό τ'ό παραπάνω αλάτι έχει άποροφηθί από τ'ό ζάχαρι.

Γιά να καθαρίσετε κρεμμύδια και να μη δακρύζουν τὰ μάτια σας, καθαρίζετε τὰ κάτω από τρεχούμενο νερό (κάτω άπό μιά βρύση που τρέχει).

Γιά να βράσετε ένα ραγισμένο αυγό τριψέτε τ'ό ραγισμα με μιά φέτα λεμόνι. Βάλετε τ'ό αυγό σ'ε ζεστό νερό όχι όμως να βράξη.

11ΠΕΤΥ

Ξένη γελοιογραφία

— Δεσποινίς, άπόψε θάχουμε πολλήν έργασία στο γραφείο. 'Αν θέλετε φέρτε και τ'ό... νυκτικό σας!

— Τί αισθάνεσθε λοιπόν ;
— Τίποτε τ'ό σοβαρόν, γιατρέ μου... 'Όταν σας βλέπω... γαργαλιέμαι!...

— Αυτή φαίνεται ότι έχει πολλόν καιρό γιά χάσιμο... Σήμερα τ'ό πρωί καθόταν δυο ώρες μπρὸς στον καθρέφτη. Την παρακολούθησα με τ'ό ρολόί στο χέι...

Η τοπογραφική λογοτεχνία

ΤΟΥ Κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Σε μια από τις τελευταίες λογοτεχνικές εργασίες μας, σχολιάζοντας ένα ωραίο βιβλίο για το «Γαλαξίδι», αναφέραμε τον όρο «τοπογραφική λογοτεχνία». Την αποτελούσε τη λογοτεχνία αυτή, τα έργα εκείνα που δεν έχουν άλλο σκοπό από το να μας παρουσιάσουν σ' έναν ή περισσότερους ζωγραφικούς πίνακες έναν ωρισμένο τόπο. Όχι βέβαια να μας μιλήσουν για την ιστορία του ή την οικονομία του και τη γεωγραφία του με αφηρημένες και μαθηματικές παραστάσεις, αλλά να τα συγγνωμένον όλα αυτά με τη ζωτική ζωή του τόπου, την ξεχωριστή τοπική φυσιογνωμία του και τους ανθρώπους που τον κατοικούν και τον αξιοποιούν. Οι προοπτικές της τοπογραφικής λογοτεχνίας είναι απέραντες και χρειάζονται εξαιρετικές ικανότητες συνθέσεως και αφήγησης για να δικαιωθεί ένα έργο που αντί να έχει θέμα του μια ωρισμένη υπόθεση ή διαφόρων τύπων και ήρωες, παρόνι για ήρωά του έναν ολόκληρο τόπο. Διό είναι οι βασικές πηγές από τις οποίες ξεκινά η εμπνευστική και η ψυχολογία της τοπογραφικής αυτής λογοτεχνίας. Το ταξίδι και η ανακάλυψη του τόπου που γεννηθήκαμε κι' αισθανθήκαμε τις πρώτες εντυπώσεις από τη ζωή. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν τα έργα της τοπογραφικής λογοτεχνίας.

Η ποίηση του ταξιδιού, αυτή η ασύγκριτη γοητεία, μέθη ισχυρότερη κι' από τον έρωτα κοιμιά φορά. Γιατί ένας από τους τρόπους να πλαταιώσουμε εσωτερικά τα όρια του εαυτού μας, είναι να επικοινωνούμε με ένα μέρος, να χανόμαστε έκστατικοι σε πρωτογνωρίσματα τοπεία, και να μας μεθά, καθώς ταξιδεύουμε, το ύψος ή πρώτη ανταύγεια των ξένων πολιτισμών. Ύστερα από κάθε ταξίδι εξαβρισκόμαστε μέσα μας διαφορετικοί, ξαναεισμενόμενοι, πλουτισμένοι, πλούσιοι πώς υπάρχουν κι' εμείς σαν αντικείμενα του Έξωτερικού κόσμου και πώς είμαστε αληθινά κάτοικοι ολόκληρης της γης. Κι' όχι μόνον της μικρής περιοχής που συνηθίσαμε να ζούμε. Κάθε γνωριμία μας με καινούργιους τόπους ανανεώνει μέσα μας την αλήθεια, αλλά βασική αλήθεια πως ο κόσμος υπάρχει σαν κάτι το απόλυτα και απέραντα υπερεκτεταμένο πώς τραβάει και ξετυλίγεται πέρα από τα αισθητά σημεία των ορίων που μας δεσμεύουν σε μιάν άξεπέρστη πολλών φορές περιοχή. Στα ταξίδια μας, πραγματώνεται μιά ταυτόχρονη απάτη: φιλολογούμε μέσα μας τους τόπους που γνωρίζουμε καθώς κι' αυτοί μας φιλοξενούν στο πέραςμας. Επικοινωνώ με ξένους, τόπους θα πη: Ζω τη ζωή των τόπων αληθινά στο έσωτερικό πλαίσιο της δικής μου ζωής. Τους φιλοξενώ μέσα μου σ' να είναι πλασμένα ζωντανά, προσωπικότητες τους παρακολουθώ και τους προσέχω κάθε

— Μη ξεχάσεις να κορνάρεις σε κάθε στροφή!..

ΒΙΤΡΙΝΕΣ

Γεμάτες φώτα λαμπρούν οι βιτρίνες, και μέσα στο βελούδο και στο ατλάζι, πλούσιες σκαρπίζει το χρυσάφι, άχτινες, το άσπρη, το διαμάντι, το τοπάζι.

Τόσο πλαγυέτρεις ούτε κι' οι Σειρήνες ποτέ δεν ήταν, μ' όλο τους το νάζι. Πώς στέκουν σαν σε μάγια όλες εκείνες με πόθο, με λαχτάρα, με μαράζι:

Κοπέλλες, που μιά κέρνιν χλωμάδα τους έχυσε ή πολλή δουλειά κι' ή φτώχεια, περνώντας σταματούν άραδα-άραδα

πιασμένες στα σκληρά της λάμψης βρόχια. Ό Θε μου, δός τους φώτιση και γνώση:

Παραμονεύουν από πίσω τόσοι...

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

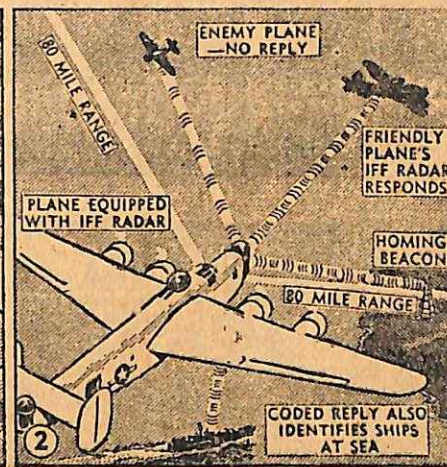
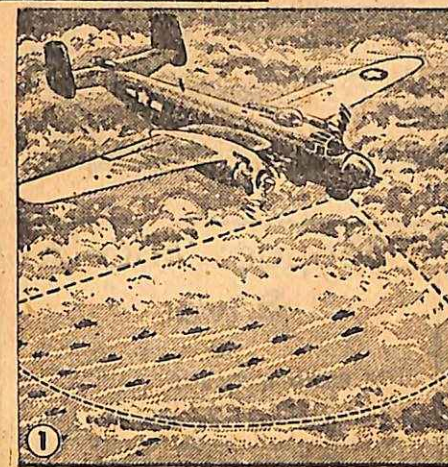
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Το Μυστικό του Ραντάρ

ΤΟΥ ΝΤΑΒΙΝΤ ΝΤΙΕΤΣ — (Κοπεράϊτ του «Έδω Άδηναι»)

ΣΧΕΔΙΟΝ Ζ.

ΕΙΚΟΝΕΣ 4

1 Το Ραντάρ στον αέρα χρησιμοποιεί ήλικο από τα συμμαχικά βομβαρδιστικά αεροπλάνα για την αντιμετώπιση της γερμανικής αεροπορίας, για την καταδούση υποβρυχίων, για την εξολόθρευση της Ιαπωνικής εμπορικής ναυτικής και του Ιαπωνικού πολεμικού στόλου. Επίσης το Ραντάρ χρησιμοποιήθηκε από τα αεροπλάνα για τον καθορισμό της πορείας άλλων αεροπλάνων που πετούσαν πάνω από τον ωκεανό. Η εργασία αυτή έγινε από επιστήμονες, τεχνικούς, μηχανικούς και άλλους ειδικούς των Ην. Έθνών κάτω από μιά απόλυτη μυστικότητα και με συνεχή 24ωρο απασχόληση υπό έντονο φρουράν. Με την χρησιμοποίηση της καθοδικής ακτίνης που είναι όμοια με των σωλήνων των ειδών του δέκτου του μηχανήματος της τηλεόρασης, το Ραντάρ ανεκάλυψε με σχεδόν απόλυτη ακρίβεια την θέση των εχθρικών δυνάμεων ή εγκαταστάσεων έστω κι αν υπήρχε και η πιο πυκνή ομίχλη ή νέφωση ή έστω και αν ακόμη επικρατούσε το πιο βαθύ σκοτάδι.

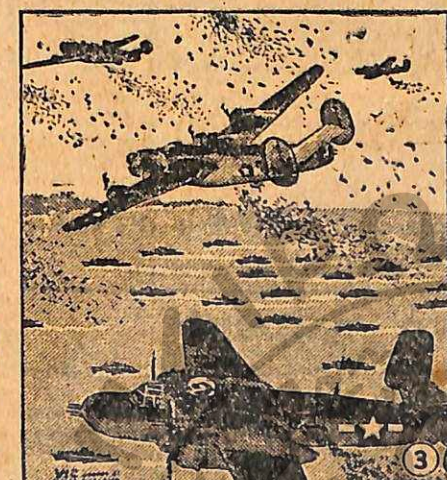
2 Εύχως εξ αρχής από της χρησιμοποίησης του Ραντάρ ανέκυψε το πρόβλημα του καθορισμού της διαφοράς μεταξύ φιλικού και εχθρικού πλοίου ή αεροπλάνου. Την δυσχέρεια αυτή την υπερηφόρμησαν οι Άγγλοι με τον έξης τρόπο. Το αεροπλάνο που ήθελε να κάνει μιά εναέριον εξέλιξη εξέπεμπε μιά σειρά κυμάτων. Αν ή ήχη των εκπνευμένων κυμάτων επέστρεφε στο Ραντάρ του εκπέμψαντος αεροπλάνου με άσθενεις αντανάκλαστικές ήχους, τότε επρόκειτο περί εχθρικού αεροπλάνου ή πλοίου, δεδομένου ότι το

ΣΧΕΔΙΟΝ Η.

(Αι εικόνες στην επόμενη σελίδα)

1 Τα αεροπλάνα και τα πλοία θα έλυνε πάρα πολύ άργα κίνητα και πεπαιδωμένα στους πολέμους του μέλλοντος που θα γίνονται με το «πάτημα των κουμπιών». Οι πόλεμοι του είδους αυτού θα απαιτούν δευτερόλεπτα ή το πολύ λίγα-πολύ ελάχιστα λεπτά της ώρας, κι' όχι ώρες και μέρες, όπως μέχρι χθές, θα έλυνε πόλεμοι που θα διεξάγονταν με Ραντάρ, πυραύλους και ατομικές βόμ-

βες. Ο αρχίζον και θα σταματούν με πάτημα μερικών κουμπιών. Τα κουμπιά αυτά θα εξαπολύουν αυτόματα πυραύλους (ρουκέτες) και αυτομάτως τα κουμπιά αυτά θα διευθύνουν την πορεία των αεροπλάνων μέχρι του προορισμού των και της επιστροφής των στη βάση των. Πόλεμοι ολόκληροι και χώρες ολόκληρες θα έλυνε δυνατόν να καταστραφούν εντός ελαχίστων λεπτών από τις ατομικές βόμβες που θα εξαπολύουν τα πυραυλοκίνητα αεροπλάνα τα οποία θα μπορούν να περ-

λέξουν «Ίνφορμείον, Φρέντ», που σημαίνουν «Πληροφορία, Φίλος».

3 Τόσον οι αερινές Χώρες όσο και οι συμμαχικές χρησιμοποιούσαν το Ραντάρ. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίον οι Σύμμαχοι προπάσης αποπειράς για μιά απόβαση, θα έπρεπε να καταστρέψουν τους αερινούς σταθμούς του Ραντάρ. Κι αυτό επέτεύχθη σε

τόσο ειρήνη έκτασι, ώστε όταν οι Σύμμαχοι απέβιβάσαν στην Εύρωπη και στον Ειρηνικό, οι αερινικοί σταθμοί του Ραντάρ ήταν πια άχρηστοι. Αυτό το επέτυχαν οι Σύμμαχοι με μιά συσκευή αποτελούμενη από ταινίες εξ αλουμινίου μήκους 0.20 του μέτρου και πλάτους 0.025 του μέτρου. Οι συσκευές αυτές ριπτόμενες από τα συμμαχικά αεροπλάνα σε δέσμες των 6000 ή καθεμιά, σκόρπιζαν γύρω τους μιά τεράστια ατμόσφαιρα του Ραντάρ που εκάλυπτον τελείως τις αποβιβαζόμενες συμμαχικές δυνάμεις.

4 Μία άλλη μέθοδος εκμηδενίσεως των εχθρικών Ραντάρ ήταν το ρίξιμο ταινιών αλουμινίου με αλεξίπτωτα. Αυτές χρησιμοποιήθηκαν από τους Αμερικανούς προ της εισβολής των στα Ιαπωνικά νησιά και κατά το διάστημα της προπαρασκευής της αποβάσεως. Τα αλεξίπτωτα έρριπτοντο από τα αεροπλάνα του αμερικανικού στρατού. Κατά την τελευταία φάση του Πολέμου οι Ιάπωνες είχαν κατορθώσει να εφεύρουν ένα Ραντάρ που

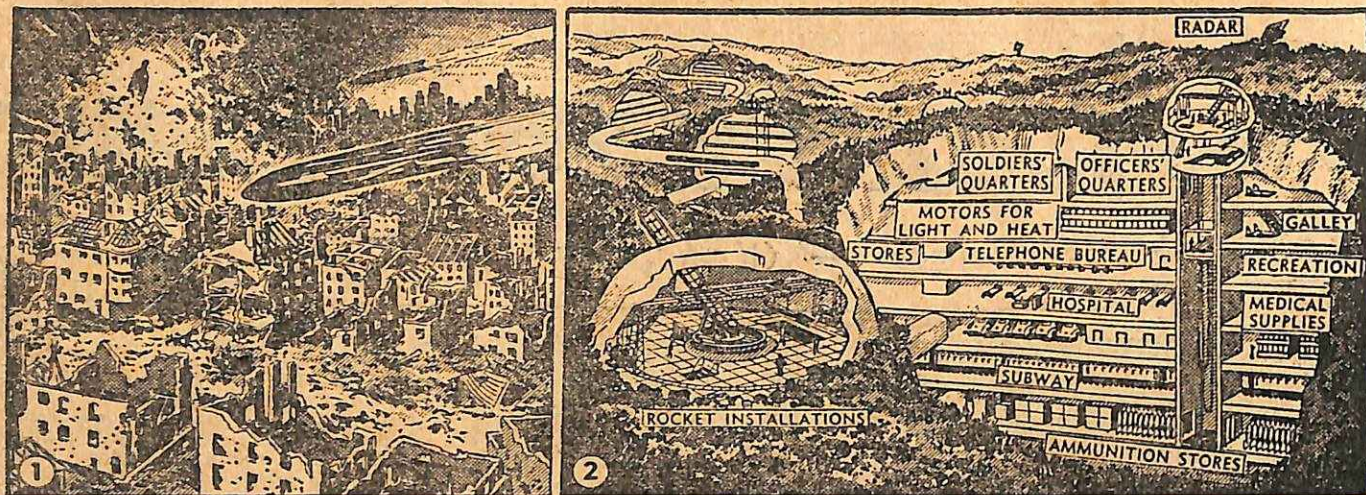

δεν εξημενίζετο από τις ταινίες του αλουμινίου. Αυτό βοηθούσε τους «καμικάζι» (τους αεροπόρους που έπεφταν με τα αεροπλάνα τους πάνω στα πολεμικά συμμαχικά), να βρίσκουν τους στόχους των. Και πάλι όμως οι Αμερικανοί επιστήμονες κατάρρωσαν να εφεύρουν άλλον σωλήνα Ραντάρ που κατέστρεψε για μιά ακόμη φορά άχρηστο το Ραντάρ των «καμικάζι».

ΕΙΚΟΝΕΣ 3

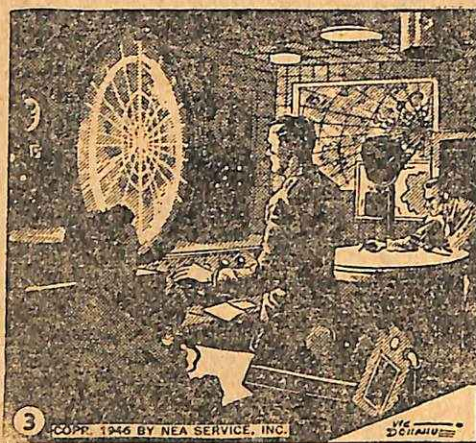
νούν τον Άτλαντικό σε διάστημα ενός τεταρτού της ώρας.

2 Οι μαχηταί του πολέμου με το πάτημα των κουμπιών θα έλυνε ομάδες εκλεκτών επιστημόνων, τεχνικών, μηχανικών, με μιά τεράστια επιστημονική μόρφωση. Αυτοί οι μαχηταί θα πρέπει να είναι εγκατεστημένοι πολύ βαθιά στη γη. Τα καταστροφικά τους θα πρέπει να έλυνε κάτω από βράχους και στα εγκατα-

γής για να αποφεύγουν τους φοβερούς κραδασμούς και κυματισμούς που θα προ-
καλούν οι εκρήξεις των ατομικών βομβών
και των άλλων σατανικών μέσων.

Οι μαχητικές δυνάμεις, γενικά, θα
ειδοποιούνται αυτοστιγμεί για τις πε-
ριπτώσεις άμυνας ή επίθεσης, και για
κάθε πολεμικό κίνδυνο που θα παρου-
σιάζεται επί της επιφάνειας του εδάφους.
Οι εγκαταστάσεις των πυραύλων θα είναι
άμεσα συνδεδεμένες με τα διαμερίσματά,
όπου θα εφόρουνται οι μαχητικές δυνά-
μεις. Οι εγκαταστάσεις αυτές που θα βρί-
σκονται επί του εδάφους και θα είναι βο-
ρειά άχυρωμένες, θα πρέπει να είναι πολ-
λές, ώστε σε περίπτωση καταστροφής της
μίας να είναι οι άλλες σε θέση να συνεχί-
σουν τον αγώνα.

ματα, και μπροστά του θα βρίσκεται ένα
γίγαντιο Ραντάρ το οποίο θα είναι σε
θέση να ερευνά τον ορίζοντα σε έκταση πολ-
λών εκατοντάδων μιλίων προς τα άνω,
προς τα κάτω, προς τα δεξιά και αρι-
στερά. Και πάνω σ' ένα πίνακα θα ση-
μειώνεται η ακριβής θέση κάθε αντικει-
μένου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

Λουλούδια στο γκρεμό

(Συνέχεια εκ της σελ. 11)

Έκουσε ν' ανεβαίνει, πετάχτηκε μισόγδυ-
τη :
— "Ετσι λοιπόν κρατάς το λόγο σου,
παιδί μου ; — το φώναξε με μικρό πα-
ράπονο.

— "Όλη την ημέρα κλεισμένη μέσα,
μάννα... Βγήκα μιά βόλτα... να πάρω
τον αέρα μου..."

— Για να σε ιδώ... "Ερχεσαι από
την παλιοβώμα ;..."

Και τον κυτάδε, βουρκωμένη.
— Γελίσει μάννα... και θα στ' α-
ποδείξω άμέσως!... Να σηκωθεί να πάς,
αύριο κιόλα, στο Βερδέλη... Και να πέ-
σεις, μονή-διπλή, στη Μαργαρίτα! Τ'ά-
ποφάσισα, μάννα!... Με την ευχή σου!...

— Τίμια πράματα : — ρώτησε κυτά-
ζοντας τον κατάμικτο.

"Εβλεπε δύναμη, να πη το πέμμα :
— Τίμια!...

Μα δε μπόρεσε να μη χαμηλώσει τα βλε-
φαρά. "Η Άννα διαλογίστηκε : «Τίμια ή
δύμια ή μοναχά σωτηρία σου είναι αυτή...
Αύριο, πρωί-πρωί, θα ξεκινήσω». Στο
γυό της διώσε είπε :

— Δε θέλεις να τ' ανεβάσουμε δυο-
τρείς μέρες, να το σκεφτούμε καλύτερα ;
— "Όχι, όχι!... Είμαι, σου λέω, απο-
φασισμένη..."

— "Αφού είν' έτσι, παιδί μου... Να
σε φιλήσω!...

Και τον άγκάλιασε. Μά κάνοντας να
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 14.

Εβδομάς: Εδώ 'Α- δηναι

1. 'Η δόμνα ή ατομική,
(Κακή σαν θηλυκή...)
Τη ρώμη μας την άνδρική,
Ντύνει—λύνει—ελαττώνει!
— "Ο νεύς στο γέρο λείει...
Κι' ο γέρος τον κυτάει!
Κι' όπου την έχει ως κλαίη,
Τ' άπαντάει..."
2. Νεφέλη ραδιενεργή,
Γύρω στη Γη πλανάται.
— "Ανθρώποι της βαρδάει!...
"Εξη φορές την πέρασε"
— Θάνατο δέν την κέρασε —
Μα τη «έβδομη τη ημέρα»
Θε να της πάρη κλπ.
Μάννα και πατέρα!...
3. 'Αδερφωμένα τ' λοιπόν,
'Αμερική και Μεξικόν,
— Τριούμαν και 'Αλεμάν —
'Αγκαλιασμένοι πάν...
— Δολλάριο και Πέζο,
Βαρεία τ' δυό, πεζάρουν
Και ποζάρουν!
— "Η δόλα ή λίρα (μοίρα...)
Τ'α κυτάζει!
Και βαρειαναστενάει...
4. 'Αδέρφια! Μή μας στέλνετε,
Πολεμικά όπλισμένα"
'Ευορικά να στέλνετε
Μ' αμπάρια,
Στάρια — δολλάρια,
Φορτωμένα
5. Στις επιχειρήσεις,
'Αν επιχειρήσεις
Κρατικοποιήσεις
Κράτος καταλύσεις
Μέγα, λέει, ο Χορσμός.
(Κρουστός λογαριασμός...)
6. Στη Σύμνη παίρνουνε καφέ,
Στη Πόλη ξεπελεύουν
Τ' άστρο με μισοφέγγαρο
Κασσιλαυά χορεύουν ;
Και μιάν άρκουδά απ' τον βορρηά,
Πονηρεμένη και γονά,
Με τ'α παχειά μουστάκια,
Βοράει τ'α παλαμάκια,
Και με τ' άρκουδάκια
της, γαζεύει.
— "Αρκούδα, — άκουδιάρηδες
Πρώτη φορά χορεύει..."
7. Περ' «λύνων άδων»
— Δηλαδή κοντοβραδάκι —
Δηλώσεις πως σπορέλαιο
(Μηχανέλαιο)
Θά φάει!
Και πάειει και πάει το λωδάκι.
8. 'Ο Ρωμαντιέ το πρόβλημα
Κατάφερε να λύση :
— Σε μιά Γαλλία, δλόκληρη,
Φούβνος να μην καπνίσω...
Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

Σκηνές της ζωής «Γέλασα κι' εγώ μαζύ του...»

Της ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΤΗΒΣ

Είχαμε γνωρισθί σε μιά
έκδρομη. Και μάλιστα
πιστέψαμε κι' οι δυό
μας, ότι άμεσα μας γεννήθη-
κε κάποιο αίσθημα που θα μπο-
ρούσε να καλλιεργηθή. Μπορεί
αυτό το αίσθημα, πούχε τόσο
κεραυνόβολο εκδήλωσι, νάταν
άποτέλεσμα τών συναισθημά-
των που μας προκαλεί ή άπε-
ραντώνση του υπαίθρου, το με-
γαλειό της φύσεως, το τραγού-
δι που στέλει, ή θάλασσα με
τα κύματά της στη ψυχή μας,
τα δέντρα με την έντονη ζωτικό-
τητά τους, τα ζώα που χορο-
πηδούν κάτω από τη δύναμη
της χαράς που τους δίνει, ή
ζωή. Πάντως, γεγονός είναι
πως πιστέψαμε ότι άνάμεσά
μας υπήρχε ένα αίσθημα.

— Πρέπει να σας πώ, μου
είπε εκείνος πως ή παρουσία
σας δέν μ' άφίνει αδιάφορο.
"Εχετε κάτι που δύσκολα το
βρίσκει κανείς σε μιά γυναίκα.
Και σας λέγω μόνο αυτό για
να μη γοητιστοποιήσω κάποια
άλλη έκφορα με περισσότερη
ένταση και την πάρετε για κο-
λακεία.

— Δέν πρόκειται, βέβαια,
του είπα εγώ, να μου πητε
πως είμαι ή πρώτη γυναίκα
στην όποία λέτε τέτοια λόγια.

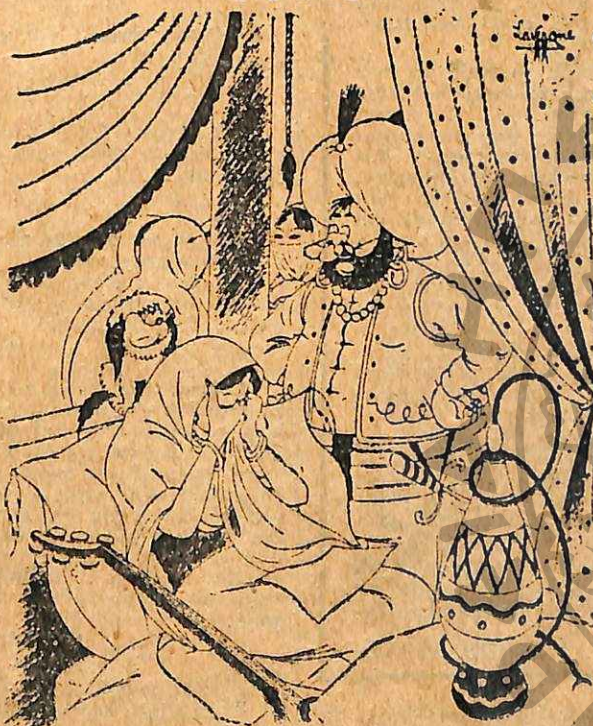
Νομίζω πως κάτι τέτοιο δέν θα
ταίριαζε στην άνδρική σας ά-
ξιοπρέπεια, γιατί θέλω να πι-
στεύω ότι έχετε αξιοπρέπεια.
— Προσέξτε, μου είπε και
πάλι εκείνος. Θά ήταν έκ μέ-
ρους μου όν, μόνο άναξιοπρέ-
πεια, αλλά και ήλιθιότης χω-
ρίς όρια να παίζω το ρό-
λο του άνδρος που συγκινείται
για πρώτη φορά από μιά γυ-
ναίκα. "Ωστόσο θα πρέπει, να
παραδεχθίτε ότι μου προκαλεί
τε κάποια ξεχωριστή συγκί-
νησι.

Και τότε εγώ του είπα :
— Είμαι πολύ ευχάριστημέ-
νη που μιλάτε με μιά άρκετη
δύση ειλικρινείας. Θέλω κι' έ-
γώ, με τη σειρά μου, να πι-
στέψετε πως μου κάνετε ξεχω-
ριστή έντύπωσι. Και φυσικά ό-
ταν σας λέγω ξεχωριστή έντύ-
πωσι, θα πρέπει να καταλα-
βετε, ότι δέν είσθε ο πρώτος
άνδρας που μου κάνετε έντύπω-
σι. Πάντως, σας το έπαναλαμ-
βάνω, μου κάνετε ξεχωριστή έν-
τύπωσι.

«Αιτή ή συζήτηση γινόταν
στην άκρογιαλιά. "Ήταν πού-
ρομπο. "Η νύχτα έρχόταν άπα-
λά ήρεμα κι' ή θάλασσα κου-
ρασμένη από το μελτέμι της
ημέρας άφινε τ'α μικρά - μικρά
κύματάκι της να φιλούν την

ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

"Ο ευνοϊχος — Και γιατί κλαίς ;
"Η χανούμ : — Γιατί από μιάν άνώδυνη έπιστολή έμαθα
ότι ο Σουλτάνος έχει... έρωμένη!

άμμουδιά και να ξεψυχούν στα
πόδια μας. Τα άρώματα τώ, δέν
τρών που έρχονται από τη στε-
ρη άνακατώναν με μπου-
διές που σκίρπουσε ή θάλασ-
σα. Το τοπίο ήταν θαυμάσιο.
"Η άρχα λάμψη κάτω έκει στον
ορίζοντα προεξοφλούσε τους
άνθρώπους για τόν έρχομό του
φεγγαριού.

Και σε μιά στιγμή που το
μυαλό μου πετούσε από σκέψη
σε σκέψη για τ'α άνακατώση
την μιά με την άλλη και να μη
υπορώ να καταλάβω τι ήθελα
έκείνη την ώρα, άκουσα και
πάλι τη φωνή του που μουλε-
γε :

— Θα μπορούσαμε να δώ-
σουμε συνέχεια στη γνωριμία
μας αυτή πούταν τόσο άπρόσ-
δόκητη.

Χωρίς να ξαίρω το γιατί,
χωρίς να σκεφθώ τίποτα και
καθώς μπορεί να ήμουν ζαλι-
σμένη νοιώθοντα, πως ήταν
τόσο κοντά μου του είπα άση-
ρημνή :

— Ναί.

Και με μιά έννοιωσα κάτι
το πολύ καφτό στα χείλη μου.
"Ήταν τ'α χείλη του!... "Όλα
γύρω μου είχαν συνωμοση για
να μη μ'άφισουν τη δύναμη, να ν

τισταθώ. "Όλη μου ή ύπαρξις
νόμισα ότι είχε αναλυθή, ότι
είχα φύγει απ' αυτό τον κό-
σμο.

"Πέρασαν από κείνη τη βρα-
δυά πέντ' — έξη βδομάδες. Στο
διάστημα αυτό δέν τόν ξανα-
όριζοντα προεξοφλούσε τους
είδα. Πήγα δέκα φορές στο
μέρος που μου είχε πη ότι
θα τόν εύρισκε. Ρώτησα. Δέν
τόν ήξειρε κανένας κι' όλοι να
μυγελούσαν καρακτηριστικά ό-
πως χαμηγελούν ναϊρέκακα οι
άνδρες ότα βλέπουν μιά γυ-
ναίκα να ζητά ματαίω- ένα δ-
μοίο τους. Μιά μέρα τόν είδα
στο τραμ. Πρόσεξα ότι συζη-
τούσε με δυό φίλους του. Δέν
θέλησα να πάω κοντά του για

να μη παρεξηγηθώ από τούς οί-
λους του. Σε μιά στιγμή όμως
είδα ότι όχι μόνό με πρόσεξε,
αλλά και μ' έδείχνε με τρόπο
στούς φίλους του κι' αυτή ή-
ταν σκασμένοι στα γέλια απ' ό-
τι τους έλεγε ! Στην άλλη
στάσι του τραμ κατέβηκα. "Ε-
κείνω, έξακολουθούσε να με βλέ-
πη από το παράθυρο του τραμ
που έσευγα και να γελά. Ου-
μύηκα τις συζητήσεις μας
στην άκρογιαλιά κι' έγέλασα
κι' εγώ με τη ήλιθιότητά μου,
την χωριέ όρια.

ΠΟΥΑΡΑ
ΚΡΕΜΑ
Kiehl

Η συντήρησις του ρουχισμού

Καθένας μας, και ιδίως κάθε νοικοκυρά, ξέρει καλά τη σημασία που έχει ένα καλοδιατηρημένο παστό, κ. και φρεσκοιδρωμένο ρούχο. Όσο καινούργιο κι αν είναι ένα φόρεμα, μια φορεσιά ή ένα καλτό, όταν έχω έστω και έναν λεκέ ή όταν είναι σκονισμένο και τσαλακωμένο δείχνει παλιό και αποκρουστικό.

Αντιθέτως ένα περιποιημένο, καθαρό και καλοσυντηρημένο, είναι πάντα φρέσκο και ευπροσπείστο κι άς είναι παλιό και πολυφορεμένο.

Βλέπετε λοιπόν ότι το σπουδαιότερο πράγμα για τη καλή διατήρησις του ρουχισμού είναι η καθαριότητα όπως άλλωστε συμβαίνει και σε ό,τιδήποτε άλλο. Γι' αυτό σήμερα θα σας δώσουμε μερικές πρακτικές οδηγίες για το καθαρίσμα του ρουχισμού.

Κάθε φορά που θα γυρίσετε από έξω και θα βγάλετε το παλτό σας, το σακάκι σας ή το φόρεμά σας, πριν το κρεμάσετε στην ντουλάπα σας να το ξεσκονίζετε πρώτα καλά. Αυτό να προσπαθήσετε να μην το ξεχνάτε. Είναι σημαντικό.

Οι διάφοροι λεκέδες διακρίνονται εύκολα όταν τους καθαρίζετε αμέσως. Κάθε υλικό που χρησιμοποίησα για το καθαρίσμα αυτό, ακόμα και το σκέτο νερό, πρέπει πρώτα να το δοκιμάζουμε σ' ένα κομμάτι του υφάσματος που θέλουμε να καθαρίσουμε για να δούμε αν αφήνει γύρω, αν βεβαιωθεί κλπ.

Για το τρίψιμο των λεκέδων να παριόνετε, αν είναι δυνατόν ένα κουρελάκι από το ίδιο ύφασμα, πάντως όμως ποτέ ένα λευκό πανί για ένα σκούρο φόρεμα. Κάτω από το λεκέ να τοποθετήτε πάντα μια πετσέτα για να απορροφήσει ο λεκές που θα διαλυθεί με το καθαρίσμα. Ποτέ δεν πρέπει καθαρίζοντας ένα λεκέ να τρίβουμε με το υλικό που μεταχειριζόμαστε μόνο το μέρος του λεκέ, αλλά και γύρω από τους καθαρισμένους λεκέδες. Αν έχετε ένα λεκέ που δεν πολυφαίνεται, καλύτερα είναι να μην επιχειρήσετε να τον βγάλετε, ιδίως όταν πρόκειται για ένα ρούχο από λεπτό ύφασμα και ευαίσθητο χρώμα, αν και σας συνιστώ τέτοιου είδους φορέματα να τα στέλνετε στο καθαριστήριο γιατί πολλές φορές με το να προσπαθούμε μόνοι μας να τα καθαρίσουμε τα καταστρέφουμε.

Συχνά πολλοί λεκέδες είναι άκαθαρτοι, συνήθως νερολεκέδες από νερό, σκόνες και άλλα. Το απλούστερο μέσο για το καθαρίσμά τους είναι το χλιαρό νερό. Η βενζίνη που τόσο τη συνήθιζαμε, και που αναμφισβητήτως είναι το καλλίτερο μέσο για το καθαρίσμα λιπαρών λεκέδων, φαίνεται εύκολα κύκλους γύρω από τον καθαρισμένο λεκέ, γι' αυτό πρέπει πάντα μετά από τη βενζίνη να ξεβγαλίσουμε το μέρος αυτό με λίγο χλιαρό νερό. Ποτέ μη μεταχειριζόμαστε βενζίνη για λεκέδες σε αδιάβροχα, γιατί καταστρέφεται το καουτσούκ. Για λεκέδες από λάδι μηχανής ή οξείνη, να χρησιμοποιή-

Το Παιδί και τα φρούτα

Του καθηγητού κ. ΣΟΛΩΝ ΒΕΡΑ

Λυχνά μ' έρωτούν, πότε το παιδί πρέπει να αρχίσει να τρώει φρούτα, γιατί πολλά έχουν αλλάξει τα τελευταία χρόνια στο διαιτολόγιο του μικρού παιδιού κι όλος ο κόσμος ακούει καθημερινώς πως τα παιδιά πρέπει να τρώνουν να ρίξουν φρούτα για να πλουτίσουν τον οργανισμό τους σε βιταμίνες.

Νομίζει κανείς πως άλλοτε, που δεν γινόταν τόσος λόγος για τις βιταμίνες, κανένα παιδί δεν μπορούσε να τρώει φρούτα. Έν τούτοις από τα παιδιά της παλαιάς εποχής είδαμε παλληκάρια που έκαναν όλα εκείνα τα ήρωικά κατορθώματα που δόξασαν τη φυλή μας. Μ' αυτό δέβαινα δεν θέλω να πω πως δεν πρέπει να εφαρμόζουμε κάθε νέα κατάκτησι της επιστήμης. Πρέπει όμως να ξέρουμε αν κάθε καινούργιο είναι πραγματικά καινούργιο ή κι αν το εφαρμόζουμε, να ξέρουμε γιατί το εφαρμόζουμε. Έπειτα κάθε πράγμα έχει κι ένα όριο και πρέπει να ξέρουμε καλά πότε και πως θ' αρχίσει η εφαρμογή του για να μην πάσμε στις ανωμαλίες, που μπορεί να επιφέρει μια κατάχρησις.

Έτσι και με τα φρούτα. Το φρούτο είναι μια πολυτιμότερη τροφή όχι μόνο για τους μικρούς, αλλά και για τους μεγάλους. Το μωρό όμως δεν μπορεί να φάει εύκολα αυτή την τροφή, γιατί σαν είναι πολύ μικρό, δεν θα τη χωνέψει και θα πάθουν εντερικές διαταραχές. Όταν ένα παιδί βυζαίνει τη μητέρα του, το πράγμα είναι πολύ εύκολο, γιατί αρκεί να τρώει η μητέρα φρούτα για να πλουτιστεί σε βιταμίνες και το γάλα, που θα πάρη το παιδί της. Όταν όμως το παιδί τρέφεται με ξένο γάλα, που θα βράση, τότε δύσκολα θα βρή μια ωριμασμένη βιταμίνη που του χρειάζεται. Θα χρειασθώ λοιπόν να πάρη κάποιο φρούτο, αλλά με κάποιον τρόπο, που να μπορεί να το χωνέψει. Έτσι θα στήνουμε το πρώτο φρούτο και θα πάρη μόνο το χυμό του.

Στα παιδιά που είναι κάπως δυσκοίλια, προτιμότερος είναι ο χυμός πορτοκαλλιού. Στα άλλων εύκοιλα, να δοθεί χυμός από λεμόνι, έστω και μέσα σε ζαχαρωμένο νερό. Δεν χρειάζονται μεγάλες ποσότητες. Αρκούν ένα ή δύο κουταλάκια την ημέρα, γιατί άκουσα κι αυτό το παράδειγμα: να καυχώνται μερικές μητέρες πως δίνουν στα μωρά των δυο-τρών πορτοκαλλία κάθε μέρα!

Αργότερα δέβαινα, όταν βγάλει το παιδί τα πρώτα δοντάκια, μπορούμε να του δώσουμε και λίγο μηλό ποτισμένο από την ξύστρα. Για τον πρώτο χρόνο τα καλύτερα φρούτα, εκτός από το πορτοκαλλί, είναι το μηλό, τ' αχλάδι και το σταφύλι. Μετά τους 18 μήνες θα προσθέσουμε τις υπανάδες, που είναι φρούτο πολύ θρεπτικό και περιέχει και αρκετό σίδηρο, (που χρειάζεται για το αίμα) και με κάποια προσοχή, το καρπούζι, τα κεράσια, τα ροδάκινα και τα βερούκια. Λέγω με προσοχή, γιατί αυτά τα φρούτα φέρουν εύκολα ευκολιότητα. Θα δώσουμε επίσης τα κάστανα που είναι θρεπτικά και πλούσια σε φώσφορο, και γίνονται ωριμασμένα, καθώς και τα ξερά αμύγδαλα, καρύδια και φουντούκια, που είναι ακόμα περισσότερο φωσφορούχα και περιέχουν κι ασβέστιο. Τα φουντούκια μάλιστα έχουν και σίδηρο.

Τα ξερά ούτα φρούτα είναι πολύ θρεπτικά, γιατί περιέχουν αρκετό λίπος. Στα παιδιά τα δυσκοίλια μπορούμε να δίνουμε και ξερά ούκα, ελαφρώς ζεματισμένα για να καθαρίσουν, ή και υπό τύπον κουμπόστας ή ωρμελάδας. Τα ούκα έχουν επίσης αρκετό σίδηρο, φώσφορο και ασβέστιο και ξέρουμε πως όλα αυτά τα συστατικά είναι χρήσιμα για τον οργανισμό του παιδιού, που βρίσκεται σε μια συνεχή εξέλιξη και πρέπει να αναπτύχθω όσο το δυνατόν καλύτερα.

ΣΟΛΩΝ ΒΕΡΑΣ

τε πρώτα λίγο πετρέλαιο ή νεφτί και ένα ξεβγάλμα με νερό. Παλιό και πολύ λερωμένο σκούρα υφάσματα, στες, πανταλόνια, παλτά, κλπ., καθαρίζονται και ξαναπλένονται το χρώμα τους με ένα καλό δούρισμα με

βορραμένο δενδρολίβανο. Το τσουένη καθαρίζει βέβαια κι αυτό, αλλά θέλει προσοχή, ιδίως στο ξεβγάλμα, γιατί η άσπρη αΐτη σάπου νάσας, που κάνει, εάν δεν ξεβγαλθώ καλά, καταστρέφει το υφάσμα.

Η Γυναίκα και ο Άνδρας

Επί αιώνες τώρα, που κυβερνά τον κόσμο ο Άνδρας, τα έκαμε θάλασσα, αν κρίνουμε από τους πολέμους, τις καταστροφές και την αθλιότητα που έσπειρε γύρω του. Όσο που δεν είναι γνωστό τι θα ήταν ο κόσμος αν τον κυβερνούσαν οι γυναίκες.

Μίττι Γκρός

Οι άντρες που ισχυρίζονται ότι εδάμασαν πολλές γυναίκες, είναι υποχείριοι μίας.

Μου άρεσαν πολύ οι άνθρωποι που κάτι κάνουν στη ζωή τους. Δύο άντρες έμεινε — ο Έντβαρντ κι ο γιός — παλεύουμε ώρες ολόκληρες να δάσουμε μια αγελάδα στο σταύλο και δεν τα καταφέρνουμε. Μια μικρή χωριατοπούλα που μας είδε, ήρθε κοντά μας, χαμωγέλασε περιφρονητικά, έβαλε το δάκτυλό της στο στόμα της αγελάδας κι άμείωσε το ζώο μήπως στον σταύλο.

Αν ο άνθρωπος συνεμερίζεται με τα ζώα που χρησιμοποιεί στις εργασίες του και τις ώρες της αναπαύσεώς των, αυτά θα μάθαιναν από αυτόν να στρώνουν ένα χαλί στο πάτωμα εκείνος δε θα μάθαινε από το σκύλο ότι είναι εύκολο να είναι κανείς σίτος κι άφωτισμένος φίλος, κι από τη γάτα πως μπορεί να είναι κανείς υπερήφανος χωρίς πυμώσεις εκφράσεις και άφωτισμένους χωρίς δουλικότητα.

Ρ.Σ.Λέμαν

Μιλώντας γενικώς για γυναίκα, κάτι είναι.

Μαρ Κόξ

Ό,τι ακούει ένας Άνδρας είναι «νέο», κι ό,τι ακούει μια γυναίκα είναι φλυαρία.

Γνώμη ανδρών

Μπορείς να σχηματίσεις γνώμη για οποιδήποτε γυναίκα όταν ακούσεις τον τρόπο με τον οποίο φωνάζει τα παιδιά της όταν βρίσκεται στο σπίτι της.

Μαρ. Κόξ

Ο έρωτας είναι σαν τα χαρτιά. Ξέρετε πως τα παίζει ο αντίπαλος και εξαρτάσθε από το παιδί μου. Έν τούτοις δεν ξέρετε τι χαρτί θα παίξει κι ακριβώς σ' αυτό το έγκλημα ή γονείας του παιδιού. Ποτέ δεν παίζεται το ίδιο χαρτί κι αυτό είναι εκείνο που σας έλκει προς το παιγνίδι. Αυτό είναι η τέχνη: να βρική κανείς τον έρωτα και να τον διατηρή.

Ρίτσαρντ Κίνγκ

Εκείνος που βρτίζει ένα παιδί θα πρέπει ναχή υπ' όψιν του ότι θα μπορεί να προσφέρει το δώμα που θα του δώσει ή γυναίκα που θα πάρη όταν μεγαλώσει.

Ζυλ Ντ' Ωβερχλύ

Η σκέψις στον άνθρωπο είναι ότι το κέντρο ενός κύκλου. Όλιβερ Χόλμς

Φιλολογικές συντροφίες σε καφενεία της Αθήνας

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ»

Είναι μια εποχή που η ζωή του ανθρώπου αξίζει κάτι περισσότερο από ό,τι αξίζει στις ημέρες μας και τις ήμερες πνευματικές χαρές δεν τις είχε πνίξει ο ήλιος της μηχανής και των χιμαίρων διεδικήσεων για την κατάκτηση της απόλυτης ευτυχίας. που αυτή έχει μεταβάλει την ανθρωπότητα σ' απέραντη ζούγκλα, σε μερικά καφενεία της Αθήνας είχαν στήσει το καταφύγιό τους διάφορες λογοτεχνικές και καλλιτεχνικές συντροφίες.

Οι σπουδαιότερες από αυτές ήταν εκείνες που συχνάζαν στο καφενείο της Δεξαμενής, στο «Νέον Κέντρον» και στο «Μαύρο Γάτο». Και με τη συντροφία της «Δεξαμενής» δεν πρόκειται να σχοληθώ, γιατί δεν τη γνώρισα από κοντά στην εποχή της ακμής της, και δε σκοπεύω να γράψω πράματα π' άκουσα από άλλους, θα δώσω όμως μια σύντομη χαρακτηριστική εικόνα των δύο άλλων.

Στο «Νέον Κέντρον» την εποχή που ήταν στο Χαυτέι, είχε στήσει το στέκι του ο Στέφανος Μαρτζήνης που έχοντας τον τίτλο ο «μαέστρος», από την αγωγή του Θεού ως τα μαύρα μεσάνυχτα, καθισμένος στην ίδια θέση, περιόισε τον καιρό του μιλώντας σπάνια για ποίηση, συχνότερα για μουσική και παίζοντας καμιά φορά και λιγάκι «Ντόμινο».

Επίσης «εσύχνα» εκεί ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ο Σωτήρης Σκίτης, ο Στέφανος Δαφνής, ο Ναπολέων Λαπαθιώτης, το παραστρατημένο αυτό παιδί του ελαττώματος που τελείωσε τη ζωή του με μία σφαίρα στο κεφάλι, ο Βαρλένης, που κάθε νέο βιβλίο του, παρακαλούσε τους κριτικούς να του το βροίσουν, ο Γεωργακόπουλος, που, παρακινημένος από τη δόξα του Μωραΐτη, ήθελε από τη Αθήνα να κατακτήσει το γαλλικό Παριζάκι και τον παρωνομάζαν «ο Γαλλίας» ο Ρώμος Φιλλύρας που ή σκληρότητα μερικών κοσμικών υποκειμένων, τον έφερε σε σημείο να τελειώσει τη φανταστική ζωή του στο «Ψυχιατρείον» ο Φ. Πανός που βασιμμένος στο μπόι του, ποζάρει για στασιαστικό ποιητή, ο Μ. Μαγκάκης, που, από ιδιοσυγκρασία, έγινε οπαδός των αντιλήψεων του Χριστομάνου, ο Γιώργος ο Σημηριώτης, ο Φ. Γιοφύλης, που ευχαριστούν να τυπώ στο ξύλλο των βιβλίων του και κάποιο οικόσημο, ο Δελακοβιάς, ίσως ο μοναδικός Τσιριγώτης που έδειξε κλίση προς την ποίηση χωρίς όμως και ν' αποφασίσει να δώσει το έργο του στη δημοσιότητα, ο Δ. Δημακόπουλος, που εύχαιριε να κάνει το μικρο-Μαίκιναν του Μαρτζήνη, διάφοροι ακόμα άλλοι, κι ο Δημοσθένης ο Βουτυράς που παρουσιαζότανε τις βραδυνές

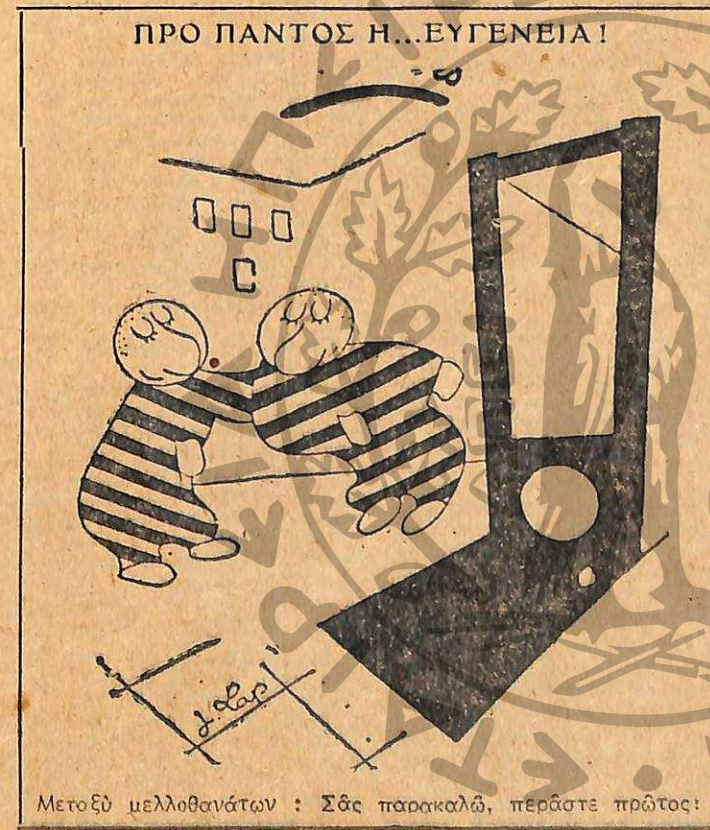
μο, ο Δελακοβιάς, ίσως ο μοναδικός Τσιριγώτης που έδειξε κλίση προς την ποίηση χωρίς όμως και ν' αποφασίσει να δώσει το έργο του στη δημοσιότητα, ο Δ. Δημακόπουλος, που εύχαιριε να κάνει το μικρο-Μαίκιναν του Μαρτζήνη, διάφοροι ακόμα άλλοι, κι ο Δημοσθένης ο Βουτυράς που παρουσιαζότανε τις βραδυνές

ώρες, όχι για να καθίση στο καφενείο, μα για να βρή την απαραίτητη παρείσα της ταβέρνας.

Ταχτικοί θαμώνες ήταν επίσης ο λαμπρός ομιλητής και λαμπρός γλύπτης ο γερο-Σάχος, που έκαμε το ωραίο άγαλμα του Κολοκυθάρη, ο Κ. Ρούμπας, ο Κ. Φώσκολος και Φ. Ρώκ που η διάθεσή τους να δώσουν στη γλυπτική κάτι αξιολόγο ήταν ζωηρό, και που το αποτέλεσμα έμενε κάτω από το μέτρο.

Επίσης «σύχνα» εκεί ο Γεράσιμος Βάκος, δημοσιογράφος θεατρικός συγγραφέας, τεχνικός κριτής και στα τελευταία του χρόνια ζωγράφος. Είχε το άτυχημα να ενοχληθώ περισσότερες από μια φορές από διανοητικές παρακορύσεις, και ως που να τον καταλάβουν, για να τον τοποθετήσουν στο Ψυχιατρείο, έκαμε πράματα κυριολεκτικά ξεκαρδιστικά. Κάποια φορά είχε φανταστή πως έγινε μεγάλος μουσουργός κι είχε υποχρεώσει κάποιο φίλο του μουσικό να παρακολουθή τις συνθέσεις του στο πιάνο.

Για να τις γράφω με νότες και να τις απανθάνισα. Μα ο άμοιρος μουσικός, μ' όλη του την καλή διάθεση δεν εύρισκε τον τρόπο να γράφω με νότες τα ξεσπάσματα του μοντέρνου συνθέτη που συχνά βροτολούγους τα πλήκτρα του πιάνου, όχι μόνο με τα δάχτυλα, μα και με τους άγκυρες του! Κάποιαν άλλη φορά, για να μα-

Μεταξύ μελλοθανάτων: Σας παρακαλώ, περάστε πρώτος!

Οί κρεμασμένοι

(ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΟΥ 1944)

Έφτα άνθρωποι κρεμόνταν στην κρεμάλα, κ' ήταν γιομάτοι νειάτα, που σφριγούσαν. Έφτα άνθρωποι κρεμόνταν στην κρεμάλα κι άκούγαν τους άνεμους που φυσούσαν. Έφτα άνθρωποι κρεμόνταν στην κρεμάλα κ' ήταν γιομάτοι νειάτα, που σφριγούσαν.

Έφτα ζευγάρια γάμπες στον αγέρα, κ' είχαν χορό στον άνεμο στημένο.

Έφτα ζευγάρια γάμπες στον αγέρα μέσ' σε άνεμο σαλεύον πονεμένο.

Έφτα ζευγάρια γάμπες στον αγέρα κ' είχαν χορό στον άνεμο στημένο.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι πίσω απ' τον ήλιο, αγάλια που σκωνόταν.

Έφτα σκιές κρεμόνταν στο γιοφύρι και στον άνεμο μοιάζαν πως ντρεπόταν.

Μία έξιμολόγησις μέ πολλά εμπόδια Του Βίλλυ Ντρίμμενς

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ που άρχιζε να της κάνει την έρωτική του έξιμολόγησις, πάντα κάποιο εμπόδιο παρουσιαζόταν για να τον διακόψει...

Είχαν γνωρισθί μόλις πού δύο εβδομάδων σε κείνη τη λουτρόπολη που έτυχε, να πάνε και οι δυο να παραθερίσουν. Άλλα από την πρώτη στιγμή που αντικρύστηκαν από την πρώτη χειραψία που αντήλλαξαν, όταν τους έσπασαν, από τα πρώτα λόγια που αντήλλαξαν, ένοιωσαν μία ακαταμάχητη αμοιβαιότητα. Κατάλαβαν πως ήσαν, πλοσμένον, ο ένας για τον άλλον και πως θ' αποτελούσαν ένα πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Ήν τα χυαία εκείνη γνωριμία τους κατέληξε, στο γάμο.

Κεραυνοβόλος έρας — με λίγα λόγια.

Η Μίνα ήτανε, μιά πολύ τυχαία παθητική νέα. Νόστιμη, καλοκατεβαμένη, σεμνή, καλούσι, κα μορφωμένη, ευαίσθητη και ρωμαντική, όπως τα περισσότερα κορίτσια της τάξεώς της. Καίοντάς τα άλλα άκοκτά πολύ φερση. Ο καλοκάγαθος πατέρας της ήταν ευπορος σε μιιά μεγάλη έπιοχιακή πύλη παλπαφίωμα, γερά φόντα, έπομένως και γερά προίκα.

Ο Φρέντος πάλι ήταν νέος του κόμμου πολύ έλκυστικός, με πολύ σικ τρόπους, που ήξερε να ντύνεται κοψά να μιλή ώραια και να χορεύει ωραιότερα. Γι' αυτό και περιζήτητος σε όλες τις συντροφίες των κοριτσιών που παραθερίζαν με τις αικονομίες τους σε κείνο το νησί.

Εδειχνε και για αρκετά εικαστάστας, γιατί έκτε από το ντύσιμό του, έμενε στο καλύτερο ξενοδοχείο. Εώδευε περυσό τερα από κάθε άλλον στις συντροφίες και άγοσάζε τ ακριβώτερα άνθη για να προσφέρει στα κορίτσια που τον περιτριγύριζαν ή στις μαιμάδες τους, που όλες συμφωνούσαν πως ο κ. Φρέντος ήταν ένας πολύ καλός γαμπρός.

Τό έπιθετό του δεν έλεγε τίποτε. Ήταν ένα κοινό έπιθετό που συναντάς κανείς παντού κι' ο ίδιος δεν μιλούσε ποτέ γιά τον εαυτό του, από μετροφορρήν βέβαια.

Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου όμως που είναι πάντα καλά πληροφορημένοι, έδεδίξανων ότι ο κ. Φρέντος έμενε στην πρωτεύουσα κι' ήταν υπάλληλος μιάς μεγάλης εταιρίας με καλή θέσι μεγάλες άποδογές και λαμπρό μέλλον.

Είπαμε πως ο σπουδαίος αιώτος νέος ήτανε περιζήτητος σε όλες τις παρέες όπου υπήρχαν ύποψιφες νυφάδες. Ήταν φανερό όμως ότι εκείνος έπροτιμούσε τη Μίνα.

Άλλά, μιιά περίεργη άτυ-

χία παρακολουθούσε το ειδύλλιο τους και κάθε φορά που κατάρθωναν να μείνουν μόνοι για να υπορέσουν επί τέλους ν' άνωξουν τις καρδιές τους, πάντα κάποιο άπρόοπτο εμπόδιο τους διέκοπτε.

Μιιά σεληνόφωτη νύχτα είχαν βγη σε μακρινό περίπτο με, όλη την παρέα στην άμμου διά. Στο γυρισμό έμειναν πίσω με το πρόσχημα ότι είχαν κουρασθί κι' έκαθισαν στην άμμουδιά. Η στιγμή και το περιβάλλον ήταν καταλληλότητα για την έρωτική εκμυστήρευση. Άλλά προτού ο νέος προλάβη ν' άνοιξη το στόμα του έαφινικός άέρας σηκώθηκε, ένα πέλωριο κύμα τους έκανε μούσκεμα κι' αναγκάστηκαν να γυρίσουν τρέχοντας στο ξενοδοχείο σά βρεγμένα γατιά.

Άλλοτε πάλι κατά τη διάρκεια μιάς έκδρομης στο δονιό τα κατάφεραν να παραπλανηθούν δήθεν για να ξεκοφούν από τους άλλους. Στη συγκίνησή τους όμως δεν κατάλαβαν ότι είχαν πλησιάσει σε μιιά σπάνη, ο άγριος μαντρόσκυλος της οποίας μόλις τους έπρε μωχιά διά έορίχθηκε κατά πάνω τους και τους έτρεψε σ' άτακτη φυγή. Κάθε φορά που κατάρθωναν με χτυποκάρδι να μείνουν μόνοι στη βεράντα του ξενοδοχείου πάντα κάποιος ένοχλητικός σκύλος ή άγνωστος θα πήγαινε να διακόψει με την παρουσία του το τρυφερό τους τέταρτο.

Μιιά νύχτα που μετά το δείπνο χόρευαν μαζί, κατάρθωναν να βγούν άπαρτημένοι στον κήπο του ξενοδοχείου. Άλλά μόλις κάθισαν σ' ένα παγκάκι κι' άρχισαν τις πρώτες αισθηματολογίες έφθασε ή, άστυνομία έκάλεσε όλους τους ένοίκους και το προσωπικό στο σαλόνι του ξενοδοχείου κι' άρχισε έρευνες κι' άνακρίσεις για κάποια άσυνήτητα διαμνητικά μιάς πλουσίας ζωντοχώρας που είχαν εξαφανισθί μυστηριωδώς από το δείπνο.

Κι' ενώ ή άτυχη Μίνα είχε προπαρασκευάσει με νίλιες δυή ποτηριές μιιά νέα μοναχική συνάντησι ο Φρέντος έπαιρνε το βαπόρι και γινόταν άφαντος. Άμα γύρισε σε λίγες μέρες, έδικριολογήθη ότι σπουδαίος έπιθετός τον είχαν καλέσει στην πρωτεύουσα.

Έτσι πέρασε ή περίοδος των διακοπών χωρίς οι νέοι να υπορέσουν να μιλήσουν για την άγάπη τους και να συμφωνήσουν για το γάμο τους.

Ένας — ένας οι παρορρητιστά έφευγαν απ' τη λουτρόπολη. Η Μίνα από συμφώνου με τη μητέρα της παρέτεινε έπιπότες την παραμονή της με την έλπίδα ότι θα εύρισκε εύκαιρία επί τέλους ο νέος των όνειρών της να έκδηλωθί.

Ένα τηλεγράφημα όμως της μητέρας της άνεκάλεσε στην

τάξι. Μητέρα και κόρη άπεσάσαν με βαρεία καρδιά — που πάντων ή κόρη — να άνωχωρήσουν την έσομένη.

Η Μίνα κίτταζε να συναντήσθι το Φρέντο για να του άναγείλη το δυάρεστο αυτό νέο, αλλά κατά παράξενη τύχη, πού δεν κατάρθωσε να τον βρη πούθενά. Έμαθε πως ήταν άρρωστος κι' έμενε κλεισμένος στο δωμάτιό του.

Την άλλη μέρα όταν πιά το βαπόρι είχε ξεκινήσει κι' ή Μίνα άνέθηκε στη γέφυρα για να διασκεδάση τη μελαγχολία της, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά όταν είδε τον Φρέντο να κάθεται σε μιιά σάιζ λογκ μ' ένα βιβλίο στα γόδια! Τον πλησίασε χαρούμενη και τον καλημέρισε, έλπίζοντας ότι είχε φθάσει τέλος ή στιγμή της εκμυστηρεύσεως.

Εκείνος της άναπέδωσε το χαίρετισμό ευγενικά βέβαια, αλλά τόσο συγκρατημένω και μελαγχολικά ώστε ή νέα παραξενεύθηκε. Έκίνησε δίπλα του, έπιασαν κοινά βέντα ή οποία όμως δεν προχώρησε εύκολα κι' εινάριστα όπως άλλοτε. Ο Φρέντος που ήταν συνήθως τόσο διαχυτικός και ομιλητικός τώρα φαινότανε συνεσταλμένος, άτολμος, σκαμπύλος. Την κυτούσε πάντα με ματίες λατρείας, μιιά λατρεία θλιμμένη τώρα σαν άπελπισμένη.

Γιατί αήτη ή άπότομη άλλαγή;

Αντίκρυ τους καθόταν ένας κύριος με άστυχή φάτσα που δεν ένοιωσε να ξεκολλήσθι τα μάτια του από πάνω τους.

Η Μίνα θέλησε να παρασύρη το Φρέντο στην άλλη άκρη της γέφυρας, όπου δεν ήταν κανείς και θα υπορέισαν να μιλήσουν έλεύθερα. Ο νέος όμως έκανε πως δεν κατάλαβε κι' έζυνε άδωδως στη θέσι του. Κι' οι δυο περνούσαν άποσκέτες.

Τό μεσημέρι, δεν πήγε να φάη μαζί με τους άλλους έπιβάτες της πρώτης θέσεως. Τό άπόνεμα όνγχε από την καμπίνα του όρνά. Έκάθισε στην ίδια θέσι με τον ίδιο μυστηριώδη έπιβάτη άπέναντί του πάντοτε.

Η Μίνα έαναπήγε κοντά του.

Μά πάλι τα ίδια. Η ίδια πνεύμενη έκφρασι στο πρόσωπό του, Μόλις ένύχτισε ο νέος σηκώθηκε και της είπε με ταραχή: — Τώρα πρέπει να σας άποχαιρέτησω. Θά βγω στο πώτο λιμάνι που θα γιάση το βαπόρι τα έπιομέωατα. Έσείς θά έξακολουθήσετε το γαείδι σας. Έκείνη την ώρα θά κοιμάστε. Σας άφίνω γειά.

Δεν υπόρεσε να έξακολουθήσθι σά κάποιος λυγμος να του κοψε τη φωνή. Της έπιασε μωχιά το χέρι με τέτοιο τρόπο σαν να μήν ήθελε να το άφήσθι ποτέ.

— Καληνύχτα! της είπε τέλος με πίκρα.

Και κατέθηκε το σκάλο ήιστικός. Πίσω του κατέβαινε ο ίδιος περίεργος έπιβάτης.

Η Μίνα δεν ήξερε τι να υποθέσει. Ήτανε βέβαια πως ο Φρέντος την άγαπούσε, αλλά δεν ήξερε πως να έξηγήσθι την άπότομη άλλαγη του και το πνευμένο ύφος του.

Όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι από την ταραχή της. Τα έπιομέωατα όταν το καράβι σταμάτησε γήγχε από την καμπίνα της και τράβηξε προς τη σκάλα που άπεδιόζοντε οι τα έιδιώτες.

Καθώς προυχωρούσε έκουσε γύρω της να μιλούν χιά κίπυον διαόρητο λωποδύτη που είλκεν συλλαβεί τη νύχτα μες στο βαπόρι και τον άπεδιόζαν σε κείνο το λιμάνι.

Έτρεξε πούε τη σκάλα και πρόφθασε να ιδή μιιά βάρκα που άπομακρυνόταν έκείνη τη στιγμή από το βαπόρι.

Μέσα καθόταν ο Φρέντος με τα σίδερα περυσμένα στα γόδια του, δυή άσυνήμικη κι' ο ίδιος μυστηριώδης έπιβάτης — ή ντετεκτιβ που τον είχε συλλαβεί.

Η Μίνα γύοισε άλλοι το πρόσωπο που είχε κακκινέσει από ντροπή και πείσμα. Κι' από τότε έμαθε να μήν έπιπτεύεται και πολύ στους άγνωστους γόγτας που άποφένυνον να μιλήσουν για τον έρωτά τους όχι από μετροφορρήν βέβαια...

ΒΙΛΛΥ ΝΤΡΙΜΜΕΝΣ

ΜΑΝΤΟΝΝΑ του Χόλλυγουντ

Τό μόλις έκδοθέν άριστουργηματικό μυθιστόρημα του συγγραφέως της «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΛΗΠΠΙΚ'Σ»

Μωρίς Ντεκομπρά

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ «ΕΛΛ ΑΘΗΝΑΙ» Δ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : Ένας Άγγλος άεροπόρος, όταν κατέρρεε το Μέτωπο των Συμμάχων στο Βέλγιο, καταφεύγει στο μοναστήρι του Μπεγκινάξ. Εκεί μεταμφιέζεται σε παπά και μιιά Άγγλίδα καλογρηά τον ύδηνεί στο Παρίσι, όπου χωρίζονται, χωρίς ο άεροπόρος να μάθι το όνομά της. Ένώ ο Πόλεμος συνεχίζεται, φθάνει στην Νέα Υόρκη ή λαίδη Διάνα Ουάιναμ, μιιά άριστοκράτισσα ή οποία είναι ή άραιοτάτη έκείνη Άγγλίδα καλογρηά, που φυγάδευσε τον άεροπόρο από το Βέλγιο. Ο έφημερίδες έγραψαν ότι ή λαίδη Διάνα είναι ή περίφημη Μαντόνα των Σλήππικς και ότι έφθασε στην Άμερική για να έργασθι σε κάποιο έργοστάσιο πυρομαχικών. Η λαίδη Διάνα, χήρα άλλοτε πρεσβευτού της Άγγλίας στην Πετρούπολη, φιλοξενείται από την φίλη της Άγγέλα Σάμμερσετ Μπράντον. Στη βίλλα της Άγγέλας μένει έπίσης και ή Ραχήλ Σάμσον, 17 χρονών, κόρη του Σάμ Σάμσον ενός εκ των μεγαλειότατων κι νηματογραφικών έπιχειρηματιών του Χόλλυγουντ. Την κόρη αυτήν ο Σάμσον την άπέκτησε από τον γάμο του με την Μπεουλάχ Μέρνιλ μιά άλκορλικήν Ίρλανδέζα, την οποία διεξέυχθη άργότερα έπειδή την συνέλαβε στην άγκαλιά ενός κάου μπού. Μεταξύ της λαίδης Διάνας και της Ραχήλ άνοπτύσσεται ένα άίσθημα περιεργης άφοσίωσης.

Η Ραχήλ που είναι φοβερά κακοκαταβεσμένη, φλέγεται από την έπιθυμία να βγη στην όδον, παρά τη σπάνη άπαγορεύσει του πατέρα της, προς τον οποίο δεν τρέφει καμμιάν άπολύτως έκτίμησι και τον δρίζει καταπληκτώατα. Ο Σάμ Σάμσον, του οποίου ο πατέρας ήτο έβρσιος έκθεσσα λονίκης, έφθασε κατατρεμένος στο Μπουόκλιν κι' άρχισε τή σταδιοδρομία του, άσκώντας άνορήμητα έπαγγέλματα για να καταλήξθι ο Άρχων του Χόλλυγουντ. Άλλά και έπώνυμο κι' από Άβράμοβιτς έγινε Σάμσον. Μιιά μέρα ο Σάμ τηλεγράφει στην Άγγέλα και στην Ραχήλ ότι θα περνούσε μαζί τους ένα Σαββατοκύριακο στη Νέα Υόρκη. Εκεί γνωρίζεται με τη λαίδη Διάνα και στη συζήτησή τους γίνεται λόγος και για την Ραχήλ. Ο Σάμ, που είναι πιά 50 χρονών και αρκετά κουρασμένος από τις έρωτικές του περιπέτειες, λέει στη λαίδη Διάνα, ότι μοναδική έπιθυμία του είναι να κάνει τη Ραχήλ σωστήν λαίδη.

Και ή Διάνα χαμογελώντας εϊρωνικά του έπεί: — Όχι Χόλλυγουντ, βέβαια για την διάδοχο πριγκίπισσα;

Τό γεγονός ότι άπαγορεύει στην κόρη μου να πατήσθι έστω και άπλως το πόδι της στο Χόλλυγουντ, σας λέγει πολλά για τη γνώμη μου επί του προκειμένου. Πώς θα ήταν δυνατόν να έπιτρέψω κανείς σε μιιά γυναίκα που άγαπά να ριψοκινδυνεύη μέσας σ' αυτά τη ζούγκλα;

— Και τα ήθη;

— Τό γεγονός ότι άπαγορεύει στην κόρη μου να πατήσθι έστω και άπλως το πόδι της στο Χόλλυγουντ, σας λέγει πολλά για τη γνώμη μου επί του προκειμένου. Πώς θα ήταν δυνατόν να έπιτρέψω κανείς σε μιιά γυναίκα που άγαπά να ριψοκινδυνεύη μέσας σ' αυτά τη ζούγκλα;

— Όχι, όχι! Δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα, άγαπότη μου. Φαντασθήτε έναν άνορθωκό που φωνάζει: «Στάσου!» σε μιιά νέα άσπροφωρεμένη, της οποίας τό κα

τάλευκο φόρεμα θα μουντζουρωθί όταν έλθω σ' έπαφή με τον άνορθωκό. Δεν θέλω να πω για το Χόλλυγουντ που ενίοτε έφύρα, αλλά τί τα θέλετε είναι τα δέκα όκτώ χρόνια που άρχισαν να άναδίδουν άνορθωμοί... Και μιιά που ή κόρη μου είναι ή μόνη ύπαρξι που σέβομαι κι άγαπώ, καταλαβαίνετε βέβαια την έπιμονή μου να μή πατήσθι το πόδι της εκεί.

— Κύριε Σάμσον, συγχωρήστε την άγνοιά μου, αλλά σ' όλο το διάστημα της μονώσεώς μου στο μοναστήρι της Μπουζ ή διομηχανία σας μ' άφησε άδιάφορη. Ζήτη σε Σέδομα ή στα Γόμορα; Κατοικείτε στην πόλι των χαμένων όνειρων;

— Να σας πώ. Κάθε τόσο οι διαφημίσεις μας φέρουν στην έφάνεια το Χόλλυγουντ σαν ναό της Άρετής. Παίζουμε στο θέμα αυτό έπάνω με τό σκοπό να καθιστάσουμε εκείνες που σεις θα άνομάζετε άδελφές της Παναγίας των Λυγμών. Το Χόλλυγουντ χωρίς στους άκροβάτες της διαφημίσεως, ίσχυρίζεται ότι είναι τό χωριό όπου έργάζονται κι άπ' όπου το σκάνδαλο έχει έκλειψι. Το Χόλλυγουντ θέλει να έμφανίζεται σαν τόπος όπου οι άστέρες, παντρεμένες μ' όλους τους τύπους, είναι ταυτοχρόνως και νοικοκυρές, που το βράδυ τηγορίζουν τις πατάτες για τους ένδούκους συζύγους των και την ήμερα δεν μακιγιαρίζονται παρά μόνο προκειμένου να κερδίσουν το ψωμί τους με λίγο φρέσκο βούτυρο βέβαια κι' αυτό για να... λαδώνονται καλύτερα οι ρόδες της Ρόλε Ρόυς. Νομίζω ότι έχετε τώρα καταπονήσει λαίδη Διάνα με ό,τι σας έπιο. Έννοείται πως όλο αυτό το «χατί» προορίζεται για τις στρώσεις των άνοήτων. Η Άλθεα είναι, άγαπότη μου, ότι το Χόλλυγουντ λόγω του είδους της διομηχανίας του βασίζομένης στο ρίξιμο σκηνής στα μάτια και στις πιο άποστήλεις διαφίσεις του ατόμου, κατέληξε στο να δημιουργήσθι μιιά νέα είδική φυλή. Ο χρηματιστής της Νέας Υόρκης, ο χρυσόθρας του Κολοράντο, έχουν τάσι προς το κέρδος. Κι αυτό είναι άληθινό σαν άλγεδρική έξίσωσι. Οι ίθαγενείς του Χόλλυγουντ είναι πιο πολύπλοκοι. Οι ήθες τους συνήκες έπιδεινώνονται συνεχώς. Κάπου διάβασα ότι στα τριςέθια του άκεανού βρίσκονται κάτι πράξενα ψάρια που δεν έχουν πιά μάτια γιατί τάχσαν μιιά που δεν τους χρειάζονται. Έτσι τα μάτια άντικαταστάθηκαν από μερικά όργανα προσημοσμένα προς τή αιώνα σκοτάδια του βυθού του άκεανού. Η ίθαγενής του Χόλλυγουντ έχασε το συναίσθημα της ήθους κάτω από το σιάνιο φώ των σπουών. Γίνεται άγενής, κοκοήσις, έπιπώθη και ψεύτρα. Είναι βλέπετε ο νόμος της προσαρμογής προς το περιβάλλον...

— Και τα ήθη;

— Τό γεγονός ότι άπαγορεύει στην κόρη μου να πατήσθι έστω και άπλως το πόδι της στο Χόλλυγουντ, σας λέγει πολλά για τη γνώμη μου επί του προκειμένου. Πώς θα ήταν δυνατόν να έπιτρέψω κανείς σε μιιά γυναίκα που άγαπά να ριψοκινδυνεύη μέσας σ' αυτά τη ζούγκλα;

— Και τα ήθη;

Σημειώστε λαίδη Διάνα ότι δεν είμαι καλύτερος από τους άλλους. Δεν έπιοις τους κεραυνούς των ήθολόγων. Έπειδή όμως γνωρίζω πολύ καλά τα πράγματα, τρέμω και μόνο στη σκέψι ότι ή Ραχήλ μπορεί να βρεθί άνάμεσας σ' αυτούς τους λύκους.

— Λοιπόν. Δεδομένου ότι ένα φίλμ θα σίξεια στην έμπορία της γυναίκας άνορθώας, πως μπορεί μιιά γυναίκα να μή δώση για έμπαξίς αυτή της την άμορφία; Εκείνος που θα την έμεταλλεύθι; Ο κινηματογράφος μπορεί να συγκριθί μ' ένα έπιπλο με έξ συρτάρια. Στον πρίκτορα, στον σεναριστά, στο φωτογράφο, στο σκηνοθέτη, στο παραγωγό και στον πρόεδρο της εταιρίας. Η μέλλουσα βεντέτα πρέπει, λογικά, να τεντωθί σε καθένα από τα συρτάρια αυτά για να φθάσθι στην έπιφάνεια του έπιπλου. Μιά όμως που δεν μπορεί να στεθί βράα μέσα σε ένα συρτάρι, είναι ύποχρεωμένη να... πλάγισθι. Οι θαρραλέες, οι σκληρές, οι πεισματάρες, βλέποντας τα πράγματα από τη πρακτική τους πλευρά κατορθώνουν να ξεχωρίσουν μέσα από το πλήθος των άτακτοκρινών των. Άν έχουν πράγματι ταλέντο σταδιοδρομούν κι από τη στιγμή αυτή άπελευθερώνονται — θεωρητικώς τουλάχιστο — από τις τελετές του συρταριού. Άν όμως δεν έχουν ταλέντο, στην άκρη του κρεβατιού τις περιμένει το κακάθι των άνορθών. Θά σας κάνω μιιά σύγχιση. Οι άσυνήτοι προσκυνητά του Μπενσόν των Ίνδιαν σέρονται με την κοιλιά για να φθάσουν στα ίερά νερά του Γάγγη. Οι έξαλλες προσκυνητές της κινηματογράφου σέρονται με τη ράχη πιά να στους καναπέδες για να γίνουν βεντέτες...

Η Διάνα άκούγε με περιέργεια τα λόγια του Σάμσον. Τον είχε πιά κρίνει. Ήταν ένας κυνικός πρακτικός με κάποια εύφραδη λόγου πού του άρεσε να κάνει ρητορικά σχήματα για να προκαλή την έντυπωσι σ' εκείνους ή σ' εκείνες που τον άκούγαν. Ήταν άνθρωπος άμειλίχτος στη πάλη του για να κερδίσι χρήματα και όνομα. Τυτοχρόνως όμως ήταν γαν ναιδωρος κι ίκανός για ώρες γειρνού μίας. Ήταν γυναίκες με άρο όδημα πιά, εύχαριστημένες να βλέπη από μιιά κορυφή των δρόμων πού πέρασε στρωμένο, άν όχι βέβαια με ραγισμένες γυναικείες καρδιές, τουλάχιστο όμως μ' άδιαντροπίες, με σεις ναγκυρμένους ενδιαφέροντες και με οίγη άρετά συγκλονιστικά. Άρκετά διεφθαρμένες ώστε να μή πιστεύη την έλκρινία των έρωμένων ήταν από τους Καζινόδα έκείνους που δεν βλέπουν την ψυχή, παρατερίζουν την καρδιά και πιδνούν το δέρμα.

— Έγκρίνω άπολύτως την στάσιν σας έναντι της Ραχήλ, είπε ή λαίδη Διάνα. Μη την άφήσετε ποτέ να πλησιάσθι στο στούντιο.

Κολοκυμένους από τα λόγια της Διάνας της έπεί:

— Τί γνώμη έχετε για την Ραχήλ; Αί

«ΕΛΛ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 19.

σθάνεσθ, κάποια συμπάθεια γι' αυτήν ;
— Βεβαίως. Πρώτα-πρώτα όμως τη λυπάμαι.

— Κι όμως δεν έχει κανένα λόγο να συμπονιέται.

— Ναι, αλλά δεν έχει ούτε μητέρα ούτε πατέρα. Είναι μόνη στον κόσμο.

— Άγαπητή μου φίλη, το πάγωμά μου είναι τρομερό. Εργάζομαι δέκα ώρες το 24ωρο.

— Τό ξέρω. Είμαι ακόμη πιο πολύ προσηλωμένη στη Ραχήλ, γιατί έχει πολλά και μεγάλα προσόντα. Ή απαντάει σε σ'εσάς όπως να πάνε στο Χόλλυγουντ ή σε σ'εσάς στοιχεία...

— Πριν από λίγο καιρό ήθελε ναρθή να με δει στην Καλλιφόρνια. Της το άφησε όμως οπότε και μάλιστα για περισσότερη εξασφάλιση ειδοποίησα τους συναδέλφους μου των άλλων εταιριών να της αρνηθούν τα πάντα. Έστω και τον ρόλο μιας άσημαντης κομπάρσας. Έξ' άλλου, είναι ακόμη ανήλικη. Κι από την πλευρά αυτή είμαι ήσυχος.

Είχε φθάσει ή ώρα 5 κι ή Διάννα έβγαζε κολουθούσε να συνομιλή με τον Σάμ. Τού είχα κινήσει το ενδιαφέρον κι άκουγε με προσοχή τις ιδέες της για την άγγλική προπαγάνδα στην Αμερική. Αυτό τον ευχαριστούσε πάρα πολύ γιατί κι αυτός ήτον άγγλοφίλος μέντοι μανίας μάλιστα.

Όταν ή Άγγέλα και ή Ραχήλ ήρθαν για να πάρουν το τσάι, ή Σάμ είπε :

— Άγγέλα, πολύ θα ήθελα να σε σκοτώσω.

— Τί λες, Σάμ ; Γιατί να με σκοτώσεις ;

— Γιατί δεν με γνώρισες γρηγορότερα με την λαίδη Διάννα. Όταν κανείς έχει μια φίλη σαν την λαίδη, τηλεγραφεί άμεσα στον Σάμ κι ή Σάμ πηδά στο πρώτο αεροπλάνο. Άν και δεν ξέρω ακόμη τί είναι, σ'εσάς λέω όμως πως εγώ και ή λαίδη θα κάνουμε μεγάλα πράγματα. Ήδη μου ενέπνευσε την ιδέα να γυρίσω ένα φιλμ με τίτλο «Ξέρετε τους Άγγλους;».

Έχω την γνώμη ότι ή ταινία αυτή θα εγκριθεί από την Ουάσιγκτον.

— Κι εγώ θα παίξω ένα μικρό ρόλο, είπε ή Ραχήλ. Δεν είναι έτσι, Σάμ ;

— Σάμ, κόρη μου ! Την ημέρα που εσύ θα βγεις στο σινεμά, εγώ θα γίνω επικόμος του Πάπα !

— Σάμ είσαι ένα αποτρόπαιο όν. Άμφισβόλλω αν ή μητέρα μου έκανε ένα τέτοιο παραστράτημα.

Ό Σάμ ακτινοβολούσε από χαρά. Έβρισκε πολύ χαριτωμένο να τον δει ή κόρη του.

— Σεβάσου τουλάχιστο τα γκρίζα μου μαλλιά, Ραχήλ.

— Σεβας για ένα παλιάνθρωπο σαν κι εμένα ;

— Ή Διάννα την διέκοψε :

— Δεν νομίζεις Ραχήλ ότι ή πατέρα σου δικαιούται κάπως πιο διαλεγμένα λόγια εκ μέρους σου ;

Ή άρχιγραμματέας του Σάμ Σάμσον φορούσε γυαλιά σπριγγμέν, πάνω σε μύτη ρωμαιοαν αυτοκράτορος. Τα μαλλιά της ήταν γκρίζα, το ύψος της μεγαληπρεπές, το στήθος της επιβλητικό και το μυαλό της ισορροπημένο. Την έλεγαν Πηνελόπη Ωσμυρν. Κατήγετο από την Νέα Άγγλία, ήταν γέννημα της Βοστώνης κι άβια να είναι μέλος της Έταιρίας των θυγατέρων της Αμερικανικής επανάστασης.

Ό Σάμ έπροτίμησε μια ώριμη σε ήλικία άρχιγραμματέα, σοδαρή, έχεμυθη, άβια κάθε εμπιστοσύνης και ν' αντιπροσωπεύει στο περιβάλλον του τις γνώμες της παλιάς Αμερικής.

Ή Πηνελόπη υπήκε στο γραφείο του «Μεγάλου Μογγόλου». Στην ουσία το δωμάτιο αυτό δεν μπορούσε κανείς να το άνομάσει γραφείο. Ήταν σαν ένα μικρό καθεδρικό ναός, σαν μια στοά καθοφίων. Μέσα στο δωμάτιο εκείνο που το μήκος έφθανε τα 27 μέτρα ήταν το γραφείο του Άρχοντα τοποθετημένο λίγο πιο πάνω από το πάτωμα σαν ένα είδος θρόνου.

ΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελίς 20.

Ή Εκεί μέσα κυριαρχούσε πάντα ένα ήμίφως γιατί έπειτα από κάθε επίσκεψη που δεχόταν ή Σάμ ήθελε να παραδίνεται στις σκέψεις του. Τού άρεσε πολύ να βλέπει τους επισκέπτες του να διατρέχουν την άπαστα των 27 μέτρων. Τότε αναδαν τα φώτα με μιάς και φώτιζαν το πρόσωπο του επισκέπτη. Ό διαστικός ζωγράφος, ή εξημεμένος σκηνοθέτης, ή άνταγωνιστής του που μασούσε τη τσιγκλα, ή άστέρης με τις άμφιβολίες τους είχαν τον καιρό διανύοντας τα 27 μέτρα να συνέλθουν και να υποστούν την τρομαρή λαμπρότητα της δωματίου αυτού των βασανιστηρίων, όπου ή Σάμ σαν άλλος καρδινάλιος Χιμενέθ θα τους υπέβαλλε στο μυστήριο των πινελιών έρωτησών. Ό Σάμ δεν έβρισκε ποτέ κατά την διάρκεια της εργασίας του. Το μοναδικό του ποτό την ώρα της εργασίας του ήταν το κρύο νερό που τόνιζε μέσα σε χαρτονένια ποτήρια και τα πετούσε από δω κι από κει όπως ή Έρρίκος ή δος πετούσε τα κόκαλα από τα κοττόπουλα που έτρωγε.

Δεν μπορούσε ν' ανεχθεί στο γραφείο του έπισκέπτη να κανίτζη πούρο γιατί έλεγε ότι ή μυρωδιά του θύμιζε σάπια λάχανα. Το τσιγάρο τόν ανεχόταν κάπως. Έπί πλέον ή «Μέγας Μογγόλος» θάπρεπε να είναι πάρα πολύ εχθιστημένος γ'α να προσφέρει ένα φθινό τσιγάρο στον έπισκέπτη του. Το τσιγάρο αυτό ήταν σαν το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής που άπένεμε ή Ναπολέων στους πολεμιστές της Μεγάλης Στρατιάς !..

Τό πρωί εκείνο που υπήκε ή Πηνελόπη στην αίθουσα του θρόνου, ή Σάμ συμβούλευσαν τον μεγάλο άγγλικό Όδηγό των προσωπικότητων. Τό χοντρό κόκκινο διδύλο ήταν άνοκτο στη σελίδα με τη διφθογγο ΟΥ. Ή λαίδη Διάννα Ουάινου ήταν στον κατάλογο μ' όλους τους τίτλους της και με το μπασό της — όχι το ποινικό — της γεωλογίας της.

Κατά τη συνήθεια της ή Πηνελόπη διάβαζε μεγαλοφώνως από ένα σημειωματάριο τις διαταγές που είχαν εκτελεσθή την προηγούμενη μέρα.

Ή Ύπηρεσία της διαφημίσεως είδοποίηθ για την άφιξη της λαίδης Ουάινου σήμερα τ' απόγευμα στο αεροδρόμιο. Ό Μπόμπ Σοέν θα εφαρμόσει τα μέτρα ΑΑΑ (τό πρωτόκολλο για τις άφίξεις σημαντων εταιρικών προσωπικότητων). Ή μ'αυτήν λιμουζίνα σας θα είναι εκεί. Οι δημοσιογράφοι και οι φωτογράφοι θα κάνουν τη δουλειά τους.

Ό Σάμ σταμάτησε την άνάγνωσι του Όδηγού.

— Πηνελόπη, σημείωσε κι αυτό : Ό αντιπρόεδρος της Έταιρίας των Συνεργαζομένων Άστέρων θα προσφέρει ένα μπουκέτο σπανίων άνθων. Ειδοποίησαν τον Σύνδευ :

Ό κύριος Σύνδευ Πέτελμπάουμ ειδοποιήθηκε χτες βράδυ.

— Τί είπε ;

— Είπε : «Άλλο μουσι πάλι αυτό !»

— Αυτός ή κατεργάρης ή Σύνδευ θα έπρεπε για θεωρή τον έαυτο του πολύ ευτυχ ή ότι ή Σάμ είναι ή πρώτη που θα υποδεχθή την λαίδη Ουάινου στην Καλλιφόρνια. Συνέγισε.

Ειδοποίησε το υπηρετικό προσωπικό που έχεσε στη Ριβονπέλλα. Τά διαμερίσματα της λαίδης Διάννας θα είναι στολισμένα με λουλούδια, τσιγάρα, διάφανα άρώματα, περιοδικά, άγγλικό άλας, άσπιρίνες, θερμόφους, σκατσέλικο ούισκυ... Ή λαίδη δεν πίνει. Να βγάλετε το ούισκυ. Και ή γαλλίδα καμαριέρα :

— Έπί τέλους βρήκα μιά. Είναι μιά άνεργη κομπάρσα που δέχθηκε με χαρά να κάνει την καμαριέρα.

— Και ποιά είναι αυτή ;

— Εκείνη που έπαιζε τη μεθυσμένη κοκάτσα στην ταινία «Παρίσι, γλυκειά μου άγάπη».

— Φώναζε μου την προϊστάμενη του τμήματος των σεναρίων.

Ή Πηνελόπη έδωσε το άκουστικό στον Σάμ.

— Άλλό... Έσύ Φράνκ ;

— Μάλιστα άρχηγέ.

— Πού βρίσκονται τα σχέδιά σου γ'α τα σεναρία των σόρτε που θα επιβλέψη ή λαίδη Διάννα Ουάινου ;

— Σε μιά δουλιά θα είναι έτοιμα, άρχηγέ. Έχω ήδη έτοιμες τις περιλήψεις των ταινιών «Ξέρετε τους Άγγλους;», «Ξέρετε τους Ρώσους;», «Ξέρετε τους Κινέζους;», «Ξέρετε τους Μεξικανούς;». Σε τρεις βδομάδες θα έχουμε όλα τα ήνωμένα έθνη. Έπ' ευκαιρία τί θα λέγατε αν γυρίζαμε και μιά ταινία με τον τίτλο «Γνωρίζετε τους Χοντρούς;» ;

— Ποιους είπες ; Τους Χοντρούς ;

— Ναι, έννοά τους κατοίκους της Χοντούρας. Πώς τους λές ;

— Πέστε τους όπως θέλεις. Ποιος έγγραψε το σενάριο για την ταινία «Άγγλία και Ρωσία» ;

— Σκέφθηκε ότι θα ήταν πρωτότυπο το φιλμ γ'α τους Άγγλους να τ'ο γράψη ή Γρηγόρη Τούτσιν και γ'α τους Ρώσους ή σερ Άντριους Πτιμκόν, ή δαρωνέτος.

— Καλά. Είπες για μιά φορά κι έσύ μιά έμπνευσι. Μη ξεχάσεις να ζητήσης την έγκρισή από την Οιάσιγκτον. Αυτό θαχ ή αποτέλεσμα ένα παράσημο γ'α μένα από κάθε μιά από τις χώρες αυτές. Δεν βρίσκεις ότι ή ιδέα της λαίδης Ουάινου να «γυρίσω» τις ταινίες αυτές για την δημοκρατική σταυροφορία των Συμμαχων είναι υπέροχη ;

— Ή ιδέα, άρχηγέ, είναι κάτι περισσότερο από υπέροχη. Δεν είναι καθόλου κακή.

Ό Σάμ άφησε το άκουστικό. Ή Πηνελόπη λότη τον ρώτησε :

— Έχετε να δώσετε νεώτερες διαταγές γ'α την Ύπηρεσία διαφημίσεως ;

— Πες στον Μπόμπ Σοέν ότι έννοά ή υποδοχή που θα οργανώση στη λαίδη Ουάινου να είναι κάτι περισσότερο από άμεση. Προς θεού όμως όχι σκανδαλά και πικάντικα πράγματα. Μη ξεχνάτε ότι ή λαίδη έβγαζε από το άτυχο Βέλγιο και τό μοναστήρι γ'α να άφοσιωθή στον κοινόν άγώνα. Άπαγορεύω κάθε νύξη γ'α το παρελθόν της και γ'α τις αισθηματικές της ιστορίες. Όλα θα πρέπει να γίνουν κάτω από τον πέπλο θρησκευτικού μυστηρίου γ'α να κάνουν έντύπωση στα πλήθη.

Μάλιστα κύριε. Θα πρέπει να άπαιτη καλυφθή ότι στο διάστημα που θα μένη έδώ ή λαίδη θα είναι φιλοξενομένη σας ;

— Φυσικά. Δεν βλέπω τίποτα τό κοκό. Οι νόμοι της φιλοξενίας εξαφανίζουν κάθε ύστεροβουλία. Γιατί με βλέπετε έτσι Πηνελόπη ;

— Έγώ ; Όχι. Είδα τη φωτογραφία της λαίδης στην έφημερίδα. Είναι πολύ ωραία !

— Και μ' αυτό τί ;

Ό Σάμ σπύθηκε κι άρχισε να διατρέχει τα 27 μέτρα του γραφείου με ύψος άνθρώπου που περιμένει κάτι τό σημαντικό. Ξαφνικά σταμάτησε μπροστά στην Πηνελόπη και της είπε με αυστηρό τόνο :

— Πηνελόπη, τα μυαλά σου πήραν άέρα !

— Τί λές κύριε ; Σας δοκίμοι ότι...

— Περνάς τη λαίδη Διάννα, τέως πρέσβειρα της Αυτού Μεγαλειότητος, γ'α καμιά από τις ιδέες μας τσοούλες ;

— Α, όχι, κύριε. Πώς τό λές αυτό ;

— Ας τό έλπιζουμε. Έσύ ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλον ότι ξέρω να σέβωμαι ήτι αξίζει να σέβεται κανείς και τιμώ μια γυναίκα όταν τό αξίζει.

— Μα βέβαια κύριε, αυτό τό ξέρω πολύ καλά.

— Τώρα πήγαινε και πέσε στον φλόκαρο πουνε πρώτος στον κατάλογο να υπή.

Ή Πηνελόπη βγήκε και μπήκε ή σκηνοθέτης της ταινίας «Διαζύγιο κατά παραγγελία». Όταν ή Πηνελόπη πήγε στο γραφείο της άφησε στεναγμόν άνακουφισώς. Οι τρεις στενογράφοι την έτρωγαν με τις ματιές των.

Ό μέγας κύριός μας έχει τα νεύρα του σήμερα, μίς Όσμυρν ;

— Ναι.

Ή ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο έπόμενο.

Τό κυνήγι

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Μόλις καταλαβαίνει, ή άνθρωπος τον έαυτο του άμα βγή στον κόσμο, κι άμέσως τον πιάει ή μανία να βασανισή κάτι ζωντανό. να τό κάνει να πονέση, να σπαρταρήσει, να βγάλει φωνή πόνου. Από πού τούρχεται αϊτή ή προσταγή ; Όά τραβήξη τη ουρά του σκύλου θα του κρεμάση τον νεκρό από πίσω θα ζευατίση τό γάτο της γειτονιάς, θα σφεντονισή τό σπουργίτη με τό λάστιχο θα του στρίψη τό λαρύγγι ! ! θα του βγάλη τα μάτια, θα κατεβάση τό άραμπαδέζιλο στο κεφάλι του άλόγου του. Σά να υπάρχη μιά άκατανόητη κρυφή δύναμη μέσα του που τον σπρώχνει ν' άρπάξη τη ζωή, όπου τη βρή και να την κάνει να πονέση, να μαρτυρήσει, να βασανιστή και σά να θέλη να βγάλη τό άχτι του και να ίκανοποιήση τό πείσμα του ένάντια Έκεινού που τη χαρίζει.

Όλα αυτά γίνονται, τις περισσότερες φορές από ανθρώπους και παιδιά των λαϊκών τάξεων γ'α τον άπλουστατο λόγο ότι αυτοί βρίσκονται σε μεγαλύτερη έπαφή με τα δυστυχισμένα ζωντανά. Και στις πιο υψηλές τάξεις όμως δεν λείπουν τα ίδια φαινόμενα, άμα τους διη περιστάση. Εγώ τουλάχιστον άπάντησα τα ίδια άγρια αισθήματα σε μιά κοπελλούδα άγγελο που κάθε μέρα την διδάσκανε ναυή βασανιστή τάξας και που άγαπούσε με όλη της την καρδιά τό άγαπημένο σκυλάκι της.

Με τον ώραιό τουτο καιρό, που άνοθελούν οι κήποι κι ευωδιάζει ή άέρα, οι πεταλούδες έρχομε πανηγύρι. Ζευγαρώνουν στον αϊέρα, και σχηματίζουν πετούμενα λουλούδια στο γαλάζιο φόντο τ' ουρανού.

Τό είδα λοιπόν τό μικρό άγγελοδί με την άπαχη του, να τρέχει χαρούμενο μέσα στο περβόλι. Έμπηξε τσιριχτές φωνές και γέλια κρουσταλλένια, σαν είδε μέσα στο δίχτυ της, πιασμένο, σκαλωμένο τό φτερωτό λουλούδι που τόχε σκληρά χωρίσει την ώρα των έρωτων του. από τό σύντροφό του. Δεν της ήρκοισε να τό βλέπει να γιορτάζει κάτω από τις διάφυρες άχτίδες μεθυσμένο, να στολίζει τους άνθους του κήπου, και τα πολύχρωμα ταπέτα του άγρού. Τό ήθελε δικό της, σκαλωμένο να στολίζει με τα διάφανα φτερά του καρφωμένα τη συλλογή της μέσα στο φύλλο του χοντρού βιβλίου. Εκεί θα βασανίζοταν, θα μαρτυρούσε χωρίς να μπορεί καν να ταραχή τις φτερούγες στο μυστήριο τοι πόνου της.

Δε γνώρισα ποτέ μου μεγαλύτερη σκληρόδα στην ψυχή μου παρά τη στιγμή που έπιασα την πρώτη μυϊγα και της έβαλα γ'α ουρά τό χαρτάκι στο πίσω μέρος, και την έξαπόλυσα να πάνε να καθήση στη μύτη του δασκάλου μου, έτσι στολισμένη. Διά μιάς κάτι μ'έκανε να συνέλθω και να όρκισθώ να μην ξαναβασανίσω ζωντανό.

Μ' αυτό δεν ήταν τίποτε μπροστά στο βασανιστή και τό μαρτύριο της πεταλούδας, της

άγγελικής δεσποινιδούλας.

— Τί θα την κάνης τώρα, μιά και την έπιασες ;

Με κύτταξε καλά στα μάτια και μ' άποκρίθηκε ζωηρότατα :

— Δεν είμαστε τό ίδιο !

Όρίστε ή άνθρωπος ! είπα μέσα μου. Από πέντε χρόνων νοιώδει πως είναι ή βασίλισσα των πάντων. Ότι όλα έγιναν γ'α αυτόν, στον κόσμο. Τα ζωάκια να τον δουλεύουν, τα πουλιά να του κελαιδούν, οι είωδεις να τον ευφραίνουν, κι έτσι σιγά - σιγά έφτασε στο νόημα πως πρέπει να γεννιούνται και δούλοι γ'α να τον υπηρετούν.

— Θα την καρφώσω ! μου άπήντησε, με όλη την χαριτωμένη άφέλεια και μ' ένα ειδικό γεμάτο σκληρόδα. Είναι άρα και μ' υφέσει πολύ. Έχει άμορφα χρώματα. Θα στολίσω πολύ τό μεγάλο μου άλμπουμ ! Είναι άρα, πολύ χρωματιστή ! Τό ίδιο άμορφο, με τριανταφυλλένια χρώματα στα μαγουλάκια της με πολλή ύποσχεσις γ'α τό μέλλον, ήταν και ή κυνηγός των δυστυχισμένων περτων έντόμων, και δεν υπάρχει άμφιβολία ότι θα της δοθούν περιστάσεις να καρφώσει πολλούς που θ' άγαπήση ψευτικά στη ζωή της.

— Σκότωσε την τουλάχιστον κοπέλλα μου—μου ήρθε να της πώ — μιά και καλή, να γλυτώση τα βασανιστή και τους πόνους.

Όύτε αυτό δεν ήθελε. Όύτε ελεύθερη να πάη, ούτε να τελειώση εκεί στ' άπαλα γεράκια της. Ήθελε να άντικρύση τό μαρτύριο και τον πόνο.

Τό δυστυχισμένο έντομο, αϊ σθανόταν άπάνω στις χιουδωτές φερονιγίτσες, τό φως και τό χείμα που τούστελιε ή ζεστός ήλιος, και που του χάριζε τό ώραιό αυτό δώρο μιας ζωής δεκαπέντε ήμερών. Φτεροκοπούσε άδιάκοπα γ'α να βρεθή ανάμεσα στις πριονάδες και να χαρή την όληγήμερη ζωή του άγκαλιά με τί άσπρη και να κοιμηθ ή βροδυ στον άνοιχτό κάλυκα, που θα έκλεινε τη νύχτα να του φτιάση μιά ζεστή καμαρούλα.

— Έλα να δης τί άραία που είναι... άκουσα τη γλυκή φωνή. Θα πιάσω κι άλλες κι άλλες... Και με τό δίχτυ της έτρεξε γ'α τό δεύτερο θύμα.

Έπιασα σιγά - σιγά τις καρφίτσες και τις τραβήξα από τα φτεράκια. Δυστυχώς φτεροκοπήματα γ'α δοκιμή, και με μιάς τό μικρό κομφοτένημα πήγε να βρη τα ταίριατά του λουλούδι.

— Τί θα γίνη τώρα είπα ; Θα κλάψη ! Και πραγματικά με κύτταξε με τα γαλανά ματάκια της κι άναλύθηκε σε δάκρυα.

— Είσαι κακός μου φώναξε πεισματικά !

— Δεν πειράζει, κλάψε της είπα. Θα συνήθισης έτσι θα κλάις μεθαύριο σά θα τους καρφώσης και θα σου ξεφειγουν ένας - ένας ! Κατάλαβε !

Δεν κατάλαβε τίποτα ! Μα ύστερα από καμιά δεκαριά χρόνια θα νοιώσει τα λόγια μου. Κι άς με συνωρέση !

ΛΑΥΡΑΣ

Τό γέλιο μας

— Τό πήρα, δρε γρουσουζή, και κύττα τα χάλια μου !..

«ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ... ΜΕΤΩΠΟΝ... !...
(Του Κ. Μ. Αναστοπούλου)

Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Του 'Αμερικανού συγγραφέως ΑΛ. ΜΠΕΝΣΟΥ

Η Χαρά Γκλάνγουεϊν δεν ήταν πια στην πρώτη της νεότητά. 'Η αλήθεια όμως είχε πιάσει τα χρόνια που πέρασαν δεν άφηναν βαθιά τα ίχνη τους επάνω της. Και στα 38 της χρόνια η Χαρά μπορούσε να σταθεί άφοβα δίπλα σε γυναίκες που ήταν κατά 10 και 15 χρόνια μικρότερες της. Στο πλαίσιο των άσπρων της μαλλιών που στόλιζαν πια τους κροτάφους της, το πρόσωπο της Χαράς διατηρούσε πάντα τη νεανική εκείνη έκφραση που της έδινε μια γοητεία από την οποία ένας άνδρας δεν έμεινε ασυγκίνητος. Μερικές «απογοητευτικές» της, που πάντα την κοιτούσαν με βλέμμα...

— 'Η Χαρά χωρίς άλλο δόθηκε το έλεος της αιώνιας νεότητας. 'Η καριέρα της πρέπει να ξέρει τι κάνει η Χαρά! Και κρατεί όλο δρόμο το πρόσωπο της. 'Η αφοσίωση όμως δεν δίνει μιαν...

Και πραγματικά. Οι φίλες της Χαράς χαλούσαν τον κόσμο για να μάθουν από τη καριέρα της το «μυστικό» της. Μόνο αυτή απαντούσε στερεότυπα μ' ένα «χι». Και το δέχοντο ήσαν πώς έλεγε την αλήθεια. Καμιά ιδιαίτερη περιποίηση δεν έκανε η Χαρά ούτε στο πρόσωπό της ούτε στο σώμα της. Κι όμως διατηρούσε ότι επιθυμεί να διατηρήσει μια γυναίκα όσο μπορεί περισσότερα χρόνια...

— 'Η Χαρά εξακολουθούσε πάντα να είναι η μία Γκλάνγουεϊν. Στις παρακλήσεις του πατέρα της, του κ. 'Εντβιν Γκλάνγουεϊν, του μεγαλύτερου επιχειρηματίου σιδηροδρόμων των 'Ην. Πολιτειών, να παντρευτεί, απαντούσε πάντα:

— Δεν είναι ανάγκη να διαζώμαστε, μπαμπά... 'Εχω καιρό ακόμα...

— Δεν λέγω, παιδί μου... Τα χρόνια όμως περνούν κι αν αύριο, άνθρωποι είμαστε, πάθω κάτι, θα μείνεις μόνη στον κόσμο.

— Εκτός από σένα μπαμπά, έχω τη γνώμη πως κανείς άλλος δεν θα μπορέσει να γεμίσει τη ζωή μου...

Και τα χρόνια, όπως έλεγε ο κ. Γκλάνγουεϊν περνούσαν. 'Η Χαρά δεν απέφασκε να πιάσει το «ναί» κι είχε περιττό βέβαια να πούμε ότι εκείνοι που έπωθαν, μισούσαν την πρόκληση της, την μεγαλύτερη της 'Α...

μερικής, και τη γοητεία της Χαράς, δεν ήταν καθόλου λίγοι. Τό 'εχω όμως της Χαράς ήταν ακλόνητο επί χρόνια ολόκληρα.

— Τι να περιμένη άραγε; διηρωτάτο ο κ. Γκλάνγουεϊν. Το βασιλόπουλο του παραμυθιού;

Παρ' όλη την ανησυχία της να παντρευτεί, η Χαρά δεν έκανε καθόλου άσκητική ζωή. Κι ούτε ήταν κλεισμένη στον εαυτό της. Πήγαινε πρόθυμα στις δεξιώσεις και στους χορούς, και τα σαλόνια του πολυτελέστερου σαν παλάτι μεγάρου του πατέρα της ήταν από τα λίγα, που καθένας και καθεμιά επιθυμούσε να περάσει μερικές ώρες ξενοιασιάς. Τέλεια σ' όλα της οικοδεσποίν' η Χαρά. 'Ιχε ανοικτό το σπίτι της σε κάθε διασκεδάσι που της άρεσε. Πρέπει όμως να λεχθεί πως μέσα σ' όλη αυτή τη ζωή δεν ξεπερνούσε, όπως άλλες γυναίκες της τάξεώς της, ώρισμα δόξα, τα οποία ξεπερνούσαν κανείς, δρίσκονται στην περιοχή του πύργου της Βαβέλ: μ' ήρε φρενισμένη από τα πάθη ζωής. 'Η Χαρά δεχόταν κι αυτό ακόμα το φλέγμα. 'Ηξερε όμως να σταματά όταν τουτο έμπαινε στον δρόμο της χυδαιότητας.

— Δεν νομίζετε ότι γίνεται γελοίο ένας άνδρας όταν γλιστρά έξω από τα καθορισμένα πλαίσια της καλής συμπεριφοράς;

'Η Χαρά δεν δίσταζε να εκστομίζει κι' ακόμα πιο βραβεία φράσεις όταν οι συζητήσεις μ' έναν άνδρα εξέφεναν από κεί που αήθη νόμιζε ότι βόρεπε να στέκουν. Δεν ήταν καθόλου σεμνότητα. Μλούσε για όλα τα ζητήματα και για τα πιο τολμηρά ακόμα, όταν ο συνομιλητής της ήξερε να συζητήσει και την σεξουαλική. Δεν δίσταζε καθόλου να συζητήσει, και μάλιστα με ακρίβεια και θετικότητα, για σεξουαλικά ζητήματα. Με την κριτική της σκέψης που την καλλιέργησε συστηματικά διδάζοντας κάθε τι που το θεωρούσε αξιο, ήταν πάντα σε θέση να εμβαδύνει σε όλα. Κι αυτό ήταν ένα από τα πιο γρήγορα της θέλησής της. Σε κάθε δέξισι ή κοσμική συγκέντρωσι οι άνδρες σχημάτιζαν γύρω της ένα μεγάλο κύκλο για να την ακούν. 'Είχε μια λεπτότατη θελκτικότητα που καθόλου καθένα που θα τολμούσε να ριψοκινδυνεύσει κανένα υπαινιγμό όχι μόνο γι' αυτήν αλλά και για κάθε άλλον. Είρωνευόταν με τον δικό της τρόπο τις γυναίκες που επέδιδαν την δημιουργία σκανδαλών γύρω τους για να γίνονται θέμα συζητήσεων. Κρατούσε πάντα σε απόσταση τις γυναίκες αυτού το είδους και, πράγμα περίεργο για τις αντιλήψεις της περί γάμου, η Χαρά προτιμούσε τις συζητήσεις και τις συναναστροφές με άνδρες παρά με γυναίκες!

— Τι τα θέλετε; έλεγε. 'Εμείς οι γυναίκες παρ' όσα και αν λέμε ότι ξέρουμε, δεν μπορούμε να πούμε ακόμα δέκα λόγια χωρίς να νάνε τα έπτα άνοητες...

— Δέ μου λέε, Τζέσσυ, τί λένε όταν σπάσει ένας καθρέφτης;

'Η Χαρά μιλούσε στην καριέρα της χωρίς να δείχνει ότι δέκομε το διάβασμα ενός βιβλίου που κρατούσε καθώς ήταν διαλυμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα.

— Λένε κυρία πως είναι πολύ μεγάλη γρουσουζιά.

— Και συ το πιστεύεις αυτό, Τζέσσυ;

— Το πιστεύω και το παραπιστεύω κυρία.

Μια φορά, όταν ήμουν πολύ μικρή, είχαμε στο σπίτι ένα καθρέφτη που έσπασε καθώς η μαμά μου τον ξεκρέμούσε από τον τοίχο για να τον πιάσει στο διπλανό δωμάτιο... Μά γιατί με ρωτήσατε: Μήπως έσπασε κανένας καθρέφτης στο σπίτι;

— Ναι, ο καθρέφτης της κρεβατοκάμαράς μου... Πές μου όμως τι απέγινε με το σπάσιμο του καθρέφτη στο σπίτι σας;

— Μά, κυρία... Είπε η καριέρα, προσπαθώντας ν' αποφυγή την απάντησι.

— Λέγε μου λοιπόν!

— Δεν θαρρώ... 'Ας τ' αφήσουμε.

— Τζέσσυ, θέλω να μου πεις τι έγινε στο σπίτι σας μετά το σπάσιμο του καθρέφτη! Είπε με επιτακτικό τόνο η Χαρά.

— Καταστροφή, κυρία, είπε με λυγμούς και δάκρυα η Τζέσσυ. Την άλλη μέρα πέθανε, δηλαδή σκοτώθηκε ο πατέρας μου σε σιδηροδρομική σύγκρουσι...

— Όποτε έτσι... Είπε η Χαρά καθώς σκωνόταν από την πολυθρόνα της. Τζέσσυ έτοιμασε τις βαλίτσες μου και τηλεφώνησε να μου κρατήσουν μια θέση στην Ταχεία του Σικάγου.

— Ποτέ! Είπε η Τζέσσυ σκουπίζοντας τα δάκρυά της. Μη το κάνετε αυτό... Για όνομα του Θεού, κυρία! Θα πάθετε μεγάλο κακό!...

— Ετοιμάσε τις βαλίτσες μου, Τζέσσυ! Ήταν η απάντησι της Χαράς.

Και χωρίς να προσέχει τίποτε άλλο η Χαρά πήγε στη κρεβατοκάμαρά της. 'Ο μεγάλος καθρέφτης της τουαλέτας της ήταν ραγισμένος. Από το κέντρο ξεκινούσαν πέντε ραγισμοί σαν ακτίνες. 'Η Χαρά πλησίασε στον καθρέφτη και είδε το πρόσωπό της μέσα στα γυαλιά του.

— Εκείνη κατάπληκτη είδε το πρόσωπό της αλλογμένο. 'Ανάμεσα στα φρύδια της, που είχαν σφυρώσει, διέκρινε δυο ελαφρές ουτίδες. Τα άσπρα μαλλιά στους κροτάφους της της φαινόταν τώρα σαν ολόλευκα. Νά που και στο μέτωπο διέκρινε τώρα ένα-δυο ρυτίδες, και στις άκρες των ματιών της...

— 'Ησαν βέβαια άδύνατες, κι ένα ξένο μάτι δεν θα τις διέκρινε. Δεν μπορούσε όμως να ξεγελαστή το μάτι το δικό της διαπεραστικό μάτι... Και αυτά τα μάτια της, τα καστανά άμυγδαλωτά μάτια, είχαν χάσει την γνωστή τους έκφρασι εκστάσεως και ρεμβασμού. Τάβλεπε και εύρισκε πως κι αυτά είχαν πάρει έκφρασι κάποιος άνησυχίας που είχε ξαφνικά κυριεύσει ολότελα την ψυχή της.

— Έβλεπε ακόμη πως οι αισθανόταν δεν ήταν απλή άνησυχία. 'Ηταν κάτι σαν μια λαγχνολία, κάποιος άπροσδιόριστος πόνος.

— Άνοητες... μουρμούρισε η Χαρά και σαν να ζητούσε κάποια ικανοποιητική διέξοδο από κείνη την θλιβερά ψυχική της κατάσταση, φώναξε:

— Τζέσσυ, κάνε γρήγορα. 'Ετοιμάσε τις βαλίτσες μου. Θα φύγω με την Ταχεία των 11 για το Σικάγο.

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

ζη τον εαυτό της; Ούτε ήταν γυναίκα που θα έκανε κάτι παρά τη θέλησι της για να δείχνει στον κόσμο ότι αυτή δεν ένοιωσε.

Κι όμως νά τώρα που αμφέβαλλε για όλα αυτά. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά εκεί που είχε καλά ότι η μελαγχολική της διάθεση μεγάλωνε ολόένα και περισσότερο.

— Περίεργο! Έλεγε μέσα της. Γ.δ πρώτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι μπροστά σ' ένα τέτοιο ψυχολογικό πρόβλημα. Ποιό νάχη άραγε τη ρίζα του; Τί να συμβαίνει μέσα μου;

— Έψαχνε να βρή τα αίτια. 'Αλλά δεν ανέκαλυπτε τίποτε που θα μπορούσε να της δημιουργήσει σκέψεις μελαγχολικές.

— 'Αν κρατήση αυτή η κατάσταση, κι' εγώ δεν ξέρω πού θα καταλήσω...

— Έκανε πάλι προσπάθειες να εξουδετερώση το άπαισιόδοχο αυτό συναίσθημα, αλλά δεν τα κατάφερε. Χωρίς να το θέλη παραδινόταν σ' ένα σωρό σκέψεις που ή μια διαδεχόταν την άλλη χωρίς είνον, και χωρίς καμιά σύνδεσι μεταξύ τους. Και άμείλικτο ώρωνόταν υπρός της τα βασανιστικά ερωτήματα:

— Τί μπορεί ναχώ; Τί μπορεί να μου συμβαίνει; Τί είναι αυτό που τείνει να μου άναποδουλώση τη ζωή;

— Έπρεπε να πλησίαση πολύ κοντά στον καθρέφτη το πορτάκι της ηλεκτρικής λυχνίας, να τον ραγίση, χωρίς να το θέλη, και να προσέξει το πρόσωπό της. Οι σκιές που σχηματιζόνταν από τα ραγίσματα τόνιζαν την άσπράδα των κροτάφων της, και φανέρωναν τις άορατες μέχρι τη στιγμή εκείνη αδύνατες ρυτίδες του μετώπου και των ματιών της... Και τώρα άρχιζε να έξηγη την άνεξήγητη ως τότε μελαγχολική της τάσι...

— Τώρα πιά μπορώ να καταλάβω, είπα στον εαυτό της σαν βρέθηκε προσηλωμένη μπροστά στον ραγισμένο καθρέφτη. Είπε όμως τόσο άργά... τόσο πολύ άργά... Το άδειο, το κενό που άφησα στη ζωή μου τόσα χρόνια... 'Η φύσις άρχιζει να μ' έκδικήται... Και το χειρότερο είναι ότι δεν μπορώ να ξαναρχίσω... Γ.δ κλείσιμο της ψυχής μου, η άπαγορεύσις που επέβηκα στην καρδιά μου να μην κτυπήση ιδιότερα για κανένα άνδρα μιν' γιναν πια δεύτερη φύσις, ένας φραγμός που δεν μπορώ να τον πηδήσω... 'Η ψυχή μου, τα αισθήματά μου νεκρώθηκα, και μού μένει τώρα μόνο η στείρα, η άγονη και καταθλιπτική μελαγχολία...

Μου μένει μόνο η ικανότητα να κατακρίνω τον εαυτό μου για το χάσιμο της μεγάλης τερps χαράς της ζωής μου...

Και η Χαρά, η γυναίκα με την καθαρή σκέψι, τον τετράγωνο ορθολογισμό, το κριτικό μυαλό και την έυστη αντίπαρθεσι προς κάθε τι το υπερφυσικό, άρπαχτη κε από μια πρόληψι: όταν ένας καθρέφτης σπάσει φέρνει γρουσουζιά! Τα λόγια της άμαθής, της αγράμματης και φτωχής στο μυαλό καριέρας της της έκαναν έντυπτοι. Σαν τον πνιγμένο που άρπάζεται από τα μαλλιά, η Χαρά άρπαξε τα λόγια της Τζέσσυ. Γιατί όμως; 'Η Χαρά είχε την απάντησι στο ερώτημα αυτό, αλλά δεν τολμούσε να το διατυπώση ούτε και στη πιο ένδομη σκέψι της.

— Είμαι ήλιθια και δειλή, μουρμούρισε. Πιάνομαι από μια πρόληψι, γιατί δεν έχω το θάρρος να κάνω εκείνο που νομίζω ότι πρέπει να κάνω. Τί θέλω να κάνω; Νά ξεγελάσω τον εαυτό μου. Νά...

'Η Χαρά σταμάτησε απότομα για να πη σε λίγο:

— Κι όμως θα πάρω την Ταχεία του Σικάγου. Όπως βρή τη διέξοδο που ζητεί η ψυχή μου... Όπως βρή την λύτωση απ' ό,τι με περιμένει... Γιατί όμως μ' αυτό τον τρόπο; Από δειλία, χωρίς άλλο. Και μάλιστα από δειλία που έρχεται από δυο μεριές. 'Ο φόβος να χρησιμοποιήσω κάποιον άλλον πιο άποφασιστικό τρόπο, που θα σταματούσε το μα...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

'Η Χαρά έβλεπε το πρόσωπό της αλλογμένο κι' ένοιωσε στη ψυχή της το συναισθημα κάποιου άπ'ροσδιόριστου πόνου.

τύριό μου, που καταλαβαίνω ότι θα με βασανίση ολόένα περισσότερο... και η δειλία να ζήσω για να το κατανικήσω.

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

Τον τελευταίο καιρό η Χαρά διέκρινε ύστερα από μερικές σκέψεις, μια νεφελώδη τάσι μελαγχολίας μέσα της. Προσπάθησε να βρή τα αίτια. Τί της έλειπε; Όλα τα είχε. Μήπως δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ή ίδια, περισσότερο από κάθε άλλον, ότι το χαρούμενο ύφος της, για το οποίο όλοι είχαν να κάνουν, δεν της ήταν εύθρονη, ελκρινής, χωρίς να βιά...

— Που πρέπει να σας οδηγώ; ρώτησε ο σωφέρ την Χαρά. 'Ηταν τόσο άφηρημένη, τόσο άποροφημένη από τις σκέψεις της η Χαρά, ώστε η απλή ερώτησι του σωφέρ της φάνηκε ολότελα ακατάληπτη. Χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα για να συνέλθι και να πη:

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 24.

στατικά της μάτια...

Οἱ συναλλαγές Κάν και Ρότ.

Μονομαχία μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἰακώβ παρηγορεῖ τὴ νύφη του.

va pilyine!

Θά πάρω ένα μπουκαλάκι!...

100. 100. 100. 100. 100. 100. 100. 100. 100. 100.

Θὰ πίνη περισσότερο, ἐνῶ ὁ γυναικὺς
κάποτε θὰ σταματήσει!...

1875

— Αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ συμβῇ καὶ
τὸν ἄντρα μου, γιὰτὶ εἶνε... ἀναι-
μικός!

Ὁ πρίγκης
τῆς ἐριχώ

ΤΟ ΓΕΛΕΥΓΙΔΙΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

100M

προς την αληθεια...

ΛΟΥΣΕ : « ΕΛΛΕΝ ΡΟΚ! ΕΛΛΕΝ ΡΟΚ! ». Ο
 ΤΡΟΜΟΣ ΔΕΝ ΤΗΣ ΑΦΗΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΙΧΝΟΣ, ΑΛ
 ΛΑ Η ΚΡΑΥΓΗ ΕΚΕΙΝΗ ΑΚΟΥΓΟΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΣΙ
 ΑΣΤΙΑ ΤΗΣ. ΚΑΙ ΠΡΟ΄ ΟΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣ

ριθμό που της είχαν πη και είδε ένα πο-
ληό διώροφο σπίτι, θυμήθηκε πως το σπ-
τι εκείνο ήταν κάποτε ιδιοκτησία του π-

Ἡ γυναίκα με τὸ ἀσπρὸ μαντὶ εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ ψυχὴ δὲν ἀκουγόταν ἐκεί-
μέσα.

— Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ γίνῃ κι' αὐτό, μιὰ ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶχε τόσο καιρὸ νὰ φάῃ κρέας...

Μοῦ ἐγγυᾶσθε ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶνε

λήθεια: ρώτησε η Ναταλία.

— Η καλύτερη έγγραφος είναι όσα συνέβησαν. Άλλωστε η σιωπή του Φορβίλ είναι μια επί πλέον ύμολογία.

— Όμολογώ ότι αγαπώ την Ναταλία, επενέβη ο Φορβίλ, και ότι δεν θα αποχωρήσω μπροστά σε τίποτε για να φθάσω το σκοπό μου να την υποχρεώσω να με παντρευτεί!

— Βέβαια επιδιώκεις τον γάμο, γιατί ο γάμος θα σου έδινε κυριότητα στην κληρονομία του Μανόλσεν, στους τίτλους του, στις επιχειρήσεις του, που είναι για σένα το τελευταίο καταφύγιο... Έκανε ο Φορβίλ.

— Ναί, είσαι στα πρόθυρα της καταστροφής. Άν εξέτασθουν οι λογαριασμοί σου σαν παλαιού διαχειριστού των υποθέσεων του μακαρίτου Μανόλσεν, ο οποίος είχε την άπρονοςία να σου φανερώνει όλα τα μυστικά του, θα πάς φυλακή και δυστυχώς θα θιγής και η μνήμη του Μανόλσεν.

— Τί λές; ρώτησε η Ναταλία.

— Ψέματα, Ναταλία! Όλα είναι ψέματα και συκοφαντίες! Με κατηγορεί άδικα για να μ'έξυτελίσει στα μάτια σου.

— Συνεχίστε, είπε η νέα στον Έλλεν Ρόκ.

Η Ναταλία καταλάβαινε ότι η συνάντησή αυτή έφθανε στο κρίσιμότερό της σημείο.

— Με συγχωρήτε, είπε ο Έλλεν Ρόκ, γιατί οι αποκαλύψεις μου είναι δύσπρεπτες. Πρέπει όμως να γίνει αυτό. Ο Όικος Μανόλσεν που ιδρύθη από τον πατέρα σας, είχε εγκαταστήσει στο Παρίσι και ύπο καταστάματα σ'όλες τις πόλεις της Γαλλίας και της Ευρώπης με σκοπό να κάνει εξαγωγές στην Αμερική. Κι όπως ανέκαυψε ο Μαξιμ, πίσω από αυτήν την τεραστίαν οργάνωσι, ήταν μία άλλη, μυστική αυτή, που είχε για σκοπό της την εξαγωγή ειδών που η προέλευσής τους ήταν ύποπτη... δηλαδή που προήρχοντο από κλοπές...

— Είναι αδύνατο! φώναξε η Ναταλία. Αυτό είναι συκοφαντία!

— Φέρε απόδειξι! Απόδειξι! φώναξε κάτωχρος και ο Φορβίλ.

— Η Ύπηρεσία Αρχαιοτήτων του Όικου Μανόλσεν είχε την έδρα της εδώ στις Βερσαλλίες, μέσα σ' ένα μεγάλο γκαράζ που κτίσθηκε κατ'ένταλήν του Μανόλσεν για να έναποθηκεύονται τα κλεμμένα αντικείμενα. Εκεί τα μεταχρωμάτιζαν, τα τροποποιούσαν και τα έστελναν στο Έξωτερικό...

— Απόδειξε! φώναξε πάλι ο Φορβίλ. Ζητώ απόδειξι!

— Μαξιμ! φώναξε ο Έλλεν Ρόκ.

Ο Μαξιμ Ντουπιγιώ φάνηκε άμέσως στην πόρτα. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση έφτανε ο Μαξιμ, έδινε τον τόνό εκείνου της φαιδρότητας που προσήγγιζε το κωμικό. Τη φορά μάλιστα αυτή, καθώς κρατούσε έναν μεγάλο χαρτοφύλακα και είχε ριγμένο στους ώμους του το παλτό, έμοιαζε σαν γελοιογραφία ντετέκτιβ.

Με άργες κινήσεις ακούμπησε τον χαρτοφύλακα, τον άνοιξε κι ήταν έτοιμος πια να κάνει ό,τι θα του έλεγαν.

— Διάβαζε δυνατά, του είπε ο Έλλεν Ρόκ, και μη διαλύεις τις σελίδες...

Ο Μαξιμ άρπαξε στη τύχη ένα-δυο φύλλα και άρχισε να διαβάει:

«Σημείωμα 27. Έπιστολή του κ. Φορβίλ για μία κλεμμένη τορπίλη. Σημείωμα 28. Κατάσταση των προϊσταμένων του γκαράζ. Σημείωμα 29. Όδηγίες του κ. Φορβίλ για τον μετασχηματισμό ενός αυτοκινήτου. Έντολη προς εξαγωγή. Σημείωμα 30. Απόθεμα κλεμμένων ελαστικών.» Κι όλα αυτά γραμμένα με το ίδιο χέρι του Φορβίλ! Είναι πενήντα τρία τέτοια σημειώματα που αποτελούν την πιο αξιολογό απόδειξι της σταδιοδρομίας του.

— Είναι ψέμμα! συκοφαντία! φώναξε ο Φορβίλ.

— Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι, του

είπε ο Μαξιμ, άγανακτισμένος γιατί ο Φορβίλ έθετε εν άμφιδόλω τα λεγόμενά του. Όλα αυτά τα στοιχεία τα συγκεντρώνω με τέτοια εύσυνδυασιά που θα πρέπει να την θαυμάζης κανείς.

— Πλαστά είναι όλα! ξαναφώναξε ο Φορβίλ.

Ο Έλλεν Ρόκ τον άρπαξε από το μπράτσο:

— Σκαμός! του είπε. Οι αποδείξεις αυτές είναι αρκετές, και υπάρχουν κι άλλες πενήντα ακόμη. Διαρρήξεις, ληστείες, απάτες, κατασχέσεις εμπιστοσύνης, κι ένα σωρό άλλα έπιδουκτικά υπάγονται εις βάρος σου. Κ'έκανες όλα αυτά όχι μόνο όσο ζούσε ο Μανόλσεν, αλλά τα συνέχισες και εις βάρος της δεσποινίδος μετά τον θάνατό του πατέρα της. Υπάρχουν και πλαστογραφίες υπογραφών. Και επί πλέον...

Η Ναταλία υπέφερε σκληρά. Χωρίς ποτέ να συμπάθησε τον Φορβίλ του είχε επιτρέψει να της κάνει φλέτς και δεν έχυνε ότι και ο πατέρας της πέδωκε την ιδέαν του γάμου της με τον Φορβίλ, αφού μάλιστα ύπεστήριξε τις αξιώσεις του.

— Τελειώνετε, είπε στον Έλλεν Ρόκ.

— Υπάρχει κι ένα γράμμα που αποδεικνύει ότι ο Φορβίλ βρισκόταν σ' έπαφή με τον Ίεριχώ...

— Τί άρραδιάζεις αυτού; φώναξε έξαλλος ο Φορβίλ.

— Ναί, με τον Ίεριχώ. Να ένα γράμμα του ανθρώπου που μεσολάβησε μεταξύ σου και του Ίεριχώ: «Σύμφωνοι. Κι' ο Ίεριχώ είναι επίσης διατεθειμένος να σάς συναντήσει. Μία που έρχεσθαι να δειτε τον προϊστάμενό σας έπωλεθηθή της ευκαιρίας να δρεθήτε στο ραντεβού των 4.30 το απόγεμα». Το γράμμα αυτό δρεθηκε σ' ένα μυστικό συστράρι όπου έκρυβες όλα τα γράμματα που μπορούσαν να σε εκθέσουν. Και τώρα ήρθε η ώρα σου...

Ο Φορβίλ, τώρα δεν μπορούσε πια να αντισταθεί ούτε και την πιο ελάχιστη αντίρρηση. Άποφεύγοντας το βλοσυρό βλέμμα της Ναταλίας, ψιθύρισε:

— Άθλιε!

— Το γράμμα, εξηκολούθησε ο Έλλεν Ρόκ έχει ύπογραφή «Μπόνι» που χωρίς άλλο είναι η ύπογραφή του Μπονιφάς του άνθρώπου αυτού που είναι ο έμπιστος του Ίεριχώ.

— Αυτό είναι μία ύπόθεσις.

— Έστω. Η ήμερομηνία όμως μάς τα καθορίζει, απήντησε ο Έλλεν Ρόκ. 3 Μαΐου. Ξέρουμε λοιπόν ότι ο Μανόλσεν, ο προϊστάμενός σου βρισκόταν στη Νεάπολι τον μήνα Μαΐο. Ναταλία, δεν τόν συνήντησες εκεί;

— Ναί, είπε η Ναταλία. Ήρθε κι έμεινε οκτώ μέρες στο ξενοδοχείο όπου με ναμε κι εμείς.

— Όρραϊα, συνεπέρανε ο Έλλεν Ρόκ. Άπό τις έρευνές μου στη Σικελία προκύπτει ότι ο Ίεριχώ ήλθε στη Νεάπολι την ίδια εποχή και πολιορκούσε τον Μανόλσεν. Την επομένη έβδομάδα, ο Μανόλσεν πήγε στο Παλέρμο. Δύο εβδομάδες αργότερα δολοφονήθηκε στο Σετζέντε.

— Τη φορά αυτή ο Φορβίλ εξανέστη και φώναξε:

— Αυτό υπερβαίνει κάθε όριο... Δεν έχω καμιά ανάμειξη στην ύπόθεσι αυτή. Για τον Μανόλσεν είχα μία βαθιά άφοσίωσι. Μου είχε ύποσχεθί το χέρι της Ναταλίας και ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό μία τέτοια θηριώδης ιδέα...

— Τα γεγονότα μιλούν μόνα τους, είπε ο Έλλεν Ρόκ.

— Ναί, αλλά η αλήθεια δεν είναι στα γεγονότα αυτά. Όμολογώ ότι σχεδίαζα να συναντηθώ με τον Ίεριχώ, αλλά δεν συναντήθηκα γιατί εκείνος δεν ήλθε σ'ό ραντεβού μας. Τον Ίεριχώ καθώς και τον Μπονιφάς δεν τους γνωρίζω. Τον Μπονιφάς τον είδα για πρώτη φορά στο Μιραντόρ, χωρίς να ξέρω ότι ήταν άνθρωπος του Ίεριχώ. Οι κοινές ύποθέσεις μας με τον Ίεριχώ μ'έκαναν νάχω μόνο άλλη λογαφία με αυτόν...

— Σύμφωνοι, είπε ο Έλλεν Ρόκ. Φθάνω μάλιστα μέχρι του σημείου να παραδεχθώ ότι η συνάντησή σας δεν είχε για σκοπό την δολοφονία του Μανόλσεν. Έλις όμως που δ'Μανόλσεν ταξιδεύει έχοντας μαζί του ένα σακκούλακι με κοσμήματα; Ο Ίεριχώ το ήξερε αυτό, και η κλοπή των κοσμημάτων αυτών ήταν το αντίκειμενο των διαπραγματεύσεών σου με τον Ίεριχώ. Και το σακκούλακι με τα κοσμήματα επρόκειτο να το μεταφέρη στο Παρίσι ή δεσποινίς Μανόλσεν...

Ο Φορβίλ δεν μιλούσε. Σκεπτόταν. Τί βαρύτητα ένοχής μπορούσε να έχει μια προμελετημένη κλοπή μπροστά στην συντριπτική κατηγορία δολοφονίας του Μανόλσεν, που έσπετε κι άπάνω του;

Η συνομιλία αυτή του είχε άνοιξει στο Παρίσι μεταξύ της Ναταλίας και του Φορβίλ, τελειώνε κάτω από την χαλυβιδνη θέλησι του Έλλεν Ρόκ. Ο Φορβίλ είχε νικήσει κι ήταν πια άνισχυρος να κάνει κακό. Ο Έλλεν Ρόκ είχε στα νέρια του όλα τα όπλα για να τον εκμηδενίση.

— Η θέσι σου στον Όικο Μανόλσεν θα ξεκαθαρισθί, είπε στον Φορβίλ ο Έλλεν Ρόκ, κατά τέτοιο τρόπο, που οι απάτες σου θα μείνουν στο σκοτάδι... Ο Μαξιμ θα αναλάβη την ύπόθεσι αυτή κι θα συνεννοηθί με τους κυριώτερους ύπαλλλους. Μαξιμ, έχεις όλα τα έγγραφα που χρειάζονται; Υπόγραψε Φορβίλ!

Ο Φορβίλ υπέγραψε.

— Τώρα είσαι έλεύθερος.

— Και τα χαρτιά; ρώτησε διστακτικά ο Φορβίλ, βλέποντας τον χαρτοφύλακα.

— Αυτά μου άνηκουν. Δεν πρόκειται να σου έπιστραφούν.

— Δέχθηκα τους δρους σας, είπε ο Φορβίλ, αλλά θαμει συνεχώς υπό την άπειλή της αποκαλύψεως. Αυτό θα μ'αυτή ταστήση τη ζωή έκνευριστική και θα με σπρώξει σε πράξεις που ίσως νάχουν ως θύμα την Ναταλία ή και σας...

— Δεν δέχομαι συζητήσεις...

— Κι' αν άρνηθώ;

Ο φάκελλος θα κατατεθί αύριο το πρωί στον Εισαγγελέα.

Το δίλημμα ήταν άνηλεές και ο Φορβίλ υπέκυψε.

Η Ναταλία που πάντα παρεκλογουόσε τον Φορβίλ, είδε να διαγράφεται στα μάτια του η έκφρασις ουδερού μίσους. Έρχινε γύρω του ματιές, σαν να ζητούσε βοήθεια από κάποιο, αδύνατο να πραγματοποιηθί, θαύμα. Σε μία ώρα μέρα, τα έχασε όλα: Τις έλπίδες του για τον γάμο, την περιουσία του, τη θέσι του και την εκτίμησι της γυναίκας που άγοπούσε. Έμοιαζε σαν κυνηγημένο ζώο που στριφογυρίζει και δρίσκεται συνεχώς μέσα στην παγίδα που του έχουν στήσει.

Ο Μαξιμ άνοιξε την πόρτα και με μετωλόπρητη χειρονομία του έδειξε το δρόμο της φυγής.

— Άπό δω είναι η έξοδος, αγαπητέ μου Φορβίλ. Και μία που ήρθαν έτσι τα πράγματα, σε συμβουλεύω να κάτσεις ήσυχα. Μου φαίνεται πως δεν φεύγεις από δω με φρόνιμες σκέψεις. Πάντως μη ξεχνάς ότι είσαι σαν σκυλήκι άάμεσσα σε μένα και τον Έλλεν Ρόκ.

Χαιρέτησε τον Φορβίλ με μία κωμική υπόκλησι. Ο Φορβίλ πέρασε το κατώφλι, τρέχοντας.

— Πάει ο ένας! είπε ο Μαξιμ. Νομίζω ότι του βγάλαμε στα καλά τα νύχια και τα δόντια.

— Ανέπνευσε βαθειά ένα-δυο φορές και κατόπιν είπε:

— Και τώρα ή σειρά των άλλων. Έλλεν Ρόκ. Δεν ξέρω αν έσυ έχης καιρό για χάσιμο, έχω όμως διάδομα. Έγώ τρέχω πάλι στο αυτοκίνητο για να μπορέσω να προπαρασκευάσω την συνέχεια του δράματος. Δεν πρέπει να χάνη κανείς τον καιρό του στο έπάγγελμα αυτό... Ναταλία, τα σέβη μου...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

Η ΞΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ

Παρέλασις «Τύπων»

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΓΡΑΦΟΥ
Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΑΞΕΧΑΣΤΟΙ «ΤΥΠΟΙ» ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ. — ΤΟ «ΡΑΝΤΕ-ΒΟΥ» ΤΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣ ΣΤΑΥΛΟΥΣ. — Η «ΨΩΡΟ-ΚΩΣΤΑΙΝΑ» Κ' Η ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ. — ΑΛΛΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ «ΤΡΕΛΛΟΙ» ΚΑΙ «ΓΝΩΣΤΙΚΟΙ».

Πόσα βιβλία θα μπορούσαν να είχαν γραφί για τους άραιοις τύπους της Αθήνας του 1860, του 1880 και του 1900.

Βιβλία, που να ιστορούνε τη ζωή και τα νόστιμα ανέκδοτα τούτων συμπαθητικών ανθρώπων, που ξεκίνησαν κάποτε νέοι κι' αυτοί γεμάτοι φιλοδοξίες από άρχοντικές πολλές φορές, οίκογένειες, για να κατατήσουν με κάποια «λόξα» που ψώνισαν είτε από κληρονομικές αιτίες, είτε από κανένα μεγάλο άνικανοποίητο έρωτα, ή από τη μόνωση της νοσηρής ρωματικής εποχής, σε τρελλούς, που τους γλένταγε με περίεργα, σκληρά πειράγματα και πρόγχα η «τρομερή» νεολαία της Αθήνας και τους άποτρέλλανε!

Κι' άκόμα, τούτων άλλων «γνωστικών» τύπων που με το παράδειο ντύσιμο και σουλούπι τους ξεχώριζαν άπ' τους κοινούς θνητούς κι' αποτελούσαν «νούμερα» της Πολιτείας.

Αφίνοντας το τράμ με τ' αλογάκια άάμεσο από πυκνά σύννεφα χρυσής σκόνης της όδου Σταδίου — που ήταν άκόμα τότε Λεωφόρος — εκεί, στού Ζαχαράτου, θα τριγυρίσωμε για λίγο στο πολυσύχναστο πεζοδρόμιο των Βασιλικών Σταυλών με τις μεγάλες πιπεριές τους και χάρμα, γύρω τους τις στρουγγυλές δατελωτές σιδερέες — για να τις προστατεύουν — και θα γνωρίσωμε μερικους «τρελλαυ» και «γνωστικούς» τύπους της Παλιάς Αθήνας π' άφησαν εποχή.

Βολτάροντας στο φαρδύ τότε πεζοδρόμιο των Σταυλών, ένας Αθηναίος εκείνα τα χρόνια σε μία μόνο μεσημεριάτικη ώρα θα μπορούσε ν' αντιχαρείσθη όλους τους φίλους και γνωστούς του, και να μάθη όλα τα νέα.

Τόσο μικρή ήταν άκόμα η Αθήνα!

Εκεί άντάμωνε κανείς συχνά τα πιο παλιά χρόνια της προίφημη Ψωρο-Κώσταίνα!

Μιάν άδύστη και κουρελλού πάντα γρηά νήρα, που ταιγυρίζε στα κέντρα κλαίοντας τη μοίσα της με το αϊώνιο παρά-

ποίο: «Γιατί το Γκουβέρνο δέχνει τόση άπρονία στή φτώχεια!»

Η Ψωρο-Κώσταίνα, πουχε καταλήξει στην Αθήνα από τ' Ανάπλι, κι' έκανε θελήματα λογής - λογής για να ζήσει, γιατί ήταν ύπερφηφανη και δεν ήθελε να ζητιανεύη, ήτανε μια

Ο διάσημος Μερακλής του Ζαππείου από σκίτσο του Κ. Δημητριάδη.

Θλιβερή εικόνα μιας άδικης κοινωνίας

Γι' αυτό από κυρά - Κώσταίνα με τα χάλια πουχε τη Βάρησαν Ψωρο-Κώσταίνα και κάποια μέρα — που η πατρίδα μας περνούσε πάλι μία μεγάλη οικονομική κρίση — το ίδιο παρατσούκλι ένας έξυπνος «θαμών» του Ζαχαράτου, βλέποντας τη γρηά χήρα κόλλησε από τότε και στην... Έλλάδα!

Άλλος ώραιος τύπος που συναντούσε κανείς στα χρόνια του Θεόδωρου Δελγιάννη, ήταν η κυρά - Ρουζού. Μία έξαλλη θαυμάστριά του. Κι' αυτή ήταν μία γρηά νήρα, μάλλον εύπορη που ζούσε το πιο πολύ και ξενοχτούσε στα θεωρεία της Βουλής! Έβγαζε λόγους στους δρόμους εμπαινε επί κεφαλής στις διαδηλώσεις ήταν ένα ζωντανό πολιτικό ηφαίστειο.

Κι' άλλος ώραιος τύπος με το μονόκλ και τα μεγάλα μαλλιά, ήταν ο περιουσιώδης Μάφφωρ. Βαυρικό άπυμειρό, που τον άποτρέλλανε η διαβολεμένη άρτίστα η Ζα νι' Άρας.

Ύστερα συναντούσε κανείς κάτω από τις πιπεριές της όδου Σταδίου τον άξέχαστο Βίτο. Τον πιο τρελλό φασέο της Αθήνας.

Το Μελλισιώτη τον ποιητή - κουσά με τη παραδολή εμφάνιση, τον έπιλεγόμενο «Άψε - Σβήσε» άπ' την έπιγραφή του

κουρείου του, όπου ενώ σε ξυρίζε σου τραγουδούσε παράφωνα άριες από όπερες ή άπ' ήγγελλε δικούς του στίχους άπεικωντας συνεχώς το καρδύ του λαιμού σου με τη, ζουράφα του!

Το Μπαρόμπα - Γιάννη τον Κανατά, πουγινε άθάνατος με το ώραιο τραγούδι που τούστι-αζαν.

Τον ποιητή του Κάρρου τον Θεοδοσίου, με το τσιράκι του το Γρίβα και την πρωταγωνίστρια του Άποκρηάτικου «συγκροτήματος» του, την Τρελλοκατερίνα.

Τον ψηλόλιγμο ποιητή τον Νίκ. Τον κομφοκιστή τον '16ο με το ψηλό, τη βελάδα και τους μαγ'ήτες να βγαίνουν άπό τις τσέπες του. Το λαοπλάνο Μαροζέννη πουβγαζε εκείνους τους δεκαρίκους πολιτικούς λόγους στην Ομόνοια.

Τον περιβόητο Βεσολόπουλο που χαλούσε κόσμο με τα έξαλλα κρούγιατά του και τις άπειλές της Κολάσεως κυνηγώντας τους σταυρωτήδες μικρούς με την Αγία Γραφή και τη ομπρέλλα για όπλα του.

Τον άθάνατο Σακούλε, τον

Ο Κλεάνθης, σκίτσο του Κ. Δημητριάδη.

Η κυρά Ρουζού. Άπό μία μονοκοντυλιά του σκίτσου σου της εποχής Ο. Αννίνου.

πιο άπαιτητικό φιλόσοφο - ζητιά ο της Αθήνας που σταματούσε τους διαβάτες γυρεύοντας μονάχα μία δεκάρα. Κι' όταν δεν τούδιναν ξεσπαγε σε νευακή κρίση φωνάζοντας: «Έξητα γιλιάρδες προκουμένοι στην Αθήνα και να μη μπορούν να θρέψουν ένα ταμπέλι!»

Αέναςτη θα μείνη και μία

προσβολή πεύκανε ο Σακούλες στο πλούσιο - τσιγγούνη της Αθήνας τον Σκουλούδη ού που δε μπορεί να γοαφί!

Τον άθάνατο Μερακλή, τον καμάρι του Ζαππείου, όταν ήταν άκόμα νέος που άφινε για λίγο το πάγκο για να πάη άπ' πάρη την καραμπονία των μαλ

Ο Κλεάνθης, σκίτσο του Κ. Δημητριάδη.

λιών του — περίεργος πια των παιδιών στα γεράματα του — άπό τον Μποτσάρκο.

Τον κουρελή γενειοφόρο κι' αϊώως γελαστό τον Κλεάνθη Αγαλατιή, που πρόσφερε το αίμα - Ο, κι είχεκάνε, άνώτερες σπουδές στην Ευρώπη πούν καταντήση τρελλός της Αθήνας. Το Μιχάλη με το ήμισυλο και το τρεμουλιαστό κεφάλι που όλους τους καλοντυμένους τους χαιρετούσε με τη φράση: «— Καλημέρα κύριε Πρέσβυ!» για να τους πούλα πιο εύκολα τους τιτωμένους σε φυλλάδια στίχους του ως τον τελευταίο — εν ζωή και δράσει, άκόμα, όταν τον άφινουν πότε - πότε έλεύθερο από το Ψυχιατρείο άο νηγύ τοι κόμματος των «Κυανολεύκων» τον Αρμάδο Δεσποτιδίου, κι' άλλους.

Άπό τους «γνωστικούς» μά όνειροπαρμένους και παραδολούς στο ντύσιμο τύπους, ήταν κι ο άτυπογράφος Γουδέλης, πουχε τη μεγαλύτερη μύτη της Αθήνας!

Κατόπιν, ο μεγάλος γελοιογράφος της εποχής, ο Θέμος Άννινος, έδημοσίευσε στο «Αστύ» ένα πολύ έπιτυχημένο σκίτσο του Γουδέλη με τη μύτη του σχεδόν όλοσέλιδη και κα-

Αέναςτη θα μείνη και μία

πως σαν αήνιμα χωρίς να βά-
λη τόνονα του. Μα όλοι οι Α-
θηναίοι τον άνεγνώρισαν άμέ-
σως.

Ο φίλος μας έγινε έξω φρε-
νών όταν είδε τα χάλια του
στο "Αστύ" κι άρχισε να βοί-
ζει παντού τον Άννινο. Εκεί-
νος πάλι για να τον ικανοποιή-
ση ξαναδοκίμασε σε λίγες
μέρες την ίδια γελοιογραφία
του με τη φράση: "Ευχαρίστη-
σε διοφειδόμενος ότι ο άνω εικονι-
ζόμενος είναι ο φίλτατος κύριος
Γουδέλης".

Κι' η Άθηνά γέλασε με την
καρδιά της με την έξυπνη εκεί-
νη "διόφειση".
Ο Γουδέλης ήταν διάσημος
για το σατυρικό "Μώμος" του.
Τα βαμμένα μoustάκια κι' ύ-
πογένειο την μυθική ζωή
του και τη μεγάλη άδυναμία
του στη... ρετσίνα.

Είπε γνωστό τ' ώραίο κα-
λαμπούρι του μεγάλου φίλου
μου, του Τιμού Μωραϊτή
για τον Γουδέλη που αξίζει
να τον ισοτόσουμε κι' εδώ.

Κάποια βραδυά, ο Τιμος,
πολύ νέος ακόμα, τα κουτόπι-
γε με το Γουδέλη στο "Πανε-
λθιον". Και σε μία στιγμή, κα-
θώς μιλούσαν για μια επίκαιρη
κλαπή σπουδαίων διαμαντιών
από Μοσείο, και γενικά για
πολύτιμους λίθους, κάτι θυμή-
θηκε ο Γουδέλης, και του είπε
με παρόλοιο:

— "Α! δε μπορείς να πής
Τιμο μου! Ός φίλος είμαι κι
έγω ένας άδαμας!".

Κι' ο Μωραϊτής κουνώντας
το κεφάλι του του άποκρίθηκε:
— "Μπορεί νασαι άδαμας.
Ζαφείρι, ρομπίνι, μα... ά μ έ-
θυστος δε θασαι, ποτέ σου!".

"Άλλοι σπουδαίοι "γιοστι-
κός" ήταν κι' ο καλογερο - δά-
σκαλος ο Μυριανθούσης. Κι' οι
παλαιοι Άθηναίοι θυμούνται ά-
κόμα την υποδοχή που του έ-
με μιά μέρα ένας άκόμα τύπος
της Άθηνας ο ποιητής - κλα-
ριστής και δημιουργός των πιο
τολμηρών άνεκδότων ο Νικόλα-
ρας, μ' αυτούς τους αυτοσχε-
δισμούς στίχους του:

— "Ευχαριστώ περιόλπετε
πάτεο Μυριανθούση, χαίρων,
ότι τα γένεια σου ως άλλοτε
άμθορσι!".

Κι' ο δάσκαλος με το ράσο
του άπήντησε:

— "Σ' είχαριστώ ελλόγιμε
(Άνδρέα Νικολάρα
και σκέπτομαι, εάν ως πούν
(χαίς τα φρένας... άρα
ή μήπως τάς άφήρεσε μιά... μ-
(κροπαντριμεμένη
κι' η κεφαλή σου έκτοτε κενή
(και στείρα μένει".

Και πόσο άλλο, άκόμα ώ-
ραίοι τύποι περνούσαν από το
πολυσχυστο εκείνο πεζοδρό-
μιο των Βασιλικών Σταύλων...
Τα χρόνια περνούν... Οι
έποχές διαβαίνουν... Οι και-
ροί αλλάζουν... Την Άθηνά
των μόνιπων και του "κωλο-
σύρτης" διαδέχτηκε η Άθηνά
της λιμουζίνας.

Καινούργιοι "τύποι" περ-
νούν άπαρασχητοί από τους
σημερινούς βιαστικούς και γε-
μάτους φροντίδες Αθηναίους.
Μα οι παλαιοι ώραίοι τύποι
της μικρής και ήσυχης πολιτεί-
ας του περασμένου αιώνα δε θα
ξεχαστούν ποτέ. Γιατί άποτε-
λούν ένα σπουδαίο κεφάλαιο
από την ιστορία της Παλιής
Άθηνας...

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελ. 28.

'Επίκαιρα Εικονογραφημένα ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Θά ψηφίζατε γυναίκα Πρό-
εδρο των 'Ην. Πολιτειών»;

Στην Άμερική γίνεται εύρυ
τάτη συζήτηση αν θα πρέπει
στις προσεχείς εκλογές να πά-
ρουν μέρος ως υποψήφιοι και
γυναίκες. Ένα περιοδικό που
ζήτησε την γνώμη των άναγνω-
στών του πήρε την πιο κάτω
άπάντηση άπό έναν άναγνώστη:
«Είμαι λίγο καθυστερημένος.
Αυτή είναι η αλήθεια. Φανταστή-
τε όμως να βάλει υποψηφιότητα
η γυναίκα μου και να εκλεγεί
πρόεδρος! Πώς να την παρου-
σιάσω στους φίλους μου; Λέ-
γοντάς τους: "Από δώ είναι η
γυναίκα μου, Πρόεδρος των 'Η-
νωμένων Πολιτειών; Όμοιολώ
πώς αυτό δεν θα μου προξενή
και μεγάλη ευχαρίστηση. Πά-
τως, πολύ φοβούμαι ότι κά-
ποιος δυστυχής άντρας θα το
πάθει αυτό».

Μιά άναγνώστριά όμως του
ίδιου περιοδικού άπάντησε ως
έξης: «Θά ψηφίζω μιά γυναίκα
για πρόεδρο των 'Ηνωμένων
Πολιτειών. Το χέρι που κουβά
την κούνια κυβερνά τον κό-
σμο από άμνημονεύτων χρόνων
και δεν βλέπω το λόγο γιατί
να μη δοθεί η ευκαιρία στις
γυναίκες να κυβερνήσουν άμέ-
σα κι' όχι έμμεσα όπως μέχρι
τώρα».

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Ο Οίκος Καραγιάννη με το
θαυμάσιο σύστημα του και την
ατομική διδασκαλία σε κάθε
μαθήτριά, άπλοποίησε έντελώς
τη τέχνη της Κοπτικής.

Τα άποτελέσματα του νέου
αυτού συστήματος διδασκαλίας
της κυρίας ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, εί-
ναι, καταπληκτικά.

Η θεωρητική κατάρτις εί-
ναι υπό πάσαν έποψιν πλήρης.
Η πρακτική εξάσκησης, τε-
λεία.

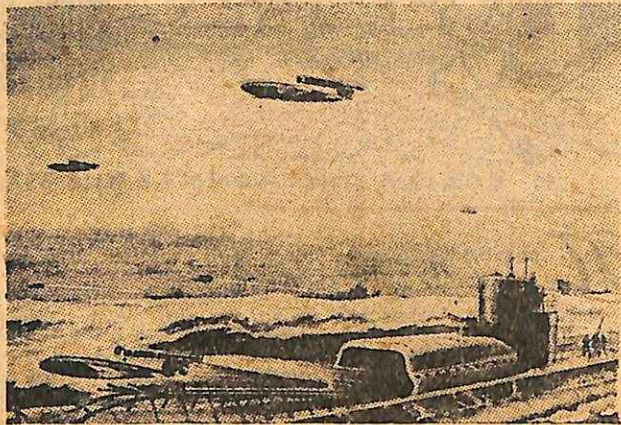
Και η εκμάθησις της τέχνης
σύντομος και θετική.

Μία επίσκεψις εις τα έργα-
στήριά μας θα σας πείση.

Γωνία Φιλελλήνων και Νίκης
54.

ΤΗΛ. 33-398

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ

Ένας Άμερικανός μηχανικός έσχεδιάσε το υποβρύχιο αυ-
τό που βλέπετε στην εικόνα. Το κατάστρωμα του υπο-
βρυχίου αυτού είναι κατασκευασμένο κατά τέτοιον τρόπο ώ-
στε να είναι δυνατή η άπογεώσις ίπταμένων δομδών. Κατά
την γνώμη του Άμερικανού μηχανικού, ένας στολίσκος τέ-
τοιων υποβρυχίων, που να μπορεί το καθένα να μεταφέρει 10
ίπταμενες δομές, είναι δυνατόν να προκαλέσει, εκ του άσφα-
λους σχεδόν, τεράστιες καταστροφές σε έχθρική χώρα.

Η πρώτη γυναίκα Τραπεζί-
της είναι μύζη

Συνήθως όταν λέμε τραπε-
ζίτη εννοούμε έναν άνδρα. Θα
πρέπει όμως να σημειωθεί ότι
σήμερα οι γυναίκες παίζουν ση-
μαντικό ρόλο στην οικονομική
ζωή πολλών χωρών, χωρίς να υ-
πολογίσουμε ότι αυτές κρατούν
το πούγγι των εξόδων ενός έ-
θνους. Κι' αν έλεγε να εαίρετε
η πρώτη γυναίκα τραπεζί-
της των 'Ην. Πολιτειών ήτο μιά
μύζη, η Μάγκι Λένι Ουάλκερ,
η όποια άρχισε το στάδιό της
μεταφέροντας τα άσπρόρροχα
των πελατών έως πλυντηρίου.
Άφού έμαθε γράμματα σε μιά
νυκτερινή έμπορική Σχολή, έ-
γινε πιασισέ σε μιά άσφα-
λιστική έταιρία και κατόπιν,
σε ηλικία 30 χρονών ίδρυσε μιά
μικρή Τράπεζα άποταμιεύσεων
από 50 σέντς μέχρι πέντε δολ-
λάρια με κεφάλαια κατατεθει-
μένα 25.000 δολλάρια. Αυτή
την μικρή Τράπεζα την έφερε
σε τέτοιο σημείο ώστε σήμερα
να είναι η περίφημη για την οί-
κονομική της άνοχη Κονσ-
λιντεϊτ Μπάνκ.

Η θεωρία του Αϊνστάϊν

Ο Τριστάν Μπερνάρ έλεγε
σε φίλους του:

— "Αν ένας όπαδός του
Αϊνστάϊν δει έναν άνθρωπο
να πέφτει από το έκτο πάτωμα
ένος σπιτιού, τί θα πη; Θα
διερωτηθεί άραγε μήπως πέφτει
ο άνθρωπος ή μήπως...άνεβαί-
νει το σπίτι σύμφωνα με την
άοχή ότι δεν υπάρχει άπόλυτη
αλήθεια».

Η λαίμαργία που δεν γνω-
ρίζει πένους

Οι άνθρωποι που είναι δο-
λοι της λαίμαργίας των υπά-
ρχων σ' όλο τον κόσμο, αλλά
οι ίθαγενείς της Χουσις Άκτής
της Άφρικής τους ξεπερνούν
όλους. Έχοντας μιά εξαιρετι-
κή άδυναμία προς κάποιο φα-
γητό που γίνεται από νόρτα
κι' άγρια καρδιά τρώνε άπ'
αυτό μέχρι...διαρροής. Έπει-
τα από μιά - δυό ώρες οι ίθα-
γενείς καταλαμβάνονται από
φοβερούς πόνους και τρέχουν
στον «Λευκόν Άνθρωπο» —
τον Εϊρωπαίο — που με κάτι
"μαγικά" χάπιακια σταματά
τους πόνους του «έσωτερικού
των ανθρώπων» όπως όνομα-
ζουν οι ίθαγενείς το έσωτερι-
κό τους. Αυτό γίνεται τακτικά
και με μαθηματική ακρίβεια
τρεις φορές το μήνα. Η λαι-
μαργία είναι δυνατότερη από
τους πόνους.

Το πολύκροτο βιβλίο του
ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ

"ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ"

(Ιστορία μιάς Όρδης)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ
Νέα κεφάλαια:
ΤΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ
ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ
κη. κλ.
ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΣΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΙ
(Πολείται σ' όλα τα βλ.
βιβλιοπωλεία).

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΕ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

130Ν

—Και όμως αυτό πρωτίστως όφείλει να
έχη υπ' όψιν της επέμεινε ο Μάρτιν. Νευ-
ριασμένος. Μύριελ, πρέπει να με βοηθή-
σης. Μόνον εσύ μπορείς να της δώσεις
να καταλάβει ότι ο γάμος ούτός είναι και
πρέπει, να μείνει ειλικρινής!...

Και πάλιν τα μάτια της προσηλώθηκαν
έρευνητικά στα δικά του.

Καθώς προχωρούσε δίπλα του, ο Μάρ-
τιν παρατήρησε ότι είχε το ίδιο σχεδόν
άνοστημα μ' αυτόν και τα μεγάλα δέν-
τρα που την άναγκαζε να κάνει το γρήγο-
ρο περπάτημά του, καθιστούσαν καταφα-
νέστερη την άπείριτη χαρά των κινήσεων
της.

—Κι' εγώ που ενόμιζα ότι σύ κυρίως
θα είχες ανάγκη παρηγοριών... παρη-
γόρησε εκείνη. Είχα την έντύπωσι ότι αι
σθανόσουν κάποια άδυναμία για την μι-
κρή μας Λαουρίτα.

—Την θαυμάζω, φυσικά, έδήλωσε ο Μί-
οτιν. Η άωριμία της θα προεξέκυψε έν-
τωπι σε ύπογειήποτε άνδρα. Ο γάμος
όμως αυτός έχει κάτι το έντελώς διαφω-
ρετικό.

—Ω, δεν ξέρω. Οι πιο εξιλιγμένες θεω-
ρίες ύποστηρίζουν ότι οι έρωταστονίες
πρέπει ν' άορίζουν μετά τον γάμο. Σ'υ θα
κάνεις καλά ν' άρχίζεις άπύ σήμερα το
άπόγεμα. Η Λαουρίτα διατελεί σε κα-
τάστασι εξαιρετικής ευαισθησίας και άσφα-
λως τα γλυκόλογα θα της προτείνουν
έντύπωσι...

Άπότομα ο τόνος της φωνής της είχε γί-
νει σαρκαστικός, σχεδόν πικρόχολος.

—Όμολογώ ότι περιμένα να συμπερι-
φερθείς φιλικότερα σ' αυτή την ύπόθεσι...
Πάντως έντελώς διαφορετικά... έδήλωσε με
άγανακτική Υπελόγια στη δοθήειά σου.
Σ'υ όμως προτιμάς να κάνεις πνεύμα ις
βάρος μου, ενώ έξερεις πολύ καλά περὶ το
νός πρόκειται και γι'αυτή δεχθήκα να γίνω
αυτός ο γάμος.

Ηταν η πρώτη φορά που της μιλού-
σε σ' αϊτόν τον αληθινά θυμωμένο τόνο.

Η Λαίδη Μύριελ γέλασε.

—Νομίζω ότι η ύπόθεσις αυτή είναι
μιά γελοία φάρσα, άποκρίθηκε. Σε λίγο
θα παρακολουθήσω με τη σκηνή όπου έμ-
φανίζεται οι άπάνθρωποι πατέρας για να
δικαιώσουν την κόρη του. Θα έπείσθης ό-
μως σ'υ, ο άνιδιότητάς της άρα και ο άπάρ-
θρωπος πατέρας θα τραπή σε φυγή.

Ο Μάρτιν την κτύπησε σαστισμένος.
—Δηλαδή... δεν πιστεύεις ότι η Λα-
ουρίτα διατρέχει πραγματικά ένα τρομερό
κίνδυνο;

—Όχι τόσο τρομερό όσο φαίνεσθε
να πιστεύετε ο θεός και σ'υ. Είμαι της
γνώμης ότι πρόκειται περί άπλης άποπεί-
ρας εκδίκασμού. Ύστερα από τόσα χρόνια
δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος αυτός να θέλει
πραγματικά να ξαναπαρή την Λαουρίτα.

Εστω και αν βρίσκεται σε θέσι να την
συντηρήσει. Αν είχε την έπιθυμία αυτή θα
χειριζόταν διαφορετικά το ζήτημα.

—Τι να σ'υ πω; Δεν μπορώ να συμ-
φωνήσω μαζί σου, τόνισε ο Μάρτιν. Αν
δεν το'υ είχας, δεν ήθελες τους ανθρώπους
ίσως να συμμεριζόμεν την γνώμη σου.
Τους έγω δη όμως, έχω μιλήσει μαζί τους
και μάλιστα ο ένας τους ο κ. Πόρλ άκρι-
βώς με άνάγκασε να τ'υ φερθώ μάλλον ά-
σχημα. Δεν είμαι φαντασιόπλητος άνδρας
ποσκαθώς θα έχης ήδη άντιληφεί. Λαίδη
Μύριελ, αλλά σε βεβαιώ ότι οι άνθρωποι
αυτοί που προξενίζουν πραγματική φρίκη,
δεν είναι άνθρώπινα όντα. Είναι τρομεροί...

Ο Μάρτιν είχε μιλήσει με σοβαρώτα-
το τόνο και αυτή τη φορά τα λόγια του
είχαν προξενήσει έντύπωσι στη Μύριελ.

— Έν τούτοις θα ήταγ παράλογο να
φαντασθώ κανείς, παρατήρησε αυτή, ότι ο
άνθρωπος αυτός, ο κ. Πόρλ έχει διατηρή-
σει ύστερα από τόσα χρόνια τον πάθος της
εκδίκης. Κατά τη γνώμη μου δεν θέλει
την Λαουρίτα. Άπλως θέλει χρήματα
και δεν μπορεί να παραδεχθώ ότι σ'υ και
ο κ. Πόρλ, ύστερα από την τελευταία
μας... μικρή διαφωνία, αν όμως, έξο-
κολογή να νοιώσει τη ζωή εκείνη έπιθυ-
μία να θανατώσει τ' άσιστουρήματα του
Άντριγκτον Χάλλ, σε μισή το πολύ ώρα
θα βρίσκομαστε μαζί εδώ.

— Έν τούτοις θα ήταγ παράλογο να
φαντασθώ κανείς, παρατήρησε αυτή, ότι ο
άνθρωπος αυτός, ο κ. Πόρλ έχει διατηρή-
σει ύστερα από τόσα χρόνια τον πάθος της
εκδίκης. Κατά τη γνώμη μου δεν θέλει
την Λαουρίτα. Άπλως θέλει χρήματα
και δεν μπορεί να παραδεχθώ ότι σ'υ και
ο κ. Πόρλ, ύστερα από την τελευταία
μας... μικρή διαφωνία, αν όμως, έξο-
κολογή να νοιώσει τη ζωή εκείνη έπιθυ-
μία να θανατώσει τ' άσιστουρήματα του
Άντριγκτον Χάλλ, σε μισή το πολύ ώρα
θα βρίσκομαστε μαζί εδώ.

Είχαν φθάσει στην ταράτσα και η Λαί-
δη Μύριελ τον άφηκε κάπως άπότομα. Ο
Μάρτιν καθώς προχωρούσε άσκοπα και
με κατσουφιασμένο πρόσωπο προς την
άλλη άκρη της ταράτσας, άκουσε τον Λορ-
δο Άντριγκτον να τον καλή από το γρα-
φείο του.

—Νά, διάβασε του είπε ο πυροδε-
σπότης τεινόντας του ένα γράμμα. Πρὺε-
χεται από ένα δικηγορικό γραφείο του
Λονδίνου, ένα από τα καλύτερα και έντελ-
λαίνα με μεταδιόσω την κηδεμονία της
Λαουρίτας στον πατέρα της μόλις αυτός
παρουσιασθί προς τούτο. Βλέπεις λοιπόν
ότι είχα δίκιο να βιάζωμαι. Αν δεν γινό-
ταν αυτός ο γάμος θα ήμουν άναγκασμέ-
ται να την παραδώσω σ' αυτόν τον κα-
κό, Νομικάς, δεν θα μπορούσα να τ'υ
φέρω το παραμικρό πρόσκομμα.

Ο Μάρτιν έβριζε μιά ματιά στο γράμ-
μα και το άφησε επάνω στο γραφείο.

—Και τώρα που ο κίνδυνος παρήλασε,
τοίλαχιστον προς το παρόν, Μάρτιν, συνέ-
χισε ο Λόρδος με κάποιο τόνο σοβαρότη-
τος στη φωνή του, δεν διαστάζ να σ'υ ά-
ποκαλύψω ότι είχα άποφασίσει να κρατή-
σω με κάθε θυσία την ύπόθεσιν που είχα
δώσει στη γυναίκα που άγαπούσα. Θα
προτιμούσα να τ'υ σκοτώσω, παρά να
δω, τον Πόρλ και τον Γκράουντ, παρά να
άποχωρισθώ την Λαουρίτα. Βλέπεις λοι-
πόν, ότι μ'ας έσωσες από μιά φοβερή τρα-
γωδία. Ξαίρεις πολύ καλά, ότι δεν συνη-
θίζω να μιλώ επιτόλαια για τέτοια ζητή-
ματα.

—Άνοιξε ένα από τα συρτάρια του γρα-
φείου του και επί μερικάς στιγμές περιε-
όρασε το περίστροφο που υπήρχε μέσα.
Κατόπιν ξανάνοιξε άπότομα το συρτάρι.
—Αυτό θα ήταγ το τελευταίο επίχει-
ρμά μου και μπορώ να σε διαβεβαιώσω
ότι στην άνάγκη, δεν θα διαστάζ να το
χρησιμοποιήσω. Ούτε λίγο, ούτε πολύ,
μ'ας έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η
Μάρτιν, μ' έσωσε από την αυτοκτονία η

μετωπίσω, καλλίτερα αυτό να συμβή όσο
το δυνατόν συντομότερα... Καλλίτερα, λό-
γου χαρίν, σήμερα παρά αύριο.

Το πρόσωπο του Μάρτιν έλαμψε.

— Έν τούτοις περιπτώσει, επιτρέψτε
μου να πεταχθώ ως το πανδοχείο να τ'υ
φέρω, έπρότεινε. Δεν ξαίρω πώς θα με δε-
χθώ ο κ. Πόρλ, ύστερα από την τελευταία
μας... μικρή διαφωνία, αν όμως, έξο-
κολογή να νοιώσει τη ζωή εκείνη έπιθυ-
μία να θανατώσει τ' άσιστουρήματα του
Άντριγκτον Χάλλ, σε μισή το πολύ ώρα
θα βρίσκομαστε μαζί εδώ.

— Καλώς να όριση, έκανε λακωνικά ο
Γκράουντ.

Ο Βίκτωρ Πόρλ και ο φίλος του Σο-
λουών Γκράουντ, καθισμένοι κοντά σ' ά-
νοιχτό παράθυρο του μπας έπαίζαν πικέ-
το, όταν ο Μάρτιν έφθασε στο πανδοχείο
και ζήτησε να τ'υ δει. Έπαίζαν καπνι-
ζοντας μεγάλα μαύρα πούρα και πίνοντας
κονιάκ με παγωμένο νερό.

—Ο φίλος μας κ. Μπάρνερ, μουρ-
μούρισε ο Πόρλ, ριχνοντας ένα βλέμμα
στον Μάρτιν, χωρίς όμως να διακόψη το
παιζιμό του.

—Καλώς να όριση, έκανε λακωνικά ο
Γκράουντ.

Συνέχισαν το παιχνίδι με άπότομη
προσήλωσι. Ο Μάρτιν όρθιος, περίμενε
να τελειώσουν την παρτίδα. Μ' ένα πε-
ριεργό αίσθημα, βαθείας ένδομύχου ενθα-
ριστήσεως αλλά συγχρόνως και άοριστού
φόβου, είχε παρατηρήσει εν τω μεταξύ,
ότι η άκρη του σαγονιού του Πόρλ ήταγ
ελαφρώς προσημένη και μελανισμένη.

Σε λίγο η παρτίδα τελείωσε και ο Βί-
κτωρ Πόρλ, καθώς άνακάτωνε την τρά-
πουλα, έστρεψε πάλι το βλέμμα προς
τον Μάρτιν.

—Όποτε έχετε γίνει ένοικος του Πύρ-
γου του Μυστηρίου; παρατήρησε.

Ο Μάρτιν ένευσε καταφατικός.

—Είμαι φιλοξενούμενος του πυροδε-
σπότη για μερικές μέρες. Σας φέρω ένα
μήνυμα από τον Λόρδο Άντριγκτον.

—Το είχα μαντέψει. Καθώς σ'αφ έίδα
να περνάτε το δρόμο κ. Μπάρνερ, παίζον-
τας με την άλυσίδα των κλειδιών σας,
είπα στον φίλο μου: "Μας έρχεται επί
τέλους ένα μήνυμα. Μιά πρόσκλησις, ί-
σως". Είχα δίκιο.

—Απολύτως, παρεδέχθη ο Μάρτιν.
Ο Λόρδος Άντριγκτον θα έπιθυμούσε
πολύ να σας δει. Αν θέλατε, θα μπορού-
σα να σας οδηγήσω άμέσως στον Πύργο.

—Ο Λόρδος Άντριγκτον θα έπιθυ-
μούσε να σας δει! επανέλαβε ο Πόρλ. Τ'
άκουσε, αυτό, Σολομών; Τι καταπληκτι-
κό άγγέλιμα.

—Σαν πολύ εαφικά πήρε την άπόφα-
σί του, παρατήρησε ο Σολομών Γκράουντ.

—Δεν έχω να σας άπαντήσω τίποτε
επ'αυτού, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. Είμαι σ-
πλώς ο άπεσταλμένος του Λόρδου. Μ' έ-
στείλε για να σας πάρω μαζί μου, ή για
να όρίσουμε έα ραντεβού για όποιαδή-
ποτε ώρα θέλετε έντός της ημέρας.

—Το ζήτημα χρήζει μελέτης, έδήλωσε
ο Βίκτωρ Πόρλ.

—Δηλαδή, διαστάζετε να έλθετε, ρώ-
τησε με άπορία ο Μάρτιν. Δεν σας κατα-
λαβαίνω. Πρό δυό μόλις ημερών μου εί-
χατε προσφέρει δυό χιλιάδες λίρες για να
σας παραχωρήσω την άδεια εισόδου που
μου είχε δώσει ο Λόρδος. Δεν μπορείτε
βέβαια να ίαχυρισθήτε, ότι ο σκοπός της
εδύ παραμονής σας δεν είναι άποκλειστι-
κώς και μόνον να πληρώσετε τον Λόρδο

μέσα στο "Άντριγκτον Χάλλ"...Ε λοιπόν,
σήμερα σας παρουσιάζεται μιά μοναδική
ευκαιρία να επιτύχετε τον σκοπό σας!
Ο Σολομών Γκράουντ έφερε το γεμά-
το ποτήρι του στα χείλη και το άδει-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελ. 29.

ασε μονορροϊφοί. Ρατζβιν έκοψε την τρά-
πουλα και ο Βίκτωρ Πόρλ άρχισε να μοι-
ράζει.

— Γιατί δεν αναβάλετε το παιχνίδι σας
μέχρις ότου επιστρέψετε ; έπρότεινε ο
Μάρτιν.

— Μέχρις ότου επιστρέψουμε: 'Από πού;
ρώτησε ο Πόρλ εξετάζοντας προσεκτικά
τά χαρτιά του.

— Από την συνέντευξί σας με τον
Λόρδο 'Αντριγκτον.

Ο Σολομών Γκράουντ άφησε τα χαρτιά
του επάνω στο τραπέζι και σηκώνοντας το
κεφάλι κύταξε τον άπεσταλμένο του Λόρ-
δου, άναμεσα από μισόκλειστα βλέφαρα.
'Η χαρακτηριστική σύσπασις, πού είχε πα-
ρατηρήσει ο Μάρτιν από την πρώτη ημέ-
ρα της γνωριμίας τους παρεμύφανε το
στόμα του και το βλέμμα του ήταν άπρο-
καλύπτως έχθρικών.

— Νεαρέ μου φίλε, είπε, θα ήθελα να
πιστέμω, ότι οι προθέσεις σου είναι άνα-
θες πάντως όμως, συ ο ίδιος είσαι ένο-
χλητικός. 'Απεσταλμένοι μεταξύ ήμών και
του Λόρδου 'Αντριγκτον, είνε εντελώς πε-
ριττοί. 'Εμείς οι τρεις διάβολε, έχουμε
συμπερασθή σέ τόσες βρωμοδοσιές,
ώστε κάθε έθιμοτυπία φαίνεται, τώρα του-
λαχιστον κωμική. Σκέψου ότι ληστεψαμε
μαζί μια ταχυδρομική άμσα άνατινάμενε
ένα φράγμα και ξαλαφρώσαμε πολλούς
πλουσίους στο πάκερ, από τα χρηματικά
πλεονάσματά τους διά μεθόδου γνωστής
μόνον εις τους ειοικούς.

— 'Ελάτε, λοιπόν, ν' ανανεώσετε τις
σχέσεις σας, έκανε ο Μάρτιν. 'Εχω το
κλειδί της εισόδου στην τράπη μου και θα
σας οδηγήσω κατ' εθείαν στον Λόρδο.
'Αν ήμουν στη θέση σας, δεν θ' άφηνα
την ευκαιρία αυτή να χαθή.

Ο Βίκτωρ Πόρλ, κρατώντας πάντοτε
τα χαρτιά του, έγειρε προς τα πίσω, ά-
κουμπώντας την πλατη του στην ραχη της
καρέκλας.

Ο φίλος μας ο «Κόκας», καθώς τον άπο-
καλούσαμε άλλοτε — με συγχωρείς πού
θα σ' άπογοητεύσω, αλλά θεωρώ καθήκον
μου να σε πληροφορήσω, ότι από τον ση-
μερινό Λόρδο 'Αντριγκτον, έδιδάχθημεν
τά μυστικά του λαθρεμπόριου κοκαίνης—
έθεώρησε ευλογον, όταν του ζήτησαμε την
άδεια να επισκεφθούμε τον Πύργο του να
σκαρώσει εις βάρος μας μίαν πολύ δυσ-
ρεστή φάρα. 'Η μικρή περιπέτειά μας ει-
χε βέβαια την φαιδρή πλευρά της, φαιδρή,
όμως μόνο για τον Λόρδο 'Αντριγκτον.
'Εμείς ήταν φυσικό, να θεωρήσουμε τους
έαυτούς μας προσβεβλημένους. Και τώρα
ή απόφασίς μας είνε να επισκεφθούμε τον
Λόρδο, μόνον όταν θεωρήσουμε ότι έφθασε
η κατάλληλη στιγμή. 'Εχω δίκιο Σολο-
μών ;

— Απολύτως.

Ο Μάρτιν σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν μπορώ να ένωσήω την σκοπι-
μότητα αυτής της απόφασως, παρετήρη-
σε. Πολύ πιθανόν, ο Λόρδος ν' άλλαξη άυ-
ριο γνώμη και να βοήθε πάλι τις πόρτες
του Πύργου κλειστές και τους φύλακες ώ-
πλισμένους, όταν επιχειρήσετε να τον έ-
πισκεφθήτε.

Ο Βίκτωρ Πόρλ χαμογέλασε — ένα
ψυχρό χαμόγελο πού δεν άρεσε διόλου
στον Μάρτιν.

— Τα καπρίτσια του Λόρδου 'Αντρι-
γκτον καλέ μου νέε, είπε ο πατέρας της
Λαουρίτας μας άφίνουν τελείως άδιάφο-
ρους. Μάθε ότι όταν εγώ και ο σύντρο-
φός μου αποφασίσουμε να επισκεφθούμε
τον τέως συνέταιρό μας, ούτε οι κλειστές
πόρτες, ούτε οι ψηλοί τοίχοι, ούτε οι ώ-
πλισμένοι φύλακες ή οι αγριόσκυλλοι, ούτε
τά σιδηρόφρακτα παράθυρα θα μας έμπο-
δίσουν να πραγματοποιήσουμε την από-
φασί μας.

— Θα έχετε, φαντάζομαι, ύπ' όψιν σας
ότι οι νόμοι στην 'Αγγλία τιμωρούν άυ-
στηρά αυτούς πού παραβιάζουν την είσο-
δο ενός σπιτιού παρετήρησε ο Μάρτιν.

Ο Πόρλ χαμογέλασε πάλι.

— Τι άφελής πού είσαι, νέε μου... τι
άπλοικός !... Φροντάζεις λοιπόν ότι ο
καλός μας Κόκας θα ζητήσει ποτέ να έ-
φαρμοσθούν οι νόμοι έναντίον μας;... Αί-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 30.

σθάνομαι άκατανίκητη διάθεσι να γελά-
σω... Νομίζω ότι αρκετά φλυαρήσαμε, εί-
πε ο Γκράουντ.

— Κι' εγώ την ίδια έντύπωσι έχω, δη-
λωσε ο Πόρλ. Λοιπόν, νεαρέ μου φίλε,
μπορείς να επιστρέψης σ' αυτόν πού σ'
έστειλε, και να του πής ότι πλησιάζει ή
ώρα της έκδικήσεως. Ο Βίκτωρ Πόρλ και
ο Σολομών Γκράουντ θα κρατήσουν τον
όρκο τους. Θα βασανίσουν την ψυχή του
και όταν κρίνουν ότι έφθασε ή κατάλληλη
στιγμή θα καταφέρουν το μοιραίο πλήγ-
μα. 'Εν τώ μεταξύ ο Λόρδος 'Αντριγκτον
ας τρέμει. Και τώρα άδειασέ μας τη γω-
νιά. Παίζουμε μεγάλη ποσά και ή παρου-
σία σου μας ένοχλεί.

Οι δυο κακούργοι άφωσιώθηκαν στο πι-
κέτο τους.

Ο Μάρτιν έμεινε κάμποσες στιγμές ά-
κίνητος σβήνοντας τις γροθιές του.

— Παληάνθρωποι ! δρουήθηκε τέλος. Δέ
ξαιρώ τί μ' έμποδίζει να σας τσακίσω τα
πλευρά !

Ο Πόρλ έστρεψε έλαφρά το κεφάλι του
πρός αυτόν.

— Μή νομίζεις ότι το έexasα αυτό, είπε
με ήσυχο τόνο, αγγίζοντας το πρησιένο
πηγούνι, του με την άκρη των δακτύλων
του. Όχι... Ο Βίκτωρ Πόρλ πληρώνει
πάντοτε... πάντοτε... Θα φθάση και
ή δική σου σειρά.

Ο Μάρτιν βγήκε με μεγάλα βήματα
από το πανδοχείο. Οι τελευταίοι ήχοι πού
άκουσε ήσαν ο έλαφρός κρότος των χαρ-
τιών επάνω στο τραπέζι και ή φωνή του
Σολομών Γκράουντ πού ζητούσε δεύτερη
μπουκάλια κονιάκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΤΙΝ ΔΥΣΦΟΡΕΙ

— 'Η ώρα της έκδικήσεως πλησιάζει.
έ ; έκανε ο Λόρδος 'Αντριγκτον.

— Ένα έλαφρό κυνικό χαμόγελο ζωγραφί-
στηκε στα χείλη του.

— Δεν υπορούν βέβαια να φαντασθούν
τι τους έχω σκαρώσει πάλι, μουρμούρισε.
Θάξελα πολύ ν' άπολαύσω το ύφος του
άγαπητού μου Πόρλ όταν θα πληροφορηθή
ότι ή Λαουρίτα είνε νόμιμος σύζυγος του
κυρίου Μάρτιν Μπάρνες. Γι' αυτό άκριδώς
σκέπτομαι να μη περιμένω την επίσκεψί
τους, αλλά να περάσω εγώ ο ίδιος αύριο
από το πανδοχείο να τους δω.

Ο Μάρτιν έγέλασε.

— Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα, παρετή-
ρησε. Και φυσικά θα σας συνοδέμω για ν'
άπολαύσω κι' εγώ το ύφος του πεθερού
μου.

Ο Λόρδος τον χτύπησε φιλικά στον
όμο.

— Ποιά είνε ή τελευταία σου έπι-
θυμία ;
— Έγα... έμβόλιο κατά του τύφου !

— Δεν τους φοβούμαι πιά, Μάρτιν,
είπε, Χάρης σε σένα δεν τους φοβούμαι.

— Εκείνη την στιγμή το γκόγκ άνήγγειλε
ότι το γεύμα ήταν έτοιμο.

Στην τραπέζια τους περίμενε μόνη
ή Λαϊδή Μυριέλ.

— 'Η Λαουρίτα υποφέρει από πονακέ-
λο, τους πληροφορήσε. Μένει ξαπλωμένη
στο κρεβάτι της τρώγοντας άδιάκοπα σο-
κολάτες και κυττάζοντας σάν ύπνωτισμέ-
νη το ταβάνι. Δεν κατόρθωσα να της ά-
ποσπάσω ούτε λέξι. Και όταν την ρώτη-
σα αν θα κατεβή για το γεύμα, άπλώς
κούνησε το κεφάλι της. Δίπλα στο προσκέ-
φαλό της έχει μιά σύνοψι και ύποπτεύομαι
ότι κάθε τόσο, όταν δεν υπάσχει άλλος κα-
νείς μέσα στο δωμάτιο, ξαναδιαβάζει την
ίκολουσία του γάμου !

Ο Λόρδος 'Αντριγκτον εξέδηλωσε την
άμνηστίαν του μ' ένα σούφρωμα των λε-
πτών γκριζών φρυδιών του.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, είπε στον
Μάλλουος, ό οποίος περιέμενε σιωπηλός
τις διαταγές του, θα γευματίσωμε χωρίς
την δεσποινίδα... Χμ. την κυρία Λαου-
ρίτα...

— Ο Μάρτιν πέρασε τις περισσότερες ώ-
ρες του απογεύματος παίζοντας τένις με
την Λαϊδή Μυριέλ.

— Όταν κουρασμένοι πιά κάθισαν στη
σκιά ενός μεγαλοπρεπούς κέδρου, κοντά
στο γήπεδο για να πάρουν το τσάι τους
ή ώρα θα ήταν έξη.

— Δόξα τώ Θεώ έκανε ή Μυριέλ, κα-
θώς τον εσέβριζε, ξαναοιωνίζω το αίμα
μου να κυκλοφορή μέσα στις φλέβες μου !
Αυτή ή τριήμερος άποχή από κάθε σπόρ
παρ' όλιγον να με τρελλάνη. Ξαίρεις, Μάρ-
τιν, ότι παίζεις περιφημα ; Το στυλ σου
έχει, βέβαια ανάγκη βελτιώσεως, τα ντρά-
ιβ σου όμως είνε τρομακτικά. Νομίζω ότι
θάπρεπε να παίζης τακτικότερα.

— Ίωρα πού ορκα εναν αντιπαλο σαν
έσένα θα παίζω όσο συχνότερα μπορώ,
την έβεβαίωσε.

Η Μυριέλ ήταν πράγματι δεινή άντ-
ισφαρίστρια.

— Άλλωστε, ό μοναδικός τρόπος να
ξαναδρώ την ψυχική μου ίσορροπία είνε το
σπόρ, συνέχισε ο Μάρτιν. Γιατί, πρέπει
να σου όμολογήσω ότι αυτή ή ζωή έχει
άρχισει να με έκνευρίζει. Όταν ο Λόρδος
μου πρότεινε να μείνω εδώ φαντάστηκα
ότι ή παραμονή σ' ένα τέτοιο περιβάλλον
θα ήταν άληθινό όνειρο.

— Και μήπως δεν είνε ; τον διέκοψε ή
Μυριέλ, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Συνή-
τησες δυο χωριτωμένες κοπέλλες και σε διά-
στημα δύο ημερών παντρεύθηκες την μιά
και άσφαλώς πέρασες ένα εξαιρετικά εν-
χρηστο απογεμα παίζοντας τένις με
την άλλη.

— Πρέπει να όμολογήσω ότι είχα πολύ
καιρό να περάσω ένα τόσο εύχρηστο από-
γεμα, παρεοεχη ο Μάρτιν. Δεν μελάν-
χολησα ούτε στιγμή. Διερωτώμαι όμως
πώς τις πέρασε ή Λαουρίτα όλες αυτές
τις ώρες ;

— Σέ λίγο θα πάω να δω τί κάνει,
του ύποσχέθηκε ή Μυριέλ. Κύττα δώ, Μάρ-
τιν, πρόσθεσε σκύβοντας έλαφρά προς το
μέρος του, όφείλεις να ρυθμίσης την τα-
κτική σου, τη συμπεριφορά σου άπέναντι
της Λαουρίτας.

Ο Μάρτιν άτένισε άφοβα το έρευνητικό
και γεμάτο ειλικρίνεια βλέμμα των γαλά-
ζιων ματιών της.

— Βεβαίως και θα την ρυθμίσω, απο-
κρίθηκε. Άλλά τί άκρ δώ εννοείς ;

— Δεν πρέπει, να ξεχνάς ότι ή Λαουρί-
τα δεν είνε 'Αγγλίς. Έχει την θερμή ιδιο-
συγκρασία των γυναικών της ράτσας της.
Σέ ζητήματα όπου μιά νεαρή 'Αγγλίς θα
καθωδηγείτο από την λογική της, ή Λαου-
ρίτα άφίνει να την παρασύρη άναλιντη ή
φαντασία της.

Ο Μάρτιν εξέδηλωσε την δυσφορία του
με μιά έλαφρά κίνησι των ώμων.

— Έννοείς δηλαδή ότι υπάρχει φόβος
να πάρη στα σοβαρά όλη αυτήν την υπό-
θεσι ; ρώτησε ύστερα από στιγμιαίο δι-
σταγμό.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο έόμενο.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Του ΓΕΩΡ. Ι. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗ

Την Τετάρτη κλείνουν
83 χρόνια πού έσθρησε
το 'Ιονικό Κράτος. Την
21 Μαΐου 1864 ή γαλανόλευκη

κυμάτιζε στο Κερκυραϊκό Κά-
στρο χαϊρετίζοντας την άστέ-
ρευτη πηγή της ώμορφιάς του
Κορφαίτικου τοπίου. Τά 'Εφτά-
νησα πού είχαν λάβη μέρος
στη ζωή του 'Ελληνικού 'Ε-
θνους από τη χαράυη της 'Ελ-
ληνικής 'Ιστορίας, χωριστήκα-
νε από το σώμα του 'Εθνους,
όταν άρχισε να καταρρέη ή Βυ-
ζαντινή Αυτοκρατορία. Από τό-
τε άρχισαν οι σε χίλιες δυό
μορφες περιπέτειές τους. Στα
στερνά του 18ου αιώνα Βενε-
τογάνα τότε, έπεφταν στα χέ-
ρια των Γάλλων πού είχαν κα-
ταλύσει τη Βεετική Δημοκρα-
τία. Έπειτα Ρώσοι και Τούρ-
κοι πού πολεμούσαν σά σύμ-
μαχοι τους Γάλλους κατέλαβαν
τά νησιά, ή κατοχή όμως αυτή
ήταν όλιγόχρονη. Όσο όμως
μικρό κι' αν ήταν το διάστημα
αυτό, ήταν σημαντικό, γιατί
τότε ώργανώθηκε ή 'Εφτάνησος
Πολιτεία, σέ Κράτος ύποτέλες
άλλά με άρκετή πλατεία αυτο-
νομία.

Ήταν το πρώτο 'Ελληνικό
Κράτος πού ιδρύθηκε στα
1800.

Οι Γάλλοι ήλθαν ξανά στα
νησιά και κατέλασαν την αυτο-
νομία χωρίς και να βαστάξη
για πολύ ή κατοχή τους. Ό-
ταν τέλος έπεσε ο Ναπολέων
και συζητούσαν στη Βιέννη
την τύχη της Ευρώπης, το 'Ι-
ονικό Κράτος πού οι κάτοικοί
τό είχαν άνασυστήση, επέτυχε
την αναγνώρισή του από την
Ευρώπη χωρίς στην ύποστηρί-
ξη του μεγάλου Κερκυραίου Ι.
Καποδίστρια τότε ύπουργού
των 'Εξωτερικών της Ρωσίας.
'Εν τώ μεταξύ όμως ή 'Αγ-
γλία είχε καταλάβη τα νησιά
κι' έτσι έγινε συμβιβασμός ν'
αναγνώριση το Κράτος και ν'
ανάκληση την προστασία του.

— — —

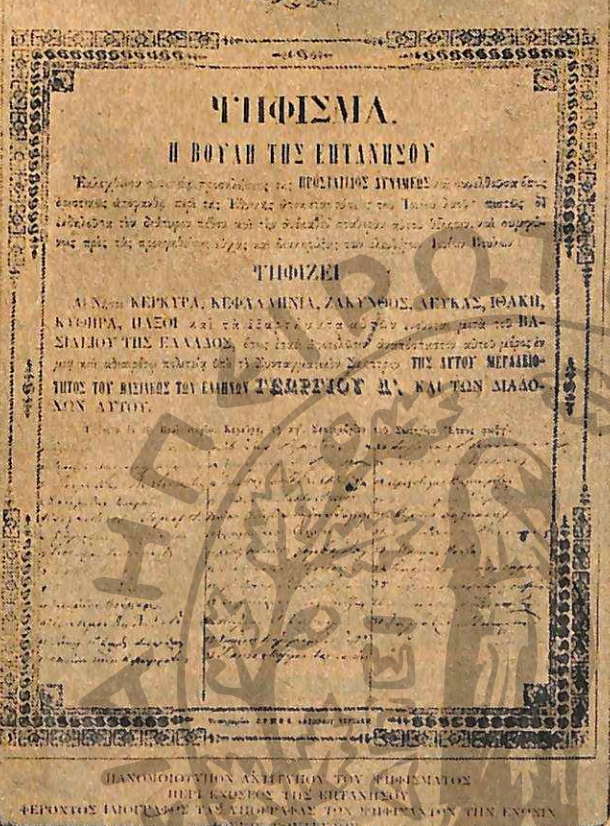
Ο πρώτος άρμυστής Μαίτ-
λανδ ήταν αινταρχικός και αντί
για Σύνταγμα, πού θα μπορού-
σε ο 'Εφτανήσιτικός λαός ν'
αυτοδιοικήσθι συγκεντρώσει στα
γέλια του κάθε έξουσία, ο λαός
όμως αυτός ήταν ο πιο άνε-
πτυγμένος λαός της 'Ανατο-
λής και το πιο προημένο τμή-
μα της 'Ελληνικής Πατρίδας.
'Αρχισαν λοιπόν οι διαμαρτυ-
ρίες και ή διατύπωσή τους έ-
γινε με τέτοιο τρόπο πού ο
Μαίτλανδ έκρινε ότι έπρεπε να
καταφύγη σέ σκληρά μέσα.
Έν τούτοις, φυλακίστηκε, έ-
ξορίσε, διωγμοί άτί να κατα-
πνίξουν την αντίδραση την με-
γάλαναν. Και την θέρειψε μιά
ένέργεια του 'Αρμυστού πού
πούλησε την Πάργα στον 'Αλή
Πασά, ή όποία αποτελούσε έ-

ξάρτημα της 'Εφτανήσου, κι'
έτσι ή διαμαρτυρία έπήρε ναρα
χτήρα ένοπλης εξέγερσεως, την
όποία ο Μαίτλανδ κατέπνιξε
στο αίμα.

Όταν άργότερα άρχισε ή
'Ελληνική 'Επανάστασις, άρχι-
σε και ή λαβραία έξοδος των
έφτανήσιτών πούτρεχαν μ' ό-
λες τις άπαγορεύσεις, τις κατα-
δικώσεις τη δήμευση περιουσι-
ών, την σύλληψη των συγγενών
των έθελογών, να λάβουν μέ-
ρος στον ήγώνα και τα 'Εφτά-
νησα έγιναν τα κέτρα για
την όργάνωση του κινήματος
μ' όλη την άγρυπνη επίδωψη
των άγγλικών 'Αρχών.

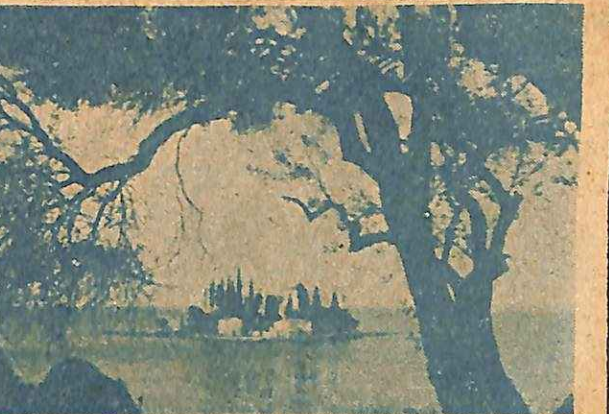
Όταν ή 'Ελλάδα λεθωρώ-
θηκε, αναγνωρίστηκαν μερικές
έλευθεσίες και στα 'Εφτάνησα
με την έλλειψη να έξουδετερωθή

στα ότα μέσα πού μεταχειρί-

Το Ιστορικόν Ψήφισμα της 'Ιονίου Βουλής δια την ένωση
της 'Επτανησου με την 'Ελλάδα.

το πνεύμα της άτιμιάσεως
του λαού, το ίδιο όμως δυναμό-
σε περισσότερο γιατί τώρα οι
έφτανήσιώτες ζητούσαν την 'Ε-
νωσή με την 'Ελλάδα. Το 'Ιο-
νικό Κράτος θα μπορούσε να ύ-
πάσχη όσο δεν υπήρχε Κράτος
'Ελληνικό. Αφού όμως οι 'Ελ-

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΕΣ ΩΜΟΡΦΙΕΣ : ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΝΗΣΙ

— — —

ληνικό Κράτος ξαναγεννήθηκε
έπειτα από τετρακόσια χρόνια
σκλαβιάς, ή 'Ιονία Πολιτεία
έπρεπε να σβήση και να συσ-
σωματωθώ μ' αυτό. Κι' έτσι
ξαόχισαν έξορίες, φυλακί-
σεις παύσεις έφημερίδων πράγ-
μα πού επρόκάλεσε την αίμα-
τηρή επανάστασι της Κεφαλο-
νίας στα 1849, ή καταστολή
της όποίας δεν άργησε υπορ-
νέ την έλλειψη να έξουδετερωθή

στα ότα μέσα πού μεταχειρί-

ο λαός εξέλεγε βουλευτάς τους
έξοριστούς. Και παράλληλα άρ-
χισε ο άγώνας της προπαγάν-
δας στο 'Εξωτερικό. Μορφωμέ-
νοι 'Εφτανήσιώτες άρθρογρα-
φούσαν στις ξένες έφημερίδες,
για να προκαλέσουν το ενδια-
φέρον των Ευρωπαϊκών λαών.

— — —

Το 'Εφτανήσιακό κατόντησε
πιά ένα από τα ζητήματα της
ήμερας στην Ευρώπη. Οι Φιλε-
λεύθεροι του κόσμου ένδιαφέ-
ρονταν, γι' αυτό, ο παγκόσμιος
τύπος δημοσίευε σχετικές
πληροφορίες κι' ή Προστάτις
άρχισε να αισθάνεται δυσφο-
ρία γιατί ο άγώνας των 'Εφτά-
νησιτών την απέξενωσε από
κάθε συμπάθεια. Και στο τέ-
λος ο άγώνας άρχισε και μέσα
στην 'Αγγλία.

Στην Κέρκυρα μέσα στην
'Επτανήσιακή Βουλή οι Ριζο-
σπάστες άρχισαν την επίθεση.
Ζήτησαν έπίσημα και κατηγο-
ρηματικά την 'Ενωσή. Ο 'Αρ-
μυστής Ουάρντ διέλεσε τη
Βουλή και έστειλε έξορία τους
βουλευτάς. Από το άλλο με-
ρος ο Ουάρντ ένεργούσε να πε-
σούν οι 'Εφτανήσιώτες να δε-
χούσε την 'Ενωσή μονάχα γι' α-
τά άλλα νησιά και ή Κέρκυρα
να κρουθή άγγλική άποκίς.

Τότε έξέσπασε ή αγανάκτηση
και ή Βουλή μέσα σ' έά δια-
μωλιώδη θόρυβο του λαού π'
έκρινε τους δόξους, ψήφισε
την 'Ενωσή πριν ή 'Αρμυ-
στία λάβη μέτρα. Η άγγλι-
κή κυβέρνηση άντικατέστησε
σμέως τον Ουάρντ με το με-
γало πολιτικό Γλαδστω α πού
όταν έστάσε στην Κέρκυρα έ-
πρότεινε περιορισμό των δι-
καιωμάτων της Προστάτιδος.
'Η πρόταση άπερίσθη με την
λαοκονική απάντησι: 'Ενωσή.

Ο Γλαδστων έπρότεινε στη
Βουλή μεταρρυθμίσεις αλλά ή
Βουλή ψήφισε την 'Ενωσή και
άπεφάσισε να την ανακοίνωση
στις Δυνάμεις. Διορίζεται τότες
'Αρμυστής ο Στόρς και δια-
λύει τη Βουλή, αλλά ο λαός
ψήφισε τους ίδιους βουλευτάς
και αντί για άλλον όρκο δι-
νουν όρκο προς την 'Ελλάδα.

Έτσι ή Προστάτις βρόθηκε
στην ανάγκη ν' άπεσθύν στον
'Ιονιο λαό το έρώτημα αν θέλη
ή δεν θέλη την προστασία. 'Η
απάντησις ήσαν ή ψήφισι της
'Ενώσεως κατηγορηματικά, τε-
λειωτικά, άπερίφραστα.

— — —

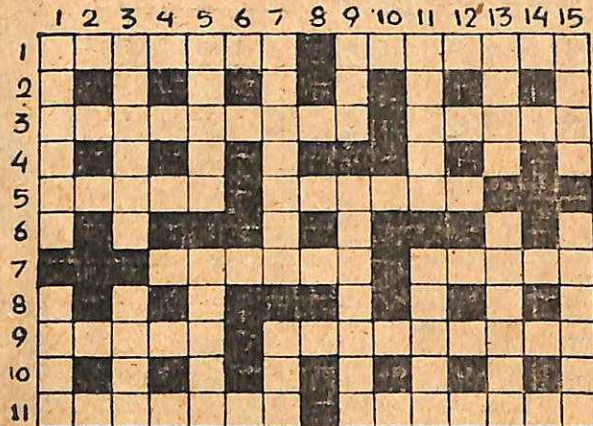
Ήταν τότε ή εποχή πού ή
δούθηκε ή σημερινή 'Εθνική

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αρ. 34

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) 'Ιδρυ- της αθηναϊκού 'Εκπαίδ. 'Ιδρυ- ματος, που τον ευγνωμοσύνη- ταν... κορίτσια. — 2) Όνομα Αβ- τοκράτορα του Βυζαντίου. 3) Κί' άλλος αυτοκράτορας του Βυζαν- τίου, ο οποίος έβλεπε Παραβάτης. — 4) Όροσειρά της Βαλκανικής. 5) Τραγική Βασίλισσα της Τροίας. — 6) Εκείνος που μοιά- ζει του ανθρώπου. 7) Περιφη- μος διά την Κολυμβήθραν του. — 8) Τό έχε ή 'Αλφειά, αλλά και ό... Νείλος. 9) Ποτα- μός της Θράκης. — 10) υίός έ- νος ονομαστού... πανούργου. 11) Είχε καταδικασθή να κυ- λών έν τώ 'Αδη άκαταπαύ- στως βράχων προς την κορυφήν όρους. — 12) Εκφράζεται με τό- οχι.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) 'Ένα δέν- δρον που οι καρποί του έχουν... πίσω την ουράν. — 2) Όρος του 'Ολύμπου. 3) Όνομα χώ- ρας της Αφρικής προς Ν. της Αιγύπτου. — 4) Αναλόγως του «πνεύματος» γίνεται βουνό ή συμφωνία. 5) 'Απαραίτητον έ- πιπλον ένδρ υποδοματίου. — 6) Υπήρξε θεός πατήρ του Χρι- στού. 7) Τό όημα αυτό σημαί- νει έφιστώ την προσοχήν τινος. — 8) Πρακτορ, είδήσεων. 9) Μία νήσος των Κυκλάδων, που ένε- ... πικρή. — 10) Χώρα της Β. Α.

'Αφρικής κατανομή μετ' α- Γαλλίας, Αγγλίας και 'Αδης- συνίας. 11) Πόλις της Κί- κης. — 12) Αρχαίος φιλόσοφος που υπήρξε σύμβολον της φιλίας. 13) Μία ευρωπαϊκή πρωτεύου- σα. — 14) Αίτός δεν ένε... πρω- τευουσάνος. 15) Εξάρτημα του αυτοκινήτου. — Δεν είχε νότα, αλλά υπάρχει κι' αυτή στο πεν- τάγραμμο (ή βουδδ... νότα).

(Εστάλη υπό του κ. Κώστα Λάσκαρη).

Πρόβλημα

'Ο Γιάννης έχει στο πορτο- φολάκι της τσέπης μερικά πα- λιά κέρματα, όλα όμοια και της αυτής αξίας.

'Ο Κώστας έχει κι' αυτός στο πορτοφολάκι του μερικά κέρματα, επίσης όμοια και της αυτής όλας αξίας, διαφορετικά όμως όλα από αυτά τα κέρμα- τα που έχει στο δικό του πορτο- φολάκι ο Γιάννης.

'Εάν ο Γιάννης δώσει δύο ά- πό τα δικά του κέρματα εις τον Κώστα και ο Κώστας δύο από τα δικά του στο Γιάννη, τότε οι δύο φίλοι θα έχουν εις την τσέπη των ό καθένας τώ- 'ίδιο ποσόν εις δραχμάς. 'Εάν ό μωρ ό Γιάννης δώσει δύο δρα- χμές εις τον Κώστα και ο Κώ- στας δύο από τα νομίσματά του στο Γιάννη, τότε οι δύο φίλοι θα έχουν ό καθένας τών 'ιδίων αριθμών νομισμάτων. Ζητείται πόσα και ποια κέρματα έχει άρχικώς στο πορτοφολάκι του ό καθένας από τους δύο και τι ποσόν δραχμών άντιπροσωπεύ- ουν έν όλω τα κέρματα που έ- χουν και οι δύο :

Πυραμίδες

+
+ +
+ + +
+ + + +
+ + + + +
+ + + + + +

Οριζοντίως : Φωνήν συνι- θεται, μέσον συναλλαγής είδος χρωματισμού τώ όνομα που έ- δίδετο κατά την άρχαιότητα εις είδύλλια Θεών. Καθέτως : οι σταυροί : Αρχαία Θεά,

Λύσεις

των προηγουμένων

'Η μικρή έπούλησε τώ αϊγά προς 95 δραχμές τώ ένα, χω- ρίς τώ δίδω 13 εις τήν νουζί- ναν. Έτσι δέ έδωκεν εις τήν υπέ- ρετα της τώ ποσόν που έπρε- πε και έκράτησεν ή ίδια 75 δραχμές.

ΠΥΡΑΜΙΣ

Κ
ΚΑΙ
ΧΑΡΩΝ
ΔΕΝΔΡΟΝ
ΑΚΤΑΙΩΡΟΣ
ΑΚΡΟΝΑΥΠΛΙΑ

ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΗ»

Γυναικείες ζωϊκέρ, 100% λε- πτε, έξτερο (με μικρό ελάτ- τωμα) σε πολύ χαμηλές τι- μέρ. ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ραβδό- ΘΗΣΕΩΣ 17 (Πάροδο, Κολοκοτρώνη)

ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Της Κας ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Α ν ό αϊλός του Πα- νός είναι ένα θεϊκό όρ- γανο, που ό τραγου- πόδης Θεός κατασκεύασε σε μία στιγμή μουσικού κεφαίου, κόβοντας ένα καλάμι από τίς ανθισμένες όχθες του Ευρώτα, τό βιολί είναι ένα κατασκευά- σμα του διαδόλου. Έτσι τό θέ- λει ό θρύλος. Κι' έτσι έξηγου- νται όλες οι μαγανείες που ένασκει στους ανθρώπους τό μικροσκοπικό αυτό όργανο, τό σο πολυσύνθετο στη μουσική ύ- πέρτασί του.

'Ο θρύλος του βιολιού παί- ρει διάφορες παραλλαγές στη διαδρομή των αίωνων περνώ- ντας από τη φαντασία των με- γάλων ποιητών και των ζωγρά- φων. Οι μεγάλοι βιολιστάι μα- γεύουν τών κόσμο «διαβολική συννεγεία». Έτσι μόνον έξη- γούσαν τό θαύμα του Παγκανί- νι οι σύγχρονοί του. Οι όργα- νοποιοί της Κρεμόνας του 16ου αιώνας που άποτελούν δόξακλη- ρη δυναστεία με άρχηγούς τών 'Αμάτι τών Γκουαρνέρι, τών Γκασπαρο τών Σάλο, τών Ματζίνι, τών Στραντινάρι, εί- χαν τήν άκλόνητη πεποίθηση πως σε κάθε όργανο που κατα- σκεύαζαν από πολύτιμο ξύλο χρυσωμένο από τώ χρόνο έ- νας άσφατος θεός ή έκείνοιας έμφυσούσε μία ψυχή τήν ώρα τήν επίσημη τή μυστηριακή, που τό όργανο έδωκεν τελειω- μένο από τώ δημιουργικά τους χέρια. Γι' αυτό τό κρεμόνισαν με τελετουργικές κινήσεις μέσα σε ιδιαίτερη αίθουσα με μαγι- κά έμβλήματα κι' άποσώρον- ταν φοβισμένοι, τίς μεσονύ- χτιες ώρε, που θα έπιφοιτούσε τό πνεύμα. Πολλά βιολιά σώ- ζονται από τήν εποχή εκείνη ως σήμερα, είτε σε βιτρίνες μουσείων της Γένοβας, της Νεαπόλεως και της Σιέννας, ό- πως τώ περίφημο βιολιά του Παγκανίνι, είτε στα χέρια με- γάλων βιολιστών, που πληρω- σαν έκατομμύρια για να τ' ά- ποκτήσουν. Μά τό κάθε βιολί έχει τή δική του ψυχή.

'Υπάρχουν βιολιά που τρα- γούδουν και όταν κλαίνε. Και υπάρχουν βιολιά που κλαίνε και όταν τραγουδούν. Βιολιά που άναδίνουν επίκλησεις ά- θώνων ψυχών, και βιολιά που ξεσκιίζουν τήν ψυχή σά, κατά- ρες άνέκκλητης κατασκήας. 'Αλ- λα σκορπίζουν αντίλαλους όλό- γωσους από τώ βάθος άλλωτι- νών καιρών. 'Αλλά δείχνονται ά- νυπόταχτα στο δημιουργικό σπασμό του καλλιτέχνη, τήν ώρα της ψυχική μετοσμίωσης του ήχου. Στά τώ ορατότητα ό- ράματα του Δαντί, οι τίς τοίχοι γραφίες των ζωγράφων της 'Ι- τάλ'κής 'Αναγεννώσεως, σπά- νια θα συναντήσουμε άγγέλους να κρατούν βιολιά στ' άνέσρα τους χέρια. Μά στους φαντα- στικούς όρατισμούς Τάντορ 'Αμαντέους Χόφμαν, στους με- γαλοφάνταστους πίνακες του Μπαϊλιν και του Φραντς Στουκ- τό βιολί είναι άπαραίτητο συμ- βολικό συμπλήρωμα όλων των μεταμορφώσεων του διαδόλου και των φρικαστικών άναπαρ- στάσεων της σκελετώδους μορ- φής του θανάτου, που καταβί- κει τών καλλιτέχνων ακόμα κι' ό- ταν ζητά ν' άναπαρστήσιν με-

σα από τό είδωλο του καθρέ- φτη τήν ίδια του προσωπογρα- φία.

Τί συμβολίζει τό βιολί στα χέρια του 'Προσευχομένου 'Ε- ρμμήτη; Μόνον τών πειρασμό και τή νοσταλγία του πειρα- σμού τήν άγίατρευτη.

'Ο 'Αρχάγγελος Κυρέλλι, ό άρχαγγελικός και στ' όνομα και στήν ψυχή 'Ιταλός βιολι- στής και συνθέτης του 17ου αϊ- ώνος, κάθε φορά που άρχιζε νά γράφει μία Σονάτα για βιό- λι, έκανε προσευχές κι' άπήγ- γελλε έξορκισμούς κατά της έπ, φοιτήσεως του διαδόλου. Μά ό έξωρκισμένος δαίμονας, για νά έκδικηή ίσως τών άρχαγγελι- κών Διδάσκαλων, παραβιάζει μία νύχτα κι' αυτό τό άσυλο του Μοαστηριού των Φραγκι- σκών, μέσα στο όποιο ζώσε ό Γκιουζέππε Ταρτινι ό άγαπη- μένος κι' ένδοξος μαθητής του Κυρέλλι. Και σε μία διαβολι- κή όπτασία που έμεινε ιστορι- κή στα χρονικά της Μουσικής άσπαζει τό βιολί του και παί- ζει τή δαιμονόληπτη Σοάτα : «'Η τρέλλα του διαδόλου». 'Ο μουσικός γράφει τό έργο καθ' ύπαγόρευσιν του μαγεμέ- νος. Τό τρομαγμένο χειρόγρα- φό του σάζεται άκέραιο στο μουσικό Μουσείο της Πάδοβας. Μά ό Ταρτινι, έγραψε καθ' ύπα- γόρευσιν τών διαδόλων και τό περίφημο σύγγραμμά του «'Η Τέχνη του δοξασίου». Έτσι τό θέλει ό θρύλος.

'Ο θρύλος του βιολιού έχει χωρίς άλλο Τσιγγάνικη προέ- λεση. Μας έρχεται από τή χώ- ρα των Βολάκων. 'Ανυπόχρη- τήριδα τών αίωνων άληπών της Τέχνης που έχουν πατρίδα τους κάθε χώρα της γης. Μία «περδικόστη Τσιγγάνικη» σάν εκείνη που ζωντανεύει ό Παλα- μάς στήν «'Αγάπη» του «Δωδε- κάλογου» έσκίζε τώ στήθεια της (π' τήν άπελπίσια της που δεν μπορούσε νά μαγέψω τό βασιλόπουλο που άγαπούσε. 'Ολα τώ μάγια κι' οι μαγα- νείες της ήσαν άναίσχυρα νά τών συγκινήσουν. Μία νύχτα, ή νέα άγρυπνούσε μέσα στο τσαντή- ρι της, παραδομένη στα μαρ- τύρια του άγίατρεπου πέθου. Γύρω της έαυλούμενα κατά γής τώ τέσσερα αδελφάκια της κοί- μιμένα, γαυγοελούσαν στ' ό- νειρό τους. 'Εξω, στή Μαγιάτι- κη νύχτα, ό πατέρας της, ό 'Αρχατοίγανος, κι' ή μάνα της, ή όραία Βολάκα, άγκαλιά σμένοι γέροντα νά κοιμηθούν. Βαρυάτορες στών ύπνών των παιδιών τους. Σε μία στιγμή της έρωτικής λαχτάρας της, ή νέα κόρη βλέπει υποστά της τό Διάβολο νά της γιγνεί :

— Έγώ μόνο μπορώ νά σε γιαιτρέψω !
— Πώς ; ρωτά ή έρωτόπα- θη Τσιγγάνα.
— Θα σού φτιάξω ένα όρ- γανο. Στήν πρώτη δοξασία που θα σύρης επάνω του, ό νέος που άναπαρ, θα πείσιν στην άγ- κολιά σου. Μά θα μου δώσεις, ό,τι σού ζητήσω ;

— 'Ο,τι θέλεις ! Πρόσταξε γρήγορα !
'Ο διάβολος ζητά τών πα- τέρας της για νά κάνει τώ σώμα του όργανου. Τή λιγερόκομη μητέρα της με τώ πλούσια μαλ-

— Μία τελευταία ερώτησις, Μαίτρ : — Ένας συγγραφέας μπορεί νά ζήσει από τήν πένα του ;
— Ναι, αλλά μάλλον στήν... άλλη ζωή !..

Συνήθειες της Πριγ- κηπίσσης 'Ελι- σάβετ

'Η Διάδοχος του άγγλικού θρόνου έκλεισε στις 21 'Απρι- λίου τώ είκοσένια της χρόνια. 'Όταν ήταν μικρούλα τήν έ- φώναζαν Λιλιμπετ, από χρόνια όμως ζήτησε ή ίδια νά σταμα- τήσει αυτό τό υποκοριστικό. Τώ- ρε τήν ονομάζουν 'Ελισάβετ ή Μπέτυ.

'Εχει ύψος 1 μ. 66 πόντ, και ζυγίζει 60 κιλά. 'Εχει κά- ποια τάση στο πάχος και συγ- νά παίρνει τήν άπόφασιν νά κά- νει δίαιτα για νά άδυνατίσει. 'Αλλά προς τό παρόν τρώει ό- λόκληρη τή μερίδα σοκολάτας που τήν άναλογεί και κατα- βροχθίζει κυριολεκτικά σιμαν- τικό άρτομο 'Αίς - κριμ — κα- τά προτίμησιν με φραμπουάζ.

Τό φαγητό που προτιμά εί- ε κοτόπουλο ψητό. 'Όπως οι βασιλείς, έτσι και ή ίδια αγα- πώ τό τσάι και τών καφέ. Δεν τής άρεσουν τώ κοκτέιλ και κα- πνίξο, σπανίως.

'Εχει ιδιαίτερον διαμέρι- σμα εις τώ άνακτορα του Βού- κιγχαμ και του Ουίνδσορ (ύ- π οδοματίον, σαλόνι και προ- βάλας) εις τό πρώτο πάτω- μα, δεν έχει όμως τώ κλει- δά των διαμερισμάτων αυτών. Είς περίπτωση πού άρνήσει τό βράδυ, ένας υπηρέτης περιμέ- νει στήν πόρτα νά της άνοίξη.

Μία περιμαντή και λίγο ρούζ στα χείλη είναι ό μόνος καλλωπισμός της.

'Αγαπά τό σουίγκ και τή κόκκα, αλλά χορεύει έξ ίσου καλά και τό βάλς.

'Εχει πολλούς δίσκους σου- ιγκ και όλες τίς επιτυχίες του Μπιγκ - Κράσμπι.
Τό έσπετιό όδρο του πατέ- ρα της για τώ γενεθλίό της ή- ταν ένα ωραιότατο αυτοκί- νητο.
Λίγες ώρες μετά τή γέννησί της, τήν έπεσκέσθη ό υποεργός τώ 'Εσπεριανόν — φαίνεται πως έπληξε άπ' τή συντροφία του γιατί έκανε μία γκριμά- τσα και χαμοσμήθηκε μεγαλο- πρεπώς. 'Ηταν ή μόνη φορά στή ζωή της που τό έκαμε αυ- τό. Ποτέ άλλοτε δεν χαμοσμή- ριθηκε υποστά σε ύπουρο. Μάλιστα θα έθεωρείτο λάθος άσυγχώρητον.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

'Ανακοινούται ότι ή 'Εξεταστική 'Επιτροπή του Διαγωνι- σμού του περιοδικού «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» διά τήν ανάδειξιν φω- νητικών ταλέντων, εξέτασαν τώ προσόντα τώ όποια οι δια- γωνισθέντες ένεφάνισαν, έκρινε τούς κατωτέρω ως άξιους νά μετάσχουν εις τήν δευτέραν εξέτασιν :

1) 'Αλεξάνδρα Ζώρου 2) Εύρυδ. Χατζίκου 3) Γε- ωρ. 'Αγγελίνας, 4) 'Αρετή Παπαϊωάννου, 5) Εύα Μπαρτιν 6) 'Αλίκη Καππάτου 7) Μιχ. Ρεσδάπου- λος 8) Λένα Βουδούλη, 9) 'Ελένη Κοκκίνου, 10) 'Ελισ. Μούρκου, 11) Νικ. Έακουστός, 12) Καί- τη Γερασίμου, 13) 'Ιωάν. Σενδηγιάννης, 14) Λυσ. Καρυδάκης, 15) Καλ. Κονταρίδου, 16) Μαρ. Μπου- ζούρα, 17) Σάσσα Στρογγύλη 18) Νίνα Λιγάρ- δου, 19) Νόρα Θηβαίου, 20) 'Αναστ. Μάρκου, 21) Νένα Νέζερ, 22) Νικόλ. Κούρος, 23) Λίνα Μαράνου 24) Μυρτώ 'Αμπατζή, 25) Κούλα Δρα- κοπούλου.

'Η έπιλογή έγινε μετά πάσης προσοχής και κατεβλήθη προσπάθεια ώστε να μην άδικηθούν οι υπερδιακόσιοι διαγω- νισθέντες.—Είς έν τών έπομένων τευχών του «ΕΔΩ ΑΘΗ- ΝΑΙ» θα γνωστοποιηθή ή ήμέρα κατά τήν όποίαν οι άνω- τέρω 25 'Επιλεγέντες θα προσέλθουν διά τήν δευτέραν εξέ- τασιν, ή όποία θα είναι μικροφωνική και θα διεξαχθή εις τούς ραδιοφωνικούς Θαλάμους του Ζαπτείου. 'Ο καθορισμός της ήμέρας αυτής από τώδε δεν είναι εύχερης, λόγω του ότι πρέ- πει νά εύρεθούν έκτε άπασχολήσεως οι ραδιοφωνικοί Θα- λαμοί και οι μικροφωνικοί εγκαταστάσεις.

'Εκ τών 25 άνωτέρω διαγωνισθέντων θα π'ιλεγούν πάλιν μόνον εκείνοι οι όποιοι θα έμφάνισουν σταθερά και βέβαια προσόντα, και έξαιρετικές φωνητικές άρετάς, περί της μελλοντικής έμφανίσεως των όποιων θα ληφθούν οι άρ- μόζουσαι άποφάσεις. Διά τούς λόγους αυτούς έκαστος υπο- ψήφιος πρέπει νά προσέλθω εις τήν εξέτασιν καλά μελετη- μένος και έφωδιασμένος με τίς Νότες του τραγουδιού που γνωρίζει καλά και που προσαρμόζεται εις τας φωνητικές του ικανότητες.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 33 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) Κρόισος 2) Σαχλός — Μολάγα. 3) Κέ- ρατο — 'Αράπη. 4) Ουζ — ΡΣΑ. 5) 'Αγνός — Εσύ — Νά- σος. 6) Ετ — Δέσπω. 7) 'Ο- λαι — 'Ασιμα. 8) 'Ιώ — Πά- ρος — Έαρ. 9) Κνήμη — Νύν — Αίγις. 11) Ραιτίνα — 'Α.ε- σιν. 12) Οίκτος — Πόντις 14) Νήμεος.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) 'Ασκή — Οίκτρος. 2) ΑΕ — Γέλων. 3) 'Αχραντά — 'Ηθική. 4) Λά — Τ.Τ. 5) Κότος — 'Ηλιον. 6 Ριον — 'Αση. 7) Ζέελαυδ. 8) 'Ια — ΣΣ — Ρυ — Ρέ. 9) Ρυπαίνα. 10) 'Ομάς — 'Από. 11) Σάραν — 'Αμνός. 12) Λά — 'Εν. 13) Τάπης — Σε- γέστα. 14) Γή — 'Οσμαι — 11 — 15) Δάσος — 'Αρσανάς.

Φιλολογικές συν- τροφιές σε καφε- νεία της 'Αθηνάς

(Συνέχεια από τή Σελίδα 17)

του συμπίπτουν μ' ώρισμένα σημεία της θεωρίας της σχετι- κότητας του 'Αινσάιν. 'Ο Λι- κόρτας στή τελευταία του χρό- νια ένθουσιασμένος από τούς Βαλκανικούς πολέμους, έγινε λαϊκός πατριώτης ποιητής και μερικά στιχομυρήματά του βρήκαν τότε πλατεία διάδοση άνάμεσα στο λαό κι' έτραγου- δήθηκαν για καιρό.

Περικτώ νά σημειώσω πως, τόσο ή Διεύθυνση του καφενέ- ου όσο και τώ Υκαρσόνια, μ' όλο που από τούς λογοτέχνες θαμνός τους, δεν είχαν και σπουδαία συμφέροντα, δεν πα- ραλείπανε νά τούς περιποιούν- ται με προσοχή και νά τούς σέβονται.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Η ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Δέχεται προσφο-
ράς πρὸς ἀγορὰν
ἀκινήτων διὰ τὸ

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

(ΕΚΔΟΣΙΣ 1947)

Αἱ προσφοραὶ πρέπει ν' ἀφορῶν : 1) Τριτοβάθμιος οἰκίας, 2) Διωρόφους οἰκίας, 3) Μονοκατοικίας. Καὶ 4) Διαμερίσματα εἰς πολυκατοικίας. Νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ νὰ εἶνε ΠΑΡΑΔΟΤΕΑ (ἐλεύθερα μισθώσιμος).

Διὰ τὰ προκηρυσσόμενα πρὸς ἀγορὰν ἀκίνητα δὲ ὑπογράφουν τὰ ὀριστικά συμβόλαια μετ' ἡμερῶν κατωβελῆν τῆς ἀξίας.

Προσφοραὶ δεχταὶ ἀπὸ τῆς Δευτέρας 12ης Μαΐου μέχρι τῆς 20ης Μαΐου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν. Ἐλευθερίου Βενιζέλου 39 (Μέγαρον Πεσμαζόγλου) 9 π.μ.—2 μ.μ. Μεσίται ἀποκλείονται.

ΕΘΝΙΚΟΝ

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ 21η

ΚΕΡΑΗ ΔΡΧ. 4.966.000.000

Κατανεμόμενα ὡς ἑξῆς :

Α' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 149.000.000	1ος ἀριθ.	20.000.000
	2ος »	10.000.000
	3ος »	4.000.000
Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 186.000.000	1ος »	25.000.000
	2ος »	10.000.000
	3ος »	4.000.000
Γ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 262.000.000	1ος »	30.000.000
	2ος »	15.000.000
	3ος »	6.000.000
Δ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 299.000.000	1ος »	35.000.000
	2ος »	15.000.000
	3ος »	6.000.000
Ε' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4.070.000.000	1ος »	135.000.000
	2ος »	60.000.000
	3ος »	30.000.000

ΔΩΡΟΝ 203.000.000

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
07.00 Ὁρα—Δελτίον Ἀστεροσκοπείου. Πρωινό δελτίον εἰδήσεων
07.15 Συνέχεια πρωινῆς μουσικῆς (δ)
07.45 Παληὰ μουσική (δ)
08.00 Μεταδόσεις τῆς Φεῖκς Λειτουργίας ἀπὸ τὸν Ἱερό Ναό τῆς Μητροπόλεως

11.00 Συμφωνική συναυλία Μπάχ : «Φαντασία καὶ Φούγκας» (διασκευή Μητροπούλου). Ἡ ὀρχήστρα τῆς Μιννεαπόλεως. Διευθ. ὁ Μητρόπουλος. Μότσαρτ : Κοντσέρτο γιὰ πιάνο σὲ ρέ ἑλασσον. Σολιστ ὁ Ἀρθούρος Σνάμπελ. Ἡ συμφωνική ὀρχήστρα τῆς Νέας Ὑόρκης μετ' ἐπιμελητὴ τὸν Τζώρτζ Τσέι.

Μπράμς : Συμφωνία ἀρ. 4.
12.30 Ὀμιλία
12.45 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα (δ)
13.45 Μουσική τζαζ (δ)
13.30 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Κορινθίου. Τραγουδοῦ ὁ Τόννης Μαρούδας.

14.00 Λογοτεχνική ὁμιλία
14.15 Διαφημίσεις
14.25 Μουσικὸ διάλειμμα (δ)
14.30 Ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων. Τεπικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα Τέλος τοῦ μεσημερινοῦ προγράμματος

Ἐσπερινὸ πρόγραμμα

17.30 Εἰσαγωγὲς (δ)
17.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή
18.15 Τραγουδοῦ
18.30 Ἑκπομπὴ νῆξ τοῦς Ἑλλήνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
19.00 Μουσική ἀπὸ ὁπερέτες (δ)
19.20 Ἡ ὥρα τῶν φίλων τοῦ Ραδιοφώνου
19.25 Ἐκπομπὴ τῶν ἐνόπλων μας Δυνάμεων
19.45 Παληὰ ἑλληνικὰ τραγουδοῦ
20.15 Ἐσπερινὸν δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ραδιοφωνικὴ Σκηνὴ
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.05 Μουσική γιὰ ξυλόφωνο (δ)
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.30 Ἐκλεκτοὶ δίσκοι ἐλαφροῦς μουσικῆς

Φαντασία ἀπὸ ροῦμπες. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀλτρέ Κοστελάνετα.

«Ἀστράπες στὸ τηνάνι». (Μόνια Λίτερ). Τὸ συγκρότημα ποὺ διευθύνει ὁ συνθέτης. «Φόνος...» μὲ λείει αὐτὸς (Λέσσερ Μάκ Χιού). Τραγοῦδι ἡ Ντάινα Σόουρ.
«Δὲν εἶνε ἀλήθεια» φὸξ-τρότ («Εἰτζερ»). Ὁ Μάριο Λορέντσι ἀρπα μετ' τὸ ρυθμικὸ τοῦ συγκροτήματος

«Καλοκαίρι». ἀργὸ φὸξ (Χέ-ὑνοισαντ. Γκέρσουιν). Ἡ ὀρχήστρα Τζεράλντο. Τραγοῦδι ἡ Λάλλυ Ντάγκλας.

«Τραγοῦδι τῆς ἀγάπης» μετ' τὸν Σάντλερ. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀλμπερτ Σάντλερ.

«Κάτι γιὰ νὰ σὲ θυμᾶμαι».

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ»

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ : Ὁρα 9.30 μ. μ.
Ἀναμεταδόσεις Ραδ. Σταθμοῦ Ἀθηνῶν

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐγκαινιάσθησαν αἱ εἰδικαὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐκπομπὰι τοῦ ραδιοφωνικοῦ Συγκροτήματος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὴν πρώτην ἐκπομπὴν ἐγκαινιάσαν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στρατηγὸς Μάρσαλ, ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπιτροπῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Γερουσίας κ. Βάντεπεργκ καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μπέντον. Τὰ πλήρη ἐλπίδων, θάρρους ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ μνημόματα, δὲ ὅποια οἱ τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἐπίσημοι ἐστειλαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐγκαινιάζοντες τὰς ἐκπομπὰς αὐτάς, εἶνε ἡδὴ γνωστὰ ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Ἐκεῖνο ποῦ ἡμῶν καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, εἶνε ὅτι τὸσον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ τρεῖς κυριώτεροι φορεῖς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Μεγάλης Συμμαχίας μας ἠνοιξαν τὰς ἐκπομπὰς αὐτάς καὶ μάλιστα μετ' ὅσον ἐνθουσιᾶς μνημόματα, μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας τὴν ὅποιαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἀποδίδουν εἰς τὴν καθημερινὴν αὐτὴν ραδιοφωνικὴν τῶν ἐσπερῶν μετ' ἡν Ἑλλάδα.

Ἐξαιρετικὴ δὲ ἐπίσης σημασία ἀποδίδεται εἰς τὸ γεγονός καὶ ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ γενόμεναι σχετικαὶ ἐπίσημοι δηλώσεις. Οὕτω, ὁ ἀγτι-πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, κ. Κ. Τσαλδάρης, ὁμιλῶν ἀμέσως μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγκαινιάσεως ἐκπομπῆς πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τύπου, ἐδήλωσε :

«Μὲ συγκίνησιν ἤκουσεν ἀπόψε ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὴν Φωνὴν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ἐναρξὶς τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀποτελεῖ νέαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ ἐπιδεικνύει ἡ Μεγάλῃ Ἀμερικανικῇ Συμπολιτείᾳ πρὸς τὴν χώραν μας κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς δοκιμασίας τῆς. Εἶνε ἀκόμη ἕνα δείγμα τῆς ἰδιαίτης μεταχειρίσεως τῆς ὁποίας τυγχάνει ἐκ μέρους τῆς προστατίδος αὐτῆς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς.

Ἡ Φωνή, ἡ ὁποία θὰ ἀκούεται ἀπὸ σήμερον, θὰ εἶνε ἐνθάρρυνσις διὰ τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος διεξάγει σκληρὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρηνικῆς τοῦ δημοκρατικῆς ζωῆς.

«Ἡ ἀπόδοσις τῶν τεσσάρων χιλιάδων μιλίων ἔχει ἐκμηδενισθῇ σήμερον καὶ οἱ δύο λαοὶ ἔχουν ἐνωθῇ εἰς μίαν προσπάθειαν διὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν ἀληθὴ Δημοκρατίαν.

Τὸ γεγονός ὅτι τὴν ἐναρξιν τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν ἐκήρυξαν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στρατηγὸς Μάρσαλ, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Μπέντον καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπιτροπῆς τῆς Γερουσίας κ. Βάντεπεργκ, ἀποδεικνύει τὴν ἰδιαίτην σημασίαν τὴν ὁποῖαν ἡ ἐπίσημος Ἀμερικὴ ἀποδίδει εἰς τὰς ἐκπομπὰς αὐτάς.

Θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν εἶχομεν τὰ μέσα νὰ μεταδίδεται καὶ ἡ Φωνὴ τῆς Ἑλλάδος. Ἡμῶν πάντως οἱ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ φίλοι μας νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι ἡ φωνὴ τῶν θὰ ἔχῃ μεγίστην ἀπήχησιν μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἀμέσως δὲ τὴν ἐπομένην, καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Δ. Μάξιμος, προσέβη εἰς τὰς κατωτέρω δηλώσεις :

«Μετὰ βαθύτατης ἱκανοποιήσεως ἠκούσαμεν τὰς ραδιοφωνικὰς ὁμιλίας τῶν κ. κ. Μάρσαλ, Βάντεπεργκ καὶ Μπέντον. Ἐκφράζομεν διὰ μίαν ἀκούην φοράν τὴν ἐυγνωμοσύνην τῆς χώρας μας διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων φίλων μας καὶ διὰ τὸ διαβεβαιώμενον ὅτι ἐν πνεύματι πλήρους συνεργασίας μετὰ τοῦ ἐδῶ διπλωματικοῦ ἀντιπροσώπου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἀναμένεται νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐπιληθώμεν τοῦ ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμολόγητος καὶ ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας, συμφῶνως πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦς ὁποῖους ὁ Πρόεδρος Τρούμαν ἐξηγγέλει ἐπ' ἐκκαιρία τῆς ἀποφάσεως περὶ παροχής βοήθειας εἰς τὴν Ἑλλάδα.»

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς» — αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τῶν ἐκπομπῶν — ἀκούεται κάθε βράδυ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὴν 9.30 μ.μ. εἰς μῆκος κύματος 19.25 καὶ 31 μ. Ἀκούεται δὲ καλλίτερον διὰ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος συνδέομενος μετὰ Λονδίνου, ἀναμεταδίδει τὴν ἰδίαν ὥσαν τὴν «Φωνὴν τῆς Ἀμερικῆς».

(Ντῆτς Στάρτς). Τραγοῦδι ἡ Ντάινα Σόουρ μετ' ὀρχήστρα, «Δὲν εἶνε κακὴ διαγωγή», ἀργὸ φὸξ (Ραζάφ, Μπρούκς). Ἀρπα ὁ Μάριο Λορέντσι μετ' τὸ ρυθμικὸ τοῦ συγκροτήματος. «Ἡρθεσ μαζί» ἀργὸ φὸξ. (Χέιμαν. Γκρήν). Ἡ ὀρχήστρα Τζεράλντο. Τραγοῦδι ὁ Ἀρτον Λιούις.

22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

22.15 Ἀ νυκτερινὸν δελτίον εἰδήσεων

22.30 Μελοδραματικὴ ἐκπομπή

23.15 Β νυκτερινὸν δελτίον εἰδήσεων

23.30 Μουσικὴ χοροῦ (δ)

00.30 Νυκτερινὴ μουσική

01.00 Τέλος τοῦ προγράμματος

ΔΕΥΤΕΡΑ, 19 Μαΐου :

Πρωινή ἐκπομπή

06.30 Πρωινή μουσική (δ)

06.45 Πρωινό ξεκίνημα

06.50 Συνέχεια πρωινῆς μουσικῆς (δ)

07.00 Ὁρα—Δελτίον Ἀστεροσκοπείου. Πρωινό δελτίον εἰδήσεων

07.15 Συνέχεια πρωινῆς μουσικῆς

07.30 Γυμναστικὴ καὶ συμβουλὰ διὰ τὴν ὑγείαν σας

07.45 Συνέχεια πρωινῆς μουσικῆς (δ)

08.00 Ὅτι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα

08.15 Συνέχεια πρωινῆς μουσικῆς (δ)

08.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημερινὴ ἐκπομπή

12.00 Δελτίον πρωινῶν εἰδήσεων καὶ τηλεγραφημάτων

12.10 Σχολικὴ ὥρα

12.25 Ὅτι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτη

12.35 Περίπατοι ἀνά τὴν Ἑλλάδα

12.45 Ἐκλεκτὴ μουσική (δ).

13.15 Ἀ μεσημερινὸν δελτίον εἰδήσεων

13.25 Ὁρα τῶν ἀσθενῶν

13.40 Ἐλαφρὰ μουσική (δ)

14.15 Β μεσημερινὸν δελτίον εἰδήσεων

14.30 Ἡ ὥρα τῶν ἀκροατῶν

15.00 Τέλος τοῦ μεσημερινοῦ προγράμματος

17.30 Σχολικὴ ὥρα

17.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή

18.00 Μουσικὴ νῆξ τὸν καθενα (δ)

«Κάποια μέρα θὰ σὲ ξαναδῶ πάλι» (Στάνλερ Οὐάσιγγτων). Ἀπὸ τὴν ταινίαν «Ταίνια στὴ Μασσαλία». Τὸ συγκροτήμα Ἰνκ Σπότε.

«Δὴ ντικυ μπερντ Χοπ» (Σά

ΕΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 37

ρονι. Γκουρλαί). 'Η δρχήστρα του Βίκτωρ Σιλβέστερ.
'Αγροπλην Νέλλυ Γκρέυ, φός - τρώι (Χάντυ). Τραγουδι η Μάξιν Σάλλιβαν με την δρχήστρα Θόρν Χιλλ.

«Δες με να χορεύω πόλκα» (Γκρόσσμιθ, Διασκ. Σολομόν). 'Η δρχήστρα του Χάρρυ Λήντερ, με τραγουδι.

«Το τραγουδι του δέντρου» (Μπερνιέ, Σιμόν). 'Η δρχήστρα του Ντέιβιντ Ρόουζ.

«Τσικ-έ-Τσικίτο» (Ποτερά, Λοπέζ). Τραγουδι ο Ζωρζ Γκεταρύ με την δρχήστρα Βάν Χόρρεμπεκε.

«Νάρκισσος» (Νέβιν). 'Η δρχήστρα του Βίκτωρ Σιλβέστερ. «Ο δρόμος των ονείρων» (Λιούις Γιάνγκ). Το συγκρότημα 'Τζικ Σπότς.

Χορός των υπαρχών (Κλάρκε). Νέα έλσφά συμφωνική ορχήστρα.

18.30 Έλσφά φιλοτελιστών
18.40 'Η δρχήστρα του Σταθμού

19.25 Έκπομπή των 'Ενόπλων μακ Δυνάμεων

19.45 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (σερβιστί)

19.55 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (γαλλιστί)

20.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (βουλγαριστί)

20.10 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

20.15 Έσπερινό δελτίον ειδήσεων

20.30 'Οτι ενδιαφέρει την ελληνικήν υπαρχή

20.45 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί

21.15 'Η ώρα της Βορείου Ελλάδας

21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού της κ. Κάκιας Σκληρού.

Χόουντν : «Αρία από το δρατόριο 'Η Δημιουργία».

Μπετόβεν : «Πρόδογος και αγέλαστη» και «Νέα αγάπη, νέα ζωή».

Μέντελσον : «Στά φτερά του τραγουδιού».

Σπάθν : «Νανούρισμα» και «Θούλο».

21.50 Μουσική χορού (δ)

22.10 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

22.15 Α' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

22.30 Βιεννέζικη μουσική

23.00 Καντασόντες (δ)

23.15 Β' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

23.30 'Εκλεκτοί δίσκοι

Βάγκνερ : «Αρχιτραγουδιστά της Νυρεμβέργης» (είσαγωγή)

Παγκανίνι : Κοντσέρτο εις ρε μέλλον άριθ. 1 με τον βιολιστή Μενουχίν.

Τσούκοφσκν : 'Ιταλικό καποίτσιο.

00.15 Μουσική (δ)

00.30 Ειδήσεις σε ρυθμό υπαρχερέσεως

01.00 Τέλος του προγράμματος

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

18-24 ΜΑΪΟΥ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το πρόγραμμα του Ραδιοφωνικού Σταθμού 'Αθηνών δημοσιεύεται αυτή την εβδομάδα έλλιπές, εσον άφορά την άνάλυσιν των περιεχομένων των μουσικών έκπομπών. Τούτο οφείλεται εις τη γενικήν μεταβολήν, η οποία συνετελέσθη εις τον ύπό της άρμοδίας 'Υπηρεσίας του ΕΙΡ. κηταρισμέν του έν γενεί προγράμματος, λόγω της έγκαινιζαθείσης δερινής ώρας.

Από της προσεχούς εβδομάδος το πρόγραμμα θα δημοσιεύεται ως πάντοτε πλήρες με την λεπτομερή άνάλυσιν του περιεχομένου όλων των έκπομπών.

06.50 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

07.00 'Ωρα—Δελτίον 'Αστεροσκοπείου. Πρωινό δελτίον ειδήσεων

07.00 Συνέχεια πρωινής μουσικής

07.15 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

07.30 Γυμναστική και συμβουλαι διά την ύγείαν σας

07.45 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

08.00 Φιλολογικές και ιστορικές σελίδες

08.15 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

08.30 Τέλος της πρωινής έκπομπής

Μεσημερινή έκπομπή

12.00 Δελτίον πρωινών ειδήσεων και τηλεγραφημάτων

12.10 'Ελληνικά λαϊκά τραγούδια (δ)

12.25 'Οτι ενδιαφέρει τον Έλληνα εργάτη

12.35 Περιπατεί άνά την Ελλάδα

12.45 Μουσική (δ)

13.15 Α' μεσημερινόν δελτίον ειδήσεων

13.25 'Ωρα των άσθενών

13.40 Μουσικές σελίδες (δ)

14.15 Β' μεσημερινόν δελτίον ειδήσεων

14.30 Μουσική από έπερετες (δ)

15.00 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος

17.30 Για τα παιδιά της Ελλάδας ('Η ελληνική μεταπολεμική γενιά)

17.45 Γαλλική έκπομπή

18.00 Μουσική για τον κηθέν (δ)

Ρούμπια από τη «Σουίτα του Νότου» (Λίτερ). Ο συνθέτης με το συγκρότημά του.

«Ονειρεύομαι στην άγκαλιά της αγάπης μου», βάλε (Μπάρνς Κόξ). 'Η δρχήστρα του Χάρρυ Λήντερ με τραγουδι.

«Φίλα με ξανά» (Μπλόσσομ, Χέρμπερτ). Τραγουδι ο Φράνκ Σινάτρα με την δρχήστρα του 'Άξελ Στόρνταλ.

«Τιν πάν άλλευ», έπιλογή. 'Ο 'Αϊθόρ Μόρτον και ο Ντέυβ Κέυ σε δυο πιάνο με κοντραμπάσο και μπαττορία.

Ένα κομμάκι - στέπ των Μέρσερ και Ο'Γάρρεν. 'Η δρχήστρα 'Αμπρεσσ. Τραγουδι η 'Αν Σέλτον.

«'Η αγάπη μπήκε μέσα» (Γκέρσουιν, Διασκ. Μελαχροινού). 'Η δρχήστρα του Γεώργιου Μελαχροινού.

«Στέλνω τις εύχές μου» φός τρώι (Γκρέυ, Λούμπιν, Γκλήμπερτ). 'Η δρχήστρα του Χάρρυ Λήντερ με τραγουδι.

«Συμφωνία» ('Ωλστρον). 'Η δρχήστρα 'Αμπροσουλ Τραγουδι ο Τζάκ Πάουντερς.

18.40 Παληά μουσική (δ)

19.00 Καναδική μουσική (δ)

19.15 Έλσφά μουσική για πιάνο

19.30 Κλασσικά τραγούδια

'Η κ. Κάκια 'Αρ. Σκληρού στο πρόγραμμα της Δευτέρας (ώρα 21.30)

19.45 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (σερβιστί)

19.55 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (γαλλιστί)

20.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (βουλγαριστί)

20.10 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

20.15 Έσπερινό δελτίον ειδήσεων

20.30 Δημοτικά τραγούδια από τον έμילו Νικολάου Χειροπούλου.

«Κόρη Μαλαματένια», καλαματιανό.

«Στά Σάλωνα σφάζουν άρνιά», τσάμικο.

«Τό θαύμασμα», κλέφτικο.

«Θηβαϊκό καγγέλι» (σόλο κλαρίνο).

«'Η Δροσόυλα», τσάμικο.

20.45 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί

21.15 'Η ώρα της Βορείου Ελλάδας

21.30 Πεικίλο πρόγραμμα έλσφάς μουσικής

22.10 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

22.15 Α' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

22.30 Συμφωνική συνκυλία της δρχήστρας του Σταθμού

23.15 Β' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

23.30 Συνέχεια της συμφωνικής συνκυλίας

23.45 Μουσική χορού (δ)

00.30 Ειδήσεις σε ρυθμό υπαρχερέσεως

01.00 Τέλος του προγράμματος

07.30 Γυμναστική και συμβουλαι

δουλαι διά την ύγείαν σας

07.45 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

08.00 'Οτι ενδιαφέρει τον Σπίτι και την Έλληνα

08.15 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

08.30 Τέλος της πρωινής έκπομπής

Μεσημερινή έκπομπή

12.00 Δελτίον πρωινών ειδήσεων και τηλεγραφημάτων

12.10 Σχολική ώρα

12.25 'Οτι ενδιαφέρει τον Έλληνα εργάτη

12.35 Περιπατεί άνά την Ελλάδα

12.45 Μουσική (δ)

13.15 Α' μεσημερινόν δελτίον ειδήσεων

13.25 'Ωρα των άσθενών

13.40 Δίσκει στην τύχη

14.15 Β' μεσημερινόν δελτίον ειδήσεων

14.30 'Η ώρα των άσθενών

15.00 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος

17.30 Σχολική ώρα

17.45 Γαλλική έκπομπή

18.00 Μουσική για τον κηθέν (δ)

«'Ασε με να σ' αγαπήσω άπόψε» (Τουζέ, Πάρις). Τραγουδι ο Μπίγγκ Κρόσμπυ με την δρχήστρα του Βίκτωρ Γιάνγκ.

«Μαγευτικοί ρουθοί» (Γκέρσουιν). 'Η δρχήστρα του Γεώργιου Μελαχροινού.

«Μου λές τ' όνειρό σου» (Ντάνιελ Ράις) και ο «Γελάιος ούρανός» (Φεναντέθ). Τραγουδι οι Μίλλς Μπράδεζ.

«Τό τραγουδι του ελάτου» (Μέγερλ). 'Εκτέλεισι από πιάνο από τόν Μόνια Λίτερ.

«Μανισέρος» λαϊκή ρομπά. Τραγουδι η Ροσίτα Σερράνο, με συνοδεία κιθάρας.

«'Αφρόντιστη έκσταση», έπιλογή (Νοβέλλο, Διασκ. Πρέντις).

«'Η δρχήστρα θεάτρον του Ντρούλο Λέιν. Διευθ. ο Τσάρλες Πρέντις.

«Μπορούσε να συμβή και σε σένα» (Βάν Χώσεν, Διασκ. Μελαχροινού). 'Η δρχήστρα του Γεώργιου Μελαχροινού.

«Τρεία Καμπαλλέριος» ('Εσπερίν, Κορτάβαρ, Γκίλμπερτ) και «'Η πόλκα της νίκης» (Κάαν, Στάιν). Τραγουδι οι 'Αντρίους σιστερά.

18.30 'Ομιλία

18.40 'Αποσπάσματα από έπερες

19.10 Παίζει η δρχήστρα

19.25 Έκπομπή των 'Ενόπλων μακ Δυνάμεων

19.45 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (σερβιστί)

19.55 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (γαλλιστί)

20.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (βουλγαριστί)

20.10 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

20.15 Έσπερινό δελτίον ειδήσεων

20.30 Ποντιακά δημοτικά τραγούδια από τον έμילו Χρήστου Μπαχάκτάρη

«Σοφία κ' Μαρία κρίμαν πώς θα ποθάναν».

«Χοντρά χαφιά εύγεσαν Σουρμέναν».

«Σιμά σά έπνερώματα».

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

18-24 ΜΑΪΟΥ

(της Κωμικής).

20.45 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

21.15 'Η ώρα της Βορείου Ελλάδας

21.30 Μουσική χορού (δ)

21.55 Τραγουδι η Στέλλα Γκρέκα

22.10 Δελτίον ραδιοφωνικών διαφημίσεων

22.15 Α' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

22.30 Τό Σεζιτέτο του Σταθμού

23.00 'Ελληνικά τραγούδια από τον Ζωρζ Γκεταρύ (δ)

23.15 Β' νυκτερινόν δελτίον ειδήσεων

23.30 Συνέχεια πρωινής μουσικής (δ)

23.45 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (σερβιστί)

23.55 Έκπομπή για την Γιουγκοσλαβία (γαλλιστί)

24.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (βουλγαριστί)

24.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

24.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

24.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

24.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

25.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

25.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

25.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

25.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

25.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

26.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

26.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

26.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

26.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

26.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

27.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

27.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

27.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

27.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

27.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

28.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

28.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

28.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

28.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

28.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

29.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

29.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

29.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

29.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

29.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

30.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

30.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

30.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

30.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

30.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

31.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

31.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

31.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

31.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

31.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

32.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

32.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

32.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

32.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

32.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

33.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

33.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

33.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

33.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

33.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

34.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

34.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

34.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

34.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

34.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

35.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

35.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

35.30 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

35.45 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

35.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

36.00 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί)

36.15 Έκπομπή για την Βουλγαρία (γαλλιστί

Ραδιοφωνικός Σταθμός Θεσσαλονίκης

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

18-24 ΜΑΪΟΥ

Μήκος κύματος 373 μ. ή 804 χκ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις.
18.10 Θούρια
18.35 'Ωρα αγρότου
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 Δημοτικό τραγούδι
19.40 'Ελαφρά μουσική
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
20.30 Παίζει ή όρχήστρα Μέ-
τερ.
20.45 'Ελληνικά τραγούδια
21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.
21.30 Μουσική χορού
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 'Ελαφρές εισαγωγές
22.20 'Αθλητικά νέα
22.30 Καντάδες
22.45 Διάφορα βάλς
23.00 Τέλος προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 19 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.10 'Ελαφρά ποικίλη μου-
σική
18.25 'Ωρα παιδιού
18.40 Μουσικό διάλειμμα
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 'Ελαφρά μουσική για
πάνο
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.
20.30 Τό Σεξτέτο Σπάθη —
Καρανίκια—Ποζέλλη
21.00 'Επιλογές από έργα
Λίστ και Σοπέν
21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.
21.30 Δημοτικό τραγούδι
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 'Ελαφρά ελληνικά τρα-
γούδια
22.20 Για να γνωρίσουμε την
'Ελλάδα
22.30 Παίζει ή όρχήστρα 'Ε-
ρικ Κόουτε.
23.00 Τέλος της έκπομπής

ΤΡΙΤΗ, 20 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.10 Μουσική χορού
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 Κλασσικά τραγούδια με
τόν βαρύτονο Σλούσανους.
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.
20.30 'Ο Στέφανος Βέζος σε
δημοτικά τραγούδια από
δελ. λαϊκών οργάνων
20.50 Ποιητική βραδιά

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ»—Σελίς 4

21.00 Μουσική για άκκορντεόν
21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.
21.30 Νορδηγική μουσική
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 Γαλλικό τέταρτο
22.15 'Η'Ελλάδα στον άγώνα
22.25 'Ελληνικά τραγούδια
23.00 Τέλος προγράμματος

ΤΕΤΑΡΤΗ 21 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.10 'Ελληνικοί χοροί
18.30 'Ομιλία επί τη Ιστορική
έπετειώ της Μάχης της
Κρήτης.
18.40 Μουσικό διάλειμμα
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 Τό σπίτι και τό παιδί
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.
20.30 Συμφωνική συναυλία ά-
πό δίσκους
21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.
21.30 Συνέχεια συμφωνικής
συναυλίας
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 Τραγούδα ή Βέμπο
22.15 'Ωρα Νέων
22.25 'Εκλεκτοί δίσκοι
23.00 Τέλος προγράμματος.

ΠΕΜΠΤΗ, 22 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.05 Καντάδες
18.15 'Ωρα αγρότου
18.25 Ποντιακά τραγούδια ά-

πό τό συγκροτήμα Νίκου
Σπανίδη
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 'Ωρα έκλογής άκροατών
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών
20.30 'Η μανδολινά του Μι-
χαήλ Χατζημιχαήλ
21.00 Βιεννέζικη μουσική
21.25 'Ωρα ύγείας
21.30 'Εργα Γάλλων συνθε-
τών
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 Ρεσιτάλ τραγουδιού της
κ. Στέλ. Χριστοδούλου
22.20 'Ομιλία γενικού περιε-
χομένου
22.30 'Ελληνικά τραγούδια
23.00 Τέλος προγράμματος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.10 Δημοτικό τραγούδι
18.25 'Ωρα παιδιού
18.40 Μουσικό διάλειμμα
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή των 'Ενόπλων
Δυνάμεων
19.30 Χαδάγιες
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών
20.30 'Ορχήστρα τζάζ του
'Αλέκου Σπάθη
21.00 'Ωρα γυναικας
21.10 Μουσικό διάλειμμα

ΣΤΟΥ ΖΑΒΟΡΙΤΗ

Υστερα από την υπερπολυτελή αϊδουά του, που μας φιλοξένησε όλον τον χειμώνα, τό Ζαχαροπλαστέιον ΖΑΒΟΡΙΤΗ εγκαινιάζει την θερμή περίοδό του εις την πλατεία Συντάγματος, που, όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφετος συγκεντρώνει την έκλεκτότερη μερίδα της 'Αθηναϊκής Κοινωνίας. Από τα πρώτα θερμά βράδια οι 'Αθηναίοι έγένεσαν τον χώρο που καταλαμβάνουν οι αναψυκτικές πολυθρόνες και τα κομψά τραπέζια του ΖΑΒΟΡΙΤΗ συνδυάζοντας έτσι την άπείλου της δροσιάς με τό ιδεώδες παγωτό και την ημισημένη σοκολάτα. Είνε γεγονός ότι όλη ή προσέλευσις του Ζαχαροπλαστέιου ΖΑΒΟΡΙΤΗ έπαιρει ανταπόκρισι εις την πολυπληθή πελάτην του, που θεωρεί τό έν λόγω Ζαχαροπλαστέιον ως τό καλύτερον, που λειτουργεί εις την 'Αθήνα.

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της 'Ωρας της Βορ 'Ελλάδος.
21.30 'Ελαφρά συμφωνικά
έργα
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 'Ελληνικές έπιτυχίες
22.30 Ποικίλη έλαφρά μουσική
23.00 Τέλος της έκπομπής

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 Μαΐου :

18.00 'Ανακοινώσεις
18.05 Μπάντες
18.10 'Ο Στέφ. Βέζος σε δη-
μοτικά τραγούδια συνο-
δεία λαϊκών οργάνων
18.30 Τό γαλλικό τέταρτο
18.45 Τό αγγλικό τέταρτο
19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυνάμεων.
19.30 Θρησκευτική όμιλία
19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της Γιουγκοσλαβικής και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής
20.10 Διαφημίσεις
20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών
20.30 'Ελληνικά τραγούδια
20.50 Λογοτεχνική όμιλία
21.00 'Αποσπάσματα από 6-
περες
21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθηνών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.
21.30 'Αποσπάσματα από 6-
περες (συνέχεια)
21.45 Μακεδονικά νέα
21.55 Διαφημίσεις
22.00 Μουσική χορού
22.30 Μελωδίες διαφόρων συ-
θετών
22.45 Κινηματογραφικές έπι-
τυχίες
23.00 Τέλος προγράμματος

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

είνε απαραίτητη μια κρέμα καθαρίσματος «ντεμακιγιάζ» του προσώπου. Η πό καλή κρέμα είχε εκείνη που είχε πρό παν-
τός ΑΓΝΗ.

Τέτοια είναι ή κρέμα του φαρμακείου μας που περιέχει:
1ον) Huile d' amande douces
2ον) Ipanoline anydre
3ον) Cire blanche
4ον) Bane de haleine
5ον) Is de roses

Με την ΚΡΕΜΑ αυτή καθαρίζετε τό πρόσωπόν σας από την ΠΟΥΔΡΑ ΤΟ ΡΟΥΖ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ 'Ελευθερώνετε έτσι τοις πόρους του δέρματος, ώστε ν' αναπνεύουν κανονικά, πράγμα που εξασφαλίζει την καλή έπιδερμίδα.

Ζητήσατέ την εις τό φαρμακείον

ΓΕΡ. ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ
Βουκουρεστίου 2

Σελίς των άνα-
γνωστών μας

Οί Νέοι που γράφουν

Μία υπόσχεσις
γιά τό μέλλον

ΑΓΑΠΗΣ ΛΥΣΣΑ...

Η μέρα ήσυχη. 'Ο δρόμος ήσυχότερος. Ειδυλλιακό πλόςιο. Μόνο που τό μοντέρνο είδύλλιο έρχεται πάντα με φασαρία και φωνές, κι έτσι γαλάν κι ή ήσυχία και τό πλαίσιο. Λοιπόν, ούτως καθισμένος στο πτό αναπαυτικότερα υπορούσε στη δύσμοιρη σέλλα του ποδηλάτου του, έκανε την έμφανισή του στον ήσυχότερο, απ' την ήμερα δρόμο. Μαζί ένεφανίσθη κι ή φουρτούνα. Και στο δρόμο, και στην καρδιά του και στή... καρδιά της Τόν κτύπαζε αυτή απ' τό παράθυρό της κι ή ψυχή της πήγαινε στην 'Εδέμ. Την κτύπαζε κι' αυτός απ' τό ύψος του και ή ψυχή του καθάλαγε τό ποδήλατό του κι έτρεχε να φτάσει τη δική της. 'Αλληλοκυτταζόντουσαν σαν περισσότεράκι... Και στην πραγματικότητα...

Αυτός, ψηλός, τετράγωνος, με ώμους φαρδειούς, σαν μαθητευόμενου παλαιστή, κορμί σιτητό, πόδια μεγάλα και φαρδύ, δειά στα άκρα, κάτι χερσούκλες σαν κουπίά κι πρόσωπο που έμοιαζε κυβιστικό σκίτσον του Πικασσό, κάθε άλλο έμοιαζε παρά με περισσότεράκι...

Εστένεζε βλέποντάς την, εστένεζε και τό ποδήλατό... Τό κουβάλησε με την ιδέα πως θα την... κόψη. Και πραγματικά προς στιγμήν αυτή... έκόπη και τό αίματάς υπό μορφήν στεναγμών και δακρυμάτων έγιγίμισαν τον δρόμο...

Τελείως αντίθετη αυτή, απ' αυτόνε, κοντή, παχουλή, στρουμπουλή με χίλια φρούτα στους κήπους της, τον είχε θέλξει με τό σύνολό της. Γιατί στο πρόσωπο, άν και είχε μαζέψει όλα τα ρόδα επί των παρεών της, άν και ό έθνεος ήταν άφειδώς σκορπισμένος στα μαλλιά της, δεν είχε τίποτε που να έκανε ιδιαιτερότητα έντύπωσιν... 'Αλλ' είπαμε, ό νέος κατεμυζέθη απ' τό σύνολό της... 'Εγοητεύθη απ' τη μικροσκοπική της εμφάνισιν...

Πολλοί απ' τό άσχημο φύλο, άρέσκονται, έκτός απ' την φυσιολογική διαφορά του άνδρος και της γυναικας και την ανωτερότητα της έπιβολής των στο έτερο ήμισυ, να αισθητοποιούν αυτή την κυριαρχία τους και διά των οφθαλμών. Θέλουν να σκύβουν γιά να φιλήσουν. Θέλουν να έξαφανίζουν την 'αράσις' τους στην αγάλη τους. Θέλουν να αναπνέουν καθαρότερα τον αέρα της ζωής απ' την καλή τους. Κι' ός της έχουν όρκοισή πως γι' αυτούς είναι τό πάν... 'Ας της έχουν χλιοτραγουδήσει τό «Έσύ είσαι ή ζωή μου και ή πνοή μου...».

Μ' αυτές λοιπόν τις προϋποθέσεις έκανε την εμφάνισή του εκείνο τό γλυκό παρινό, μπροστά στο παροθύρι, αψηγής. Φυσικό ήταν να φύγη από κεί με νέα συμπεράσματα και νέους παραλογισμούς. Και γιά να μη διαψευστή τό... φυ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Προβάλλει ό Μάης γελαστός απ' την πανώρια άψίδα που τούτση για να διαθή κάμαρατός ή αύγουλα. Κι' ή γή που τον έπρόσμενε γιά να γενή νυφούλα, καθώς τυφλός που λαχταράει το ήλιου χρυσασχίδα,

στο πρώτο του τ' αντίκρυσμα σκιρτάει κι' αναγαλλιάζει κι' όταν 'Εκείνος προχωρεί και την σφιχταγκαλιάζει και την γεμίζει από φιλία, στο κάθε φίλημα του μύρια λουλούδια άνθίζουν, τριαντάφυλλα και κρίνοι,

μύριες σθήριες μυρωδιές τ' άνάσασμά του χύνει. Χαρά κι' αγάπη παίζουν στη λαμπρή θωριά του. 'Και στη γιοστή του γάμου του μια όλόχρονη άρμονία απ' άφονιών γλυκοκαλιές, κώλνει τον 'Ερσάτω.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΕΦΥΓΕΣ

'Εφυγες, κόρη λατρευτή... 'Εφυγες πεισιμωμένη και την καρδιά μου άφησες δάρυτην πατωμένη, στού πόνου τό μαρτύριο να παραδέρνη μόνη έρημη, άσυντρόφευτη, ή θλίψη να τη λιώνη.

'Εφυγες!... Πόθοι όνειρα, που πλέξαμε άντάμα, έσθήσαν έν' άχνό προυνό, που γύρω κειό τό θάμα, που λένε φύσι, γιόρταζε και μάς καλούσε πάλι, μα έφυγες και σθήσανε γιά με όλα τα κάλλη...

'Εφυγες!... Πήρες τη χαρά, που μ' είχε άγκαλιάσει κι' άφησες πίσω σκοτεινά βαρεία να με σκεπάση, να χύση πόθο στην ψυχή και δάκρυα στα μάτια, μαύρη να κάνει την καρδιά, που μ' άφησες κομμάτια.

'Εφυγες!... Στ' άχνόφιλημα τ' άγέρα, που σκορπούσε μυριάδες μύρα κι ευωδιές κι' άχνά μάς προσκαλούσε, σαν μια μορφή άέρινη έχάθη από μπρός μου... έφυγες άγαπούλα μου, μ' άφησες μόνο φώς μου!...

'Εφυγες!... 'Ονειρο θαρρείς ήσουν άχνό κι' έδιάδης, πουλάκι διαδοτάρικο, που γι' άλλον έκαλάδεις. 'Εφυγες κείνο τό προυνό, σαν έωτικό κι' έχάθης, έφυγες και σε καρτερό, έφυγες μα θε νάρθης!...

ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΛΑΜΑΣ

σικόν, έκανε την εμφάνισή του όρμητικός και άγριος. Ένας σκύλλαρος μέχρι κι' άγριός!... Κοντά στα τσάπ που επάλλοντο μέχρι της στιγμής, προσετέθησαν και τό πόδια του μαντρόσκυλλου. Σε λιγάκι θα προσετίθεντο κι οι μασέλες του...

'Ερρίγησαν αυτός. Τό πόδιλατο έτρεξε. Προαισθανότανε άβαντες...

'Ερρίγησε κι αυτή. Τό παρόθυρο έτρεξε. 'Οραματίζοντανε ήπποτικές σιγνές, σαν τα παλιά τα χρόνια...

Και προτού προφτάση κανείς να κλείση τό μάτι του στον άλλον, έκλεισαν οι μασέλες του σκύλλου μέσα στη γάμπα του τετράγωνου έρωτευμένου, σε είδος ήμικύκλιου σαργόνιας... 'Εν συνεχεία τό ποδήλατο διέγραψε ήμικύκλιον κι' έπεσε. 'Ο ήλιος δέ ό πάσχων και παθών έσωτερικώς και έσωτερικώς πιά, έκούλουριάσθι διαγράφον πάλιν ήμικύκλιον. 'Ο σκύλλος έκδικηθείς — φαίνεται — την άνησυχία που τό προσέβλεπε τό δίτροχον, έεφανίσθη διαγράφας ήμικύκλιον περί τον τόπον της συγκρού

σεως. Τα δέ βλέμματα της μοιραίας πιά σερήνας, έπέπεσαν κεραυνόβδολα και περιφρονητικά στο κωμικοτραγικό σύμπλεγμα, πάλιν ήμικύκλιον διαγράφοντα...

Πολλά ήμικύκλια κάνουν λιγότερους κύκλους. Κι οι λιγότεροι κύκλοι, μάς κάνουν τό μοναδικό ή ύψω-γύρω όλοι στη μέση ό Μανώλης...

Κι ό δυστυχής και άτυχος έρωτευμένος, κατέχων όμως τε τραγανικό μυαλό, καταράμενος τον σκύλλον που τό κάλεσε σε ή εδωλεία σκέπτεται και φιλοσοφεί τετραγωνικάς...

«Ν' άγαπάς, κοκόν!»
«Νά λυσάσης, επίσης κοκόν!»

«Μα τό να λυσάσης από αγάπη, είναι εύτύχημα, τόσον που οι συμπολίτες σου σου στήνουν άνδριάντα — έστω και γορδός — έννοώντας την ήρωική σου κατάστασι, και τό πόσον πολύ την εκώνισες.»

«Εφ' ό και λαβόν υπό μάλης τό ποδήλατον, έφυγε με τό σκοπό να λυσάση από άγάπη...»

'Αθήνα 1946)

ΗΛ. ΑΝ.

ΣΑΝ ΚΙ' ΑΠΟΨΕ

Σάν κι' άπόψε μέσ' της 'Ανοξής τα μάγια είχα πλέξει κι' απ' τα χείλη σου πρώτα-πρώτα τη λέξι: Σ' άγαπώ... Μια νύχτα σαν κι' άπόψε γυμνή στην άγκαλιά μου, που άρκίζδουν πως θα μ' άγαπάς αιώνια. Μια νύχτα σαν κι' άπόψε μου χάριζες την εύτυχία που στερέωνε τη ζωή μας και μια νύχτα μωρωμένη, σαν κι' άπόψε έφυγες γιά να μη σε ναυγυρίσης... Μάθησες με τα χέρια σου τ'ώμοφο τριαντάφυλλο της ζωής... Δεν σε άναχτήσας... Μα άπόψε που είνε ή βραδιά σαν κι' εκείνη σου στέλνω αυτές τις λίγες λέξεις στο δύσκολο δρόμο που βρίσκεσαι...

Γύρισε πίσω... 'Η αγάπη που έσύ μου έμαθες, ζητά γιά πάντα τη δική σου. 'Ελα να συνεχίσουμε τη ζωή μας απ' εκεί που μ' άφησες.

Σάν κι' άπόψε κάποια νύχτα σαν κι' άπόψε σε προσμένω να σου πώ μ' ένα φιλή μου δυοσμένο : Σ' άγαπώ...
ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΕΝΗΣ

ΚΙ' ΕΙΠΑ : ΠΟΝΩ!

Και τα άστρα που έλαμπαν στον ούρανό, τό σκέπασαν τα μούρα σύννεφα της μπόρας, σαν καρδάνια από μαύρους κουρσάρους και μια ψιλή βροχή άρχισε να πέφτει, σαν δάκρυα που έχυνε ή Φύσι...

Κι είπα : Πονώ!
Κι όλα τα λουλούδια μαράθηκαν κι έπωσαν να σκορπίσουν την μυρωδιά τους. Τα δέντρα, σκορπίσαν τα φύλλα τους κίτρινα πάνω στη γή.

Κι είπα : Είμαι μόνος!
Και τό φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα και άφησε τό σκοτάδι να με ζώσει. Τα δέντρα πήραν μια παόδεση και άλλόκοτη μορφή, σαν φαντάσματα, σαν δρυκόλακες...

Κι είπα : Τ' όνειρό μου πέθανε!

Και τό πήρε ό άγέρτζ και τό έκανε ούλαχτό και τό σκόρπισε γύρω στον αντίλαλο. Τό νυχτοπούλι ακούστηκε από μακριά να τραγουδά τό άγριο τραγούδι του... Οι νυχτερίδες φτερούγισαν τοίγυρω μου, σαν να θέλανε να μου κροτήσουν συντροφιά...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

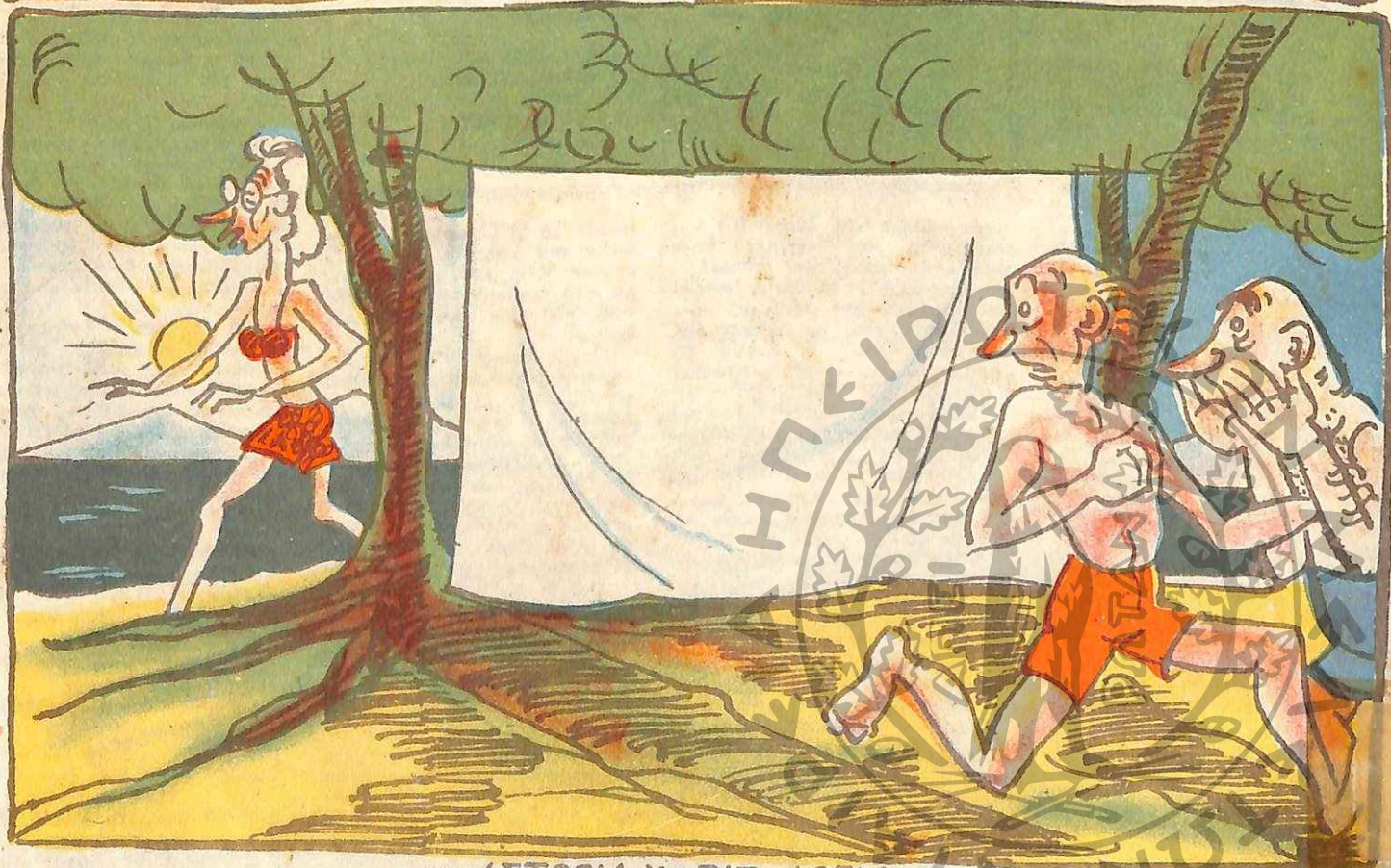
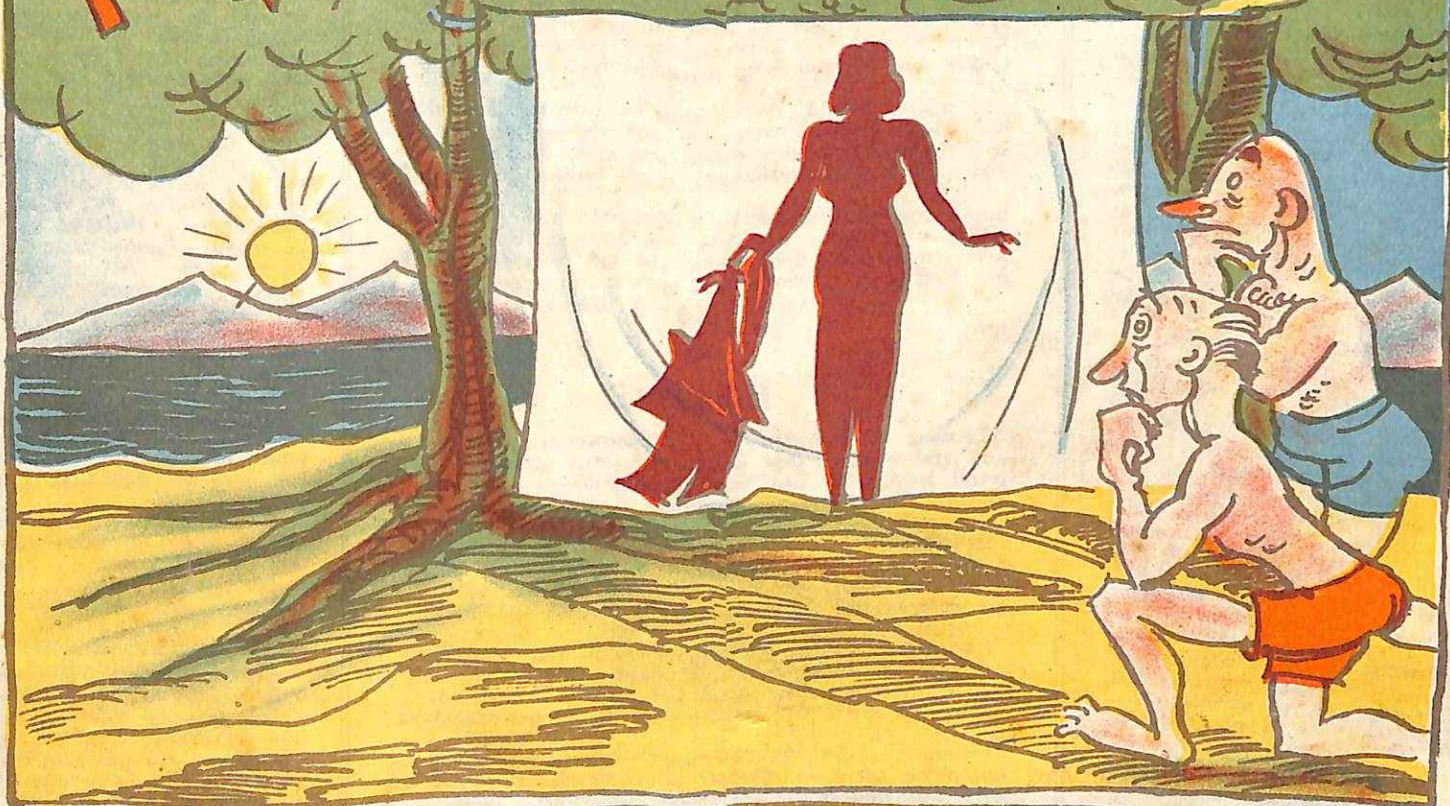
ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στ' άγέρι ένός τρελλού μεσημεριού που άνέμιζε τό κύμα των μαλλιών σου αντίκρυστα τη φλόγα των ματιών σου μια νύχτα το ή χρυσού καλοκαιριού!

Πλησίαζε σε λίγο τό σκοτάδι γλυκερά, μελωδικά ήταν ή φωνή σου με μύρια άρώματα ή θεόσταλη πνοή σου μ' άνάσταίμε σαν νάταν ένα χάδι!

Β. ΓΡΕΠΟΣ

Λαί Μαννιό

... ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ